Liturgiæ. Latin. Brev. Romani.

SUPPLEMENTA

AD

Breviarium Romanum,

SEU

OFFICIA

SANCTORUM

Quorumdam Recentium, in Breviario Romano apponenda.

Ex Mandato SS. DD. N. Alexandri VII, Clementis IX, Clementis X, Innocentii XII, Clementis XI, & Benedicti XIII.

A Sacra Rituum Congregatione recognita & approbata.

EDITIO NOVISSIMA.

LONDINI:

Apud Tho. Meighan, Bibliopolam, viâ vulgò dictâ *Drury-Lane.*

M DCC XXXIV.

Dominica II. Poſt Epiphaniam.

OFFICIUM

Sanctiſſimi Nominis Jeſu.

Duplex Secundæ Classis.

AD VESPERAS.

ANTIPHONA.

OMNIS, qui invocaverit nomen Domini, ſalvus erit.

Pſalm. Dixit Dominus. *Cum reliquis de Dominica, & loco ultimi Pſalmus.* Credidi.

Antiph. Sanctum, & terribile nomen ejus: initium ſapientiæ timor Domini.

Antiph. Ego autem in Domino gaudebo, & exultabo in Deo JESU meo.

Antiph. A ſolis ortu uſque ad occaſum, laudabile nomen Domini.

Antiph. Sacrificabo hoſtiam laudis, & nomen Domini invocabo.

CAPITULUM. *Philip. 2.*

FRatres, Chriſtus humiliavit ſemetipſum, factus obediens uſque ad mortem, mortem autem Crucis; propter quod, & Deus exaltavit illum, & donavit illi nomen, quod eſt ſuper omne nomen; ut in nomine JESU omne genu flectatur.

HYMNUS.

JESU dulcis memoria, Dans vera cordis gaudia:
Sed ſuper mel, & omnia,
Ejus dulcis præſentia.
Nil canitur ſuavius,
Nil auditur jucundius,
Nil cogitatur dulcius,
Quàm JESUS Dei Filius.
JESU, ſpes pœnitentibus,
Quàm pius es petentibus!
Quàm bonus te quærentibus!
Sed quid invenientibus.
Nec lingua valet dicere,
Nec littera exprimere;
Expertus poteſt credere,
Quid ſit JESUM diligere.
Sis JESU noſtrum gaudium,
Qui es futurus præmium.
Sit noſtra in te gloria
Per cuncta ſemper ſæcula.
Amen.

V. Sit nomen Domini benedictum, alleluia.

R. Ex hoc nunc & uſque in ſæculum, alleluia.

Ad Magnificat, Ant.

Fecit mihi magna qui potens eſt, & ſanctum nomens ejus, alleluia.

ORATIO.

DEUS, qui Unigenitum Filium tuum conſtituiſti humani generis Salvatorem, & JESUM vocari juſſiſti: concede propitius; ut cujus ſanctum nomen veneramur in terris, ejus quoque aſpectu perfruamur in cœlis. Per eumdem Dominum noſtrum.

Fit Commemor. Dominicæ II. poſt Epiphaniam.

Ad Completor. & per Horas diei in fine Hymni dicitur:

Jeſu tibi ſit gloria.
Qui natus es de Virgine.

AD MATUTINUM

Invitatorium.

Admirabile nomen JESU, quod eſt ſuper omne nomen, * Venite adoremus.

Pſalmus. Venite.

HYMNUS.

JESU Rex admirabilis,
Et triumphator nobilis,
Dulcedo ineffabilis,
Totus deſiderabilis.
Quando cor noſtrum viſitas,
Tunc lucet ei veritas,
Mundi vileſcit vanitas,
Et intus fervet charitas.
JESU dulcedo cordium,
Fons vivus, lumen mentium,
Excedens omne gaudium,
Et omne deſiderium.

JESUM

JESUM omnes agnoſcite,
Amorem ejus poſcite,
JESUM ardenter quærite,
Quærendo inardeſcite.

Te noſtra JESU vox ſonet,
Noſtri te mores exprimant,
Te corda noſtra diligant,
Et nunc, & in perpetuum.
Amen.

In primo Nocturno, Ant.
Domine Dominus noſter, quàm admirabile eſt nomen tuum in universâ terrâ, &c.

Pſalmus. Quoniam elevata eſt, &c. *de Pſalmo* Domine Dominus noſter, &c.

Antiphona. In nomine JESU omne genu flectatur, cœleſtium, terreſtrium, & infernorum.

Pſalmus. Cœli enarrant gloriam Dei, &c.

Antiph. Confitemini Domino, & invocate nomen ejus, mementote, quoniam excelſum eſt nomen ejus.

Pſalmus. Domini eſt terra, &c.

V. Propter nomen tuum, Domine, propitiaberis peccato meo.

R. Multum eſt enim. Pater noſter.

Abſolutio. Exaudi Domine.

Benedictio. Benedictione perpetuâ.

De Actibus Apoſtolorum.

LECTIO I. *Cap.* 3.

PEtrus autem & Joannes aſcendebant in templum ad horam orationis nonam. Et quidam vir, qui erat claudus ex utero matris ſuæ bajulabatur: quem ponebant quotidie ad portam Templi, quæ dicitur Specioſa, ut peteret eleemoſynam ab introeuntibus in Templum. Is, cùm vidiſſet Petrum & Joannem incipientes introire in Templum, rogabat ut eleemoſynam acciperet. Intuens autem in eum Petrus cum Joanne, dixit: Reſpice in nos. At ille intendebat in eos ſperans ſe aliquid accepturum ab eis. Petrus autem dixit, Argentum & aurum non eſt mihi; quod autem habeo, hoc tibi do: In nomine JESU Chriſti Nazareni ſurge, & ambula. Et apprehenſâ manu ejus dexterâ, allevavit eum. Et protinus conſolidatæ ſunt baſes ejus, & plantæ.

Et exiliens ſtetit, & ambulabat: & intravit cum illis in Templum ambulans, & exiliens, & laudans Deum.

R. Ecce concipies, & paries filium, & vocabis nomen ejus JESUM: * Ipſe enim ſalvum faciet populum ſuum à peccatis eorum.

V. Vocatum eſt nomen ejus JESUS, quod vocatum eſt ab Angelo priuſquam in utero conciperetur. Ipſe enim.

Benedictio. Unigenitus Dei Filius.

LECTIO II.

ET vidit omnis populus eum ambulantem & laudantem Deum. Cognoſcebant autem illum, quòd ipſe erat, qui ad eleemoſynam ſedebat ad Specioſam portam templi: & impleti ſunt ſtupore & extaſi, in eo quod contigerat illi. Cùm teneret autem Petrum & Joannem, cucurrit omnis populus ad eos ad porticum, quæ appellatur Salomonis, ſtupentes. Videns autem Petrus, reſpondit ad populum: Viri Iſraëlitæ, quid miramini in hoc, aut nos quid intuemini, quaſi noſtrâ virtute aut poteſtate fecerimus hunc ambulare? Deus Abraham & Deus Iſaac, & Deus Jacob, Deus Patrum noſtrorum glorificavit Filium ſuum JESUM, quem vos quidem tradidiſtis, & negâſtis ante faciem Pilati, judicante illo dimitti. Vos autem ſanctum & juſtum negâſtis, & petîſtis virum homicidam donari vobis: Auctorem verò vitæ interfeciſtis, quem Deus ſuſcitavit à mortuis, cujus nos teſtes ſumus. Et in fide nominis ejus hunc, quem vos vidiſtis & nôſtis, confirmavit nomen ejus: & fides quæ per eum eſt, dedit integram ſanitatem iſtam in conſpectu omnium veſtrûm.

R. Benedictum eſt nomen tuum Deus patrum noſtrorum, qui cùm iratus fueris, miſericordiæ recordaberis: * Et in tempore tribulationis peccata dimittis.

V. Et benedictum nomen majeſtatis tuæ in æternum, qui facis mirabilia ſolus. Et in tempore.

Benedict. Spiritûs ſancti.

LECTIO

LECTIO III. *Cap.* 4.

FActum eſt autem in craſtinum, ut congregarentur principes eorum, & ſeniores, & ſcribæ in Jeruſalem, & Anna princeps ſacerdotum, & Caïphas, & Joannes, & Alexander, & quotquot erant de genere ſacerdotali, & ſtatuentes eos in medio, interrogabant: In quâ virtute, aut in quo nomine feciſtis hoc vos? Tunc repletus Spiritu ſancto Petrus, dixit ad eos: Principes populi, & ſeniores, audite. Si nos hodie dijudicamur in beneſacto hominis infirmi, in quo iſte ſalvus factus eſt, notum ſit omnibus vobis & omni plebi Iſraël: quia in nomine Domini noſtri JESU CHRISTI NAZARENI, quem vos crucifixiſtis, quem Deus ſuſcitavit à mortuis, in hoc iſte aſtat coram vobis ſanus. Hic eſt lapis, qui reprobatus eſt à vobis ædificantibus, qui factus eſt in caput anguli: & non eſt in alio aliquo ſalus. Nec enim aliud nomen eſt ſub cœlo datum hominibus, in quo oporteat nos ſalvos fieri.

R. Laudabo nomen tuum aſſiduè: * Et collaudabo illud in confeſſione. *V.* Lætabor & exultabo in te: pſallam nomini tuo, Altiſſime. Et collaudabo. Gloria Patri. Et collaudabo.

In ſecundo Nocturno.

Antiph. Memores erunt nominis tui Domine, in omni generatione, & generationem.

Pſalmus. Eructavit cor meum.

Antiphona. Magnificate Dominum mecum, & exaltemus nomen ejus in idipſum.

Pſalmus. Deus noſter refugium.

Antiph. Omnes gentes quaſcumque feciſti venient, & adorabunt coram te Domine, & glorificabunt nomen tuum.

Pſalmus. Fundamenta ejus in montibus.

V. Propter gloriam nominis tui, Domine, libera nos.

R. Et propitius eſto peccatis noſtris propter nomen tuum. Pater noſter.

Abſolutio. Ipſius pietas.

Benedictio. Deus Pater.

Sermo ſancti Bernardi Abbatis.

Sermo

Sermo 15. *ſuper Cantica, circa medium.*

LECTIO IV.

NON otiosè Spiritus ſanctus nomen ſponſi oleo comparat, cùm ita doceat ſponſam ad ſponſum clamare: Oleum effuſum nomen tuum. Oleum enim lucet, paſcit, & ungit. Fovet ignem, nutrit carnem, lenit dolorem: lux, cibus, medicina. Vide idem nunc & de ſponſi nomine. Lucet prædicatum, paſcit recogitatum, invocatum lenit & ungit. Et percurramus ſingula. Unde putas in toto orbe tanta & tam ſubita fidei lux, niſi de prædicato nomine JESU? Nonne in hujus nominis luce Deus nos vocavit in admirabile lumen ſuum, quibus illuminati, & in lumine iſto videntibus lumen, dicat meritò Paulus: Fuiſtis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino.

R. Sperent in te qui noverunt nomen tuum: * Quoniam non dereliquiſti quærentes te Domine.

V. Exurge Domine, adjuva nos, & libera nos propter nomen tuum. Quoniam.

Benedictio. Chriſtus perpetuæ.

LECTIO V.

HOC denique nomen coram Regibus, & Gentibus & filiis Iſraël portare juſſus eſt idem Apoſtolus: & portabat nomen tanquam lumen, & illuminabat patriam, & clamabat ubique: Nox præceſſit, dies autem appropinquavit. Abjiciamus ergo opera tenebrarum, & induamur arma lucis, ſicut in die honeſtè ambulemus. Et monſtrabat omnibus lucernam ſuper candelabrum, annuntians in omni loco JESUM, & hunc crucifixum. Quomodo lux iſta reſplenduit, ac perſtrinxit cunctorum intuentium oculos, quando de ore Petri tanquam fulgur egrediens, claudi unius corporales plantas ſolidavit & baſes, multóſque ſpiritualiter cœcos illuminavit? Numquid non ignem ſparſit, cùm ait: In nomine JESU CHRISTI NAZARENI ſurge, & ambula?

R. Confiteamur nomini tuo magno: * Quoniam terribile, & ſanctum eſt.

V. Hi

V. Hi in curribus & hi in equis, nos autem in nomine Domini Dei noſtri invocabimus.

Quoniam.

Benedictio. Ignem ſui amoris.

LECTIO VI.

NEC tantùm lux eſt nomen JESU, ſed eſt & cibus. An non toties conſortaris, quoties recordaris? Quid æquè mentem cogitantis impinguat? Quid ita exercitatos reparat ſenſus, virtutes roborat, vegetat mores bonos atque honeſtos, caſtas fovet affectiones? Aridus eſt omnis animæ cibus, ſi non oleo iſto infunditur. Inſipidus eſt, ſi non hoc ſale conditur. Si ſcribas, non ſapit mihi, niſi legero ibi JESUM. Si diſputes, aut conferas, non ſapit mihi, niſi ſonuerit ibi JESUS. JESUS mel in ore, in aure melos, in corde jubilus. Sed eſt & medicina. Triſtatur aliquis noſtrûm? Veniat in cor ejus JESUS, & inde ſaliat in os. Et ecce ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, redit ſerenum. Labitur quis in crimen? currit inſuper ad laqueum mortis deſperando? Nonne ſi invocet nomen vitæ, confeſtim reſpirabit ad vitam?

R. Lætentur omnes qui ſperant in te Domine, in æternum exultabunt, & habitabis in eis, & gloriabuntur in te omnes, * Qui diligunt nomen tuum.

V. Domine, in lumine vultûs tui ambulabunt, & in nomine tuo exultabunt totâ die. Qui. Gloria Patri. Qui.

In tertio Nocturno.

Antiphona. Cantate Domino, & benedicite nomini ejus: annuntiate de die in diem ſalutare ejus.

Pſalmus. Cantate Domino canticum novum: * cantate, &c.

Antiphona. Secundùm nomen tuum Deus, ſic & laus tua in fines terræ, juſtitia plena eſt dextera tua.

Pſalmus Dominus regnavit, exultet terra: * lætentur, &c.

Antiphona. Cantate Deo, pſalmum dicite nomine ejus: iter facite ei, qui aſcendit

cendit ſuper occaſum, Dominus nomen illi.

Pſalmus. Cantate Domino canticum novum : * quia, &c.

V. Afferte Domino gloriam & honorem.

R. Afferte Domino gloriam nomini ejus. Pater noſter.

Abſolutio. A vinculis.

Benedictio. Evangelica lectio, &c.

Lectio ſancti Evangelii ſecundùm Lucam.

LECTIO VII. *Cap.* 2. *b.*

IN illo tempore : Poſtquam conſummati ſunt dies octo, ut circumcideretur puer, vocatum eſt nomen ejus JESUS. Et reliqua.

Homilia ſancti Bernardi Abbatis.

Serm. 1. *de Circumciſione.*

MAgnum, & mirabile Sacramentum. Circumciditur puer, & vocatur JESUS. Quid ſibi vult iſta connexio ? Circumciſio nempe magis ſalvandi, quàm Salvatoris eſſe videtur : & Salvatorem circumcidere potiùs decet, quàm circumcidi : Sed agnoſce Mediatorem Dei & hominum, qui ab ipſo nativitatis ſuæ exordio divinis humana ſociat, ima ſummis. Naſcitur ex muliere, ſed cui fœcunditatis fructus ſic accedat, ut non decidat flos virginitatis : pannis involvitur, ſed panni ipſi Angelicis laudibus honorantur. Abſconditur in præſepio, ſed proditur radiante ſtellâ de cœlo. Sic & circumciſio veritatem ſuſceptæ probat humanitatis ; & nomen quod eſt ſuper omne nomen, gloriam indicat Majeſtatis. Circumciditur tanquam verus Abrahæ filius ; JESUS vocatur tanquam Filius Dei.

R. Tribulationem, & dolorem inveni : * Et nomen Domini invocavi.

V. Turris fortiſſima nomen Domini, in ipſo ſperavi, & adjutus ſum. Et nomen Domini.

Bened. Divinum auxilium.

LECTIO VIII.

NEQUE enim ad inſtar priorum meus iſte JESUS nomen vacuum, aut inane portat. Non eſt in eo magni nominis umbra, ſed veritas. Cœlitùs ſiquidem inditum nomen

nomen Evangeliſta teſtatur, quod vocatum eſt ab Angelo priuſquam in utero conciperetur. Et attende verbi profunditatem: Poſtquam natus eſt JESUS, JESUS vocatur ab hominibus, qui vocatus eſt ab Angelo, priuſquam in utero conciperetur. Idem quippe & Angeli Salvator, & hominis: ſed hominis ab Incarnatione; Angeli ab initio creaturæ. Vocatum eſt, ait, nomen ejus JESUS, quod vocatum eſt ab Angelo. In ore ergo duorum vel trium teſtium ſtat omne verbum; & ipſum, quod in Prophetâ abbreviatum, manifeſtiùs in Evangelio legitur caro factum.

R. Expectabo nomen tuum Domine, * Quoniam bonum eſt in conſpectu ſanctorum tuorum.

V. Ut confiteamur nomini ſancto tuo, & gloriemur in laude tua. Quoniam. Gloria. Quoniam.

Bened. Ad ſocietatem.

LECTIO IX.

De Hom. Dom. 2. poſt Epiphaniam.

AD LAUDES, *& per Horas, Ant.*

OLeum effuſum nomen tuum, ideò adoleſcentulæ dilexerunt te.

Pſalm. Dominus regnavit. *Cum reliq. de Dominica, ut in pſalterio.*

Antiph. Scitote, quia Dominus ipſe eſt Deus, cujus nomen in æternum.

Antiph. Sitivit anima mea ad nomen ſanctum tuum Domine.

Antiph. Benedictum nomen gloriæ tuæ ſanctum, & laudabile, & ſuperexaltatum in ſæcula.

Antiph. Juvenes & virgines, ſenes cum junioribus, laudate nomen Domini, quia exaltatum eſt nomen ejus ſolius.

CAPITULUM. *Philip. 2.*

FRatres, Chriſtus humiliavit ſemetipſum, factus obediens uſque ad mortem, mortem autem Crucis; propter quod & Deus exaltavit illum, & donavit illi nomen quod eſt ſuper omne nomen: ut in nomine JESU omne genu flectatur.

HYMNUS.

JESU decus Angelicum,
In aure dulce canticum,

In

In ore mel mirificum,
In corde nectar cœlicum.
Qui te guſtant, eſuriunt,
Qui bibunt adhuc ſitiunt,
Deſiderare neſciunt,
Niſi JESUM, quem diligunt.
O JESU mi dulciſſime,
Spes ſuſpirantis animæ!
Te quærunt piæ lacrymæ,
Te clamor mentis intimæ.
Mane nobiſcum Domine,
Et nos illuſtra lumine,
Pulſâ mentis caligine,
Mundum reple dulcedine.
JESU, flos matris virginis,
Amor noſtræ dulcedinis,
Tibi laus, honor nominis,
Regnum beatitudinis,
Amen.

V. Adjutorium noſtrum in nomine Domini.

R. Qui fecit cœlum & terram.

Ad Benedictus, Antiph.

Dedit ſe ut liberaret populum, & acquireret ſibi nomen æternum, Alleluia.

ORATIO.

DEUS, qui Unigenitum Filium tuum conſtituiſti humani generis Salvatorem, & JESUM vocari juſſiſti: concede propitius; ut cujus ſanctum nomen veneramur in terris, ejus quoque aſpectu perfruamur in cœlis. Per eundem Dominum.

Poſtea fit Commemor. Dom. 2. poſt Epiphaniam.

Ad primam. R. brev. Chriſte Fili.

V. Qui natus es de Maria Virgine.

Ad Tertiam, Ant. Scitote.

Capit. Fratres, Chriſtus humiliavit.

R. brev. Sit nomen Domini benedictum. Alleluia, alleluia. Sit nomen.

V. Ex hoc nunc & uſque in ſæculum, Alleluia, alleluia. Gloria Patri. Sit.

V. Afferte Domino gloriam nomini ejus, Alleluia.

R. Afferte Domino gloriam nomini ejus, Alleluia.

Ad Sextam, Ant. Sitivit.

CAPITULUM, *Philip.* 2.

IN nomine JESU omne genu flectatur, cœleſtium, terreſtrium, & infernorum: & omnis lingua confiteatur, quia Dominus JESUS CHRISTUS in

in gloriâ eſt Dei Patris.

R. brev. Afferte Domino gloriam & honorem, * Alleluia, alleluia. Afferte.

V. Afferte Domino gloriam nomini ejus. Alleluia, alleluia. Gloria Patri. Afferte.

V. Magnificate Dominum mecum, alleluia.

R. Et exaltemus nomen ejus in idipſum, alleluia.

Ad Nonam, Antiph. Juvenes & virgines.

CAPITULUM, *Col.* 3.

OMNE quodcumque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini JESU CHRISTI facite, gratias agentes Deo & Patri per ipſum.

R. brev. Magnificate Dominum mecum : * Alleluia, alleluia. Magnificate.

V. Et exaltemus nomen ejus in idipſum. Alleluia, alleluia. Gloria Patri. Magnificate.

V. Adjutorium noſtrum in nomine Domini, alleluia.

In ij. Veſperis omnia dicuntur ſicut in primis.

Ad Magnificat, Ant.

Vocabis nomen ejus JESUM, ipſe enim ſalvum faciet populum ſuum à peccatis eorum, alleluia.

ORATIO.

DEUS, qui unigenitum Filium tuum conſtituiſti humani generis Salvatorem, & JESUM vocari juſſiſti : concede propitius ; ut cujus ſanctum nomen veneramur in terris, ejus quoque aſpectu perfruamur in cœlis. Per eumdem Dominum noſtrum JESUM CHRISTUM Filium tuum.

Deinde fit Commem. Dom. 2. poſt Epiphaniam.

DIE XXIII. JANUARII.

IN FESTO

S. RAYMUNDI CONFESSORIS,

Ordinis Prædicatorum. Semiduplex.

Omnia de Communi Confeſſoris non Pontificis, præter ea quæ hîc habentur, & ad Hymnum. Iſte Confeſſor. *dicitur V.* Hâc die lætus meruit ſupremos laudis honores.

ORATIO.

DEUS, qui Beatum Raymondum pœnitentiæ Sacramenti inſignem miniſtrum elegiſti, & per maris undas mirabiliter traduxiſti: concede, ut ejus interceſſione dignos pœnitentiæ fructus facere, & ad æternæ ſalutis portum pervenire valeamus. Per Dominum noſtrum.

In j. Nocturno Lectiones de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

BEatus Raymundus Barcinonenſis ex nobili familiâ de Pennafort, Chriſtianæ Religionis rudimentis imbutus, adhuc parvulus eximiâ animi & corporis indole magnum aliquid portendere viſus eſt. Nam adoleſcens humaniores litteras in Patriâ profeſſus, Bononiam ſe contulit, ubi pietatis officiis, ac Pontificio, Civilique juri ſedulò incumbens, & Doctoris laureâ inſignitus, ibidem Sacros Canones magnâ cum hominum admiratione eſt interpretatus. Ejus virtutum famâ percrebreſcente, Berengarius Barcinonenſis Epiſcopus, cùm Roma ſuam ad Eccleſiam rediret, eum conveniendi causâ Bononiam iter inſtituit, & tandem ſummis precibus, ut ſecum in Patriam reverteretur, obtinuit. Mox ejuſdem Eccleſiæ Canonicatu & Præpoſiturâ ornatus, univerſo Clero & populo, integritate, modeſtiâ,

modestiâ, doctrinâ, & morum suavitate præfulsit, ac Deiparæ Virginis quàm singulari pietatis affectu venerabatur honorem, & cultum semper pro viribus auxit.

LECTIO V.

ANnum circiter quintum suprà quadragesimum agens, in Ordine Fratrum Prædicatorum, solemni emissâ professione ut novus miles, in omni virtutum genere, sed præcipuè in charitate erga egenos, & maximè Captivos ab Infidelibus detentos se exercuit. Unde cùm ejus hortatu Sanctus Petrus Nolasco (cujus ipse confessiones audiebat) suas opes piissimo huic operi conferret, tum eidem, tum Beato Raymundo, & Jacobo primo Aragoniæ Regi apparens Beatissima Virgo, gratissimum sibi, unigenito Filio suo fore dixit, si in suum honorem institueretur Ordo Religiosorum, quibus Captivos ex Infidelium tyrannide liberandi cura incumberet. Quare collatis inter se consiliis, ordinem Beatæ Mariæ de Mercede Redemptionis Captivorum fundaverunt; cui Beatus Raymundus certas vivendi leges præscripsit ad ejusdem Ordinis vocationem accommodatissimas; quarum approbationem aliquot post annos à Gregorio nono impetravit, & dictum Sanctum Petrum primum Generalem Ordinis Magistrum suis ipse manibus habitu eodem indutum creavit.

LECTIO VI.

A Beo eodem Gregorio Romam accersitus, & Capellani, ac Pœnitentiarii, & Confessarii sui munere decoratus, ejusdem jussu, Romanorum Pontificum Decreta, in diversis Consiliis & Epistolis sparsa, in unum Decretalium volumen redegit. Archiepiscopatum Tarraconensem ab ipso Pontifice sibi oblatum constantissimè recusavit: Et totius Ordinis Prædicatorum generale Magisterium, quod per biennium sanctissimè administravit, sponte dimisit; Jacobo Aragoniæ Regi sacræ Inquisitionis Officii suis in Regnis instituendi auctor fuit. Mul-

ta patravit miracula; inter quæ illud clariſſimum, quòd ex Inſulâ Baleari Majori Barcinonem reverſurus, ſtrato ſuper aquas pallio, centum ſexaginta milliaria ſex horis confecerit, & ſuum Cœnobium januis clauſis fuerit ingreſſus. Tandem propè centenarius, virtutibus & meritis cumulatus obdormivit in Domino, anno ſalutis milleſimo ſeptuageſimo quinto, quem Clemens Octavus in Sanctorum numerum retulit.

In tertio Nocturno, Homilia in Evangelium. Sint lumbi veſtri, &c. *ut in Communi Confeſſoris non Pontificis.*

Miſſa de Communi Confeſſoris non Pont. Os juſti.

Prima Oratio propria. Deus, qui beatum Raymundum, *ut ſuprà; reliqua omnia ut in eodem Communi.*

DIE IV. FEBRUARII.

OFFICIUM

SANCTI ANDREÆ CORSINI,

Ordinis Carmelitarum Epiſcopi Feſulani & Confeſſoris. Duplex.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis, præter Orationem, & Lect. ij. Noct.

ORATIO.

DEUS, qui in Eccleſiâ tuâ nova ſemper inſtauras exempla virtutum: da populo tuo Beati Andreæ Confeſſoris tui atque Pontificis, ita ſequi veſtigia, ut aſſequatur & præmia. Per Dominum.

In primo Nocturno.

Lectiones de Script. occ.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

ANdream Florentiæ ex nobili Corſinorum familiâ natum parentes precibus

cibus à Deo impetrârunt, & Beatæ Virgini ſpoponderunt. Qualis autem futurus eſſet divino præſagio, antequam naſceretur, oſtenſum eſt; nam Mater gravida ſibi viſa eſt per quietem lupum edidiſſe, qui ad Carmelitarum ædem pergens, in ipſo templi veſtibulo ſtatim in agnum converſus eſt. Adoleſcens piè, & ingenuè educatus, cum ſenſim ad vitia declinaret, ſæpè à matre increpatus fuit. Ubi autem cognovit ſe parentum voto Deiparæ Virgini dicatum fuiſſe, Dei amore ſuccenſus, déque viſu matris admonitus, Carmelitarum inſtitutum amplexus eſt, in quo variis tentationibus à Dæmone vexatus, numquam tamen potuit à Religionis propoſito dimoveri. Mox Lutetiam miſſus emenſo ſtudiorum curriculo, & laureâ donatus, in patriam revocatur, ſuíque Ordinis regimini in Hetruriâ præficitur.

Lectio V.

INtereà Feſulanâ Eccleſiâ ſuo viduatâ Paſtore, eum ſibi Epiſcopum elegit, quo munere ſe indignum æſtimans, diù latuit ignotus, donec pueri voce mirabiliter loquentis proditus, & extra urbem inventus, ne divinæ contradiceret voluntati, Epiſcopatum ſuſcepit. Eâ dignitate auctus, humilitati quam ſemper coluerat, impenſiùs incubuit, & paſtorali ſollicitudini miſericordiam, in pauperes liberalitatem, orationis aſſiduitatem, vigilias, aliáſque virtutes adjunxit, & ſpiritu etiam prophetico clarus fuit, adeò ut ejus ſanctitas ab omnibus celebraretur.

Lectio VI.

HIS permotus Urbanus V. ad ſedandas Bononiæ turbas, Andream Legatum miſit, quo in munere multa perpeſſus civium odia, quæ ad internecionem exarſerant ſummâ prudentiâ reſtrinxit, tum reſtitutâ tranquillitate ad propria reverſus eſt. Nec multò pòſt aſſiduis laboribus, & voluntariâ carnis maceratione confectus, obitus die à B. Virgine ſibi prædicto, ad cœleſtia Regna migravit,

anno Domini milleſimo trecenteſimo ſeptuageſimo tertio, ætatis ſuæ ſeptuageſimo primo: Quem Urbanus VIII. multis, magníſque miraculis clarum Sanctorum numero adſcripſit. Ejus corpus Florentiæ in Eccleſiâ ſui Ordinis quieſcit, & maximâ civium veneratione colitur, quibus non ſemel in præſenti diſcrimine præſidio fuit.

In tertio Nocturno.

Homilia 5. *Greg. Papæ in Evang.* Homo quidam peregrè proficiſcens.

In ij. Veſp. fit à Capit. de Sanctâ Agathâ, cum Commem. præcedent.

DIE X. FEBRUARII.

IN FESTO

SANCTÆ SCHOLASTICÆ

Virginis. Duplex.

ORATIO.

DEUS, qui Animam Beatæ Virginis tuæ Scholaſticæ, ad oſtendendam innocentiæ viam, in Columbæ ſpecie cœlum penetrare feciſti; da nobis ejus meritis & precibus ita innocenter vivere, ut ad æterna mereamur gaudia pervenire. Per Dominum.

In ſecundo Nocturno.

Ex Libro ſecundo Dialogorum Sancti Gregorii Papæ. Cap. 33.

LECTIO IV.

SCholaſtica, venerabilis Patris Benedicti Soror, omnipotenti Domino ab ipſo infantiæ tempore dedicata, ad eum ſemel per annum venire conſueverat; ad quam Vir Dei non longè extrà januam in poſſeſſione Monaſterii deſcendebat. Quâdam verò die venit ex more, atque ad eam cum Diſcipulis venerabilis ejus deſcendit Frater, qui totum diem in Dei laudibus, ſacríſque collo-

colloquiis ducentes, incumbentibus jam noctis tenebris, ſimul acceperunt cibum. Cúmque adhuc ad menſam ſederent, & inter ſacra colloquia tardior ſe hora protraheret, eadem ſanctimonialis fœmina Soror ejus eum rogavit, dicens: Quæſo te, ut iſtâ nocte me non deſeras, ut uſque mane de cœleſtis vitæ gaudiis loquamur. Cui ille reſpondit: Quid eſt quod loqueris Soror? manere extra cellam nullatenùs poſſum. Tanta verò erat Cœli ſerenitas, ut nulla in aëre nubes appareret. Sanctimonialis autem fœmina, cùm verba Fratris negantis audiviſſet, inſertas digitis manus ſuper menſam poſuit, & caput in manibus omnipotentem Dominum rogatura declinavit. Cúmque levaret de mensâ caput, tanta coruſcationis & tonitrui virtus, tantaque inundatio pluviæ erupit, ut neque venerabilis Benedictus, neque Fratres, qui cum eo aderant, extra loci limen, quo conſederant, pedem movere potuerint.

Lectio V.

SAnctimonialis quippe fœmina caput in manibus declinans, lacrymarum fluvium in menſam fuderat; per quas ſerenitatem aëris ad pluviam traxit. Nec paulò tardiùs poſt orationem inundatio illa ſecuta eſt, ſed tanta fuit convenientia orationis & inundationis, ut de mensâ caput jam cum tonitruo levaret: quatenus unum idémque eſſet momentum, & levare caput, & pluviam deponere. Tunc Vir Dei inter coruſcos, & tonitruos, atque ingentis pluviæ inundationem, videns ſe ad Monaſterium non poſſe remeare, cœpit conqueri contriſtatus, dicens: Parcat tibi omnipotens Deus, Soror, quid eſt quod feciſti? Cui illa reſpondit: Ecce rogavi te, & audire me noluiſti; rogavi Deum meum, & audivit me: modò ergo, ſi potes, egredere, & me dimiſſâ ad monaſterium recede. Ipſe autem exire extra tectum non valens, qui remanere ſponte noluit in loco, manſit invitus. Sícque factum

eſt

est ut totam noctem pervigilem ducerent, atque per sacra spiritualis vitæ colloquia, sese vicariâ relatione satiarent.

LECTIO VI.

CUmque die altero eadem venerabilis fœmina ad cellam propriam recessisset, Vir Dei ad Monasterium rediit. Cùm ecce, post triduum in cellâ consistens, elevatis in aëre oculis, vidit ejusdem Sororis suæ animam de corpore egressam, in Columbæ specie Cœli secreta penetrare. Qui, tantæ ejus gloriæ congaudens, omnipoteni Deo in hymnis & laudibus gratias reddidit, ejúsque obitum fratribus denunciavit. Quos etiam protinus misit, ut ejùs corpus ad Monasterium deferrent, atque in sepulchro, quod sibi ipsi paraverat, ponerent. Quo facto, contigit, ut quorum mens una semper in Deo fuerat, eorum quoq; corpora nec sepultura separaret.

In tertio Nocturno, Homilia in Evang. Simile erit Regnum Cœlorum decem Virginibus, *de Communi Virginum.*

Si hoc festum celebretur in Quadragesima. Lectio ix. erit de Homiliâ Feriæ.

DIE VIII. MARTII.

IN FESTO
SANCTI JOANNIS DE DEO,
Confessoris, Ordinis Hospitalitatis, Fundatoris. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter ea quæ hîc assignantur.

ORATIO.

DEUS, qui Beatum Joannem tuo amore succensum inter flammas innoxium incedere fecisti, & per eum Ecclesiam tuam novâ prole fœcundâsti; præsta ipsius suffragantibus meritis, ut igne charitatis tuæ vitia nostra curentur, & remedia nobis

bis æterna proveniant. Per &c.

In j. Nocturno, Lectiones de libro Eccleſiaſtici Beatus vir, *de Communi Conf. non Pont. ij. loco.*

IN II. NOCTURNO.

LECTIO IV.

JOannes de Deo ex catholicis piiſque parentibus in oppido Montis Majoris junioris Regni Luſitaniæ natus, quàm ſublimiter in ſortem Domini fuerit electus, inſuetus ſplendor ſuper ejus domo refulgens, ſonitúſque æris campani ſuâ ſponte emiſſus, ab ipſo ejus nativitatis tempore non obſcurè prænuntiaverunt: A laxiori vivendi ratione, Divinâ operante virtute revocatus, magnæ Sanctitatis exhibere ſpecimen cœpit, & ob auditam prædicationem verbi Dei, ſic ad meliora ſe excitatum ſenſit, ut jam ab ipſo ſanctioris vitæ rudimento conſummatum aliquid, perfectúmque viſus ſit attigiſſe. Bonis omnibus in pauperes carceribus incluſos erogatis admirabilis pœnitentiæ, ſuíque ipſius contemptu cuncto populo ſpectaculum factus, à pleriſque ſeu demens, graviter afflictus in carcerem amentibus deſtinatum conjicitur. At Joannes cœleſti charitate magìs incenſus, gemino atque amplo valetudinario ex piorum eleemoſynis in civitate Granatenſi extructo, jactóque novi Ordinis fundamento, Eccleſiam novâ prole fœcundavit, Fratrum Hoſpitalitatis, infirmis præclaro animorum corporúmque profectu inſervientium, & longè, latéque per Orbem diffuſorum. Tu autem, &c.

R. Honeſtum fecit, &c.

LECTIO V.

PAuperibus ægrotis, quos propriis quandoque humeris domum deferebat, nullâ re ad animæ corporíſque ſalutem proficua deerat. Effusâ quoque extra noſocomium charitate indigentibus mulieribus viduis, & præcipuè virginibus periclitantibus clàm alimenta ſubminiſtrabat, curámque indefeſſam adhibebat, ut carnis concupiſcentiam à proximis ejuſmodi vitio inquinatis exterminaret. Cùm autem maximum in Regio Granatenſi Valetudinario

dinario excitatum fuiſſet incendium, Joannes impavidus proſiliit in ignem, hùc illùc diſcurrens, quouſque tum infirmos humeris exportatos, tum lectulos è feneſtris projectos ab igne vindicavit, ac per dimidiam horam inter flammas, jam in immenſum ſuccreſcentes, verſatus, exinde divinitùs incolumis, univerſis Civibus admirantibus, exivit; in ſchola charitatis edocens, ſegniorem in eum fuiſſe ignem, qui foris uſſerat, quàm qui intùs accenderat. Tu autem, &c.

R. Amavit eum, &c.

LECTIO VI.

MUltiplici aſperitatum genere, demiſſiſſimâ obedientiâ, extremâ paupertate, orandi ſtudio, rerum divinarum contemplatione, ac in Beatam Virginem pietate mirificè excalluit, & lacrymarum dono enituit. Denique gravi morbo correptus, omnibus Eccleſiæ Sacramentis ritè ſanctéque refectus, viribus licèt deſtitutus, propriis indutus veſtibus è lectulo ſurgens, ac provolutus in genua, manu & corde Chriſtum Dominum è cruce pendentem perſtringens, octavo idus Martii anno milleſimo quingenteſimo quinquageſimo obiit in oſculo Domini, quem etiam mortuus tenuit, nec dimiſit, & in eâdem corporis conſtitutione ſex circiter horas, quouſque inde dimotus fuiſſet, totâ civitate inſpectante, mirabiliter permanſit, odorem mirè fragrantem diffundens, quem antè, & poſt obitum plurimis miraculis clarum, Alexander Octavus Pontifex Maximus in Sanctorum numerum retulit. Tu autem, &c.

R. Iſte homo perfecit, &c.

In tertio Nocturno.

Lectio ſancti Evangelii ſecundùm Matthæum.

LECTIO VII. *Cap.* 2.

IN illo tempore: Acceſſerunt ad Jeſum Phariſæi, & interrogavit eum unus ex eis Legis doctor, tentans eum: Magiſter, quod eſt mandatum magnum in Lege? Et reliqua. Homilia ſancti Joannis Chryſoſtomi.

Homil.

Homil. 72. in Matth.

SAdducæis confuſis, Phariſæi rursùs aggrediuntur, cúmque quieſcere oporteret, decertare voluerunt, & legis peritiam profitentem præmittunt, non diſcere, ſed tentare cupientes; ac ita interrogant: Quodnam primum mandatum in Lege ſit? Nam cùm primum illud ſit: Diliges Dominum Deum tuum, putantes cauſas ſibi allaturum ad mandatum hoc corrigendum, aliquid addendo, quoniam Deum ſe faciebat; hoc modo interrogant: Quid igitur Chriſtus? Ut oſtendat idcircò ad hæc eos deveniſſe, quia nulla in eis eſſet charitas, ſed invidiæ livore tabeſcerent: Diliges, inquit, Dominum Deum tuum: hoc primum, & magnum mandatum eſt. Secundum autem ſimile huic: Diliges proximum tuum ſicut te ipſum. Tu autem, &c.

R. Iſte eſt, qui ante, &c.

LECTIO VIII.

QUamobrem ſimile eſt huic? quoniam hoc illud inducit, & ab illo rursùs munitur. Quicumque enim malè agit, odio habet lucem & non venit ad lucem. Et rursùs: Dixit inſipiens in corde ſuo, non eſt Deus. Deinde ſequitur: Corrupti ſunt, & abominabiles facti ſunt in ſtudiis ſuis. Et iterum: Radix omnium malorum avaritia eſt, quam quidam appetentes, erraverunt à fide; Et qui diligit me, mandata mea ſervabit, quorum caput & radix eſt: Diliges Dominum Deum tuum, & proximum tuum ſicut te ipſum. Tu autem, &c.

R. Sint lumbi, &c.

Si hoc feſtum venerit in Quadrag. nona Lectio legitur de Homil. fer. occur. & de eâ fit Com.

LECTIO IX.

SI ergo diligere Deum, diligere proximum eſt, (nam ſi diligis me, ô Petre, inquit, paſce oves meas.) Sic etiam dilectio proximi facit, ut mandata cuſtodias, meritò, ait, in his totam legem & Prophetas pendere. Et quemadmodum in ſuperioribus, cùm de reſurrectione interrogaretur, plus docuit, quàm tentantes petebant:

bant : Sic in hoc loco de primo interrogatus mandato, ſecundum etiam non valdè quàm primum inferius ſponte attulit, ſecundum enim eſt primo ſimile. Ita occultè inſinuavit, odio illos ad quærendum incitari. Charitas enim, inquit, non æmulatur. Tu autem, &c. Te Deum, &c.

DIE XVIII. MARTII.

IN FESTO

S. PATRITII CONFESSORIS

Pontificis. Semiduplex.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis, præter Orationem & Lectiones ſecundi Nocturni.

ORATIO.

DEUS, qui ad prædicandum gentibus gloriam tuam Beatum Patritium Confeſſorem, atque Pontificem mitteré dignatus es : ejus meritis, & interceſſione concede ; ut quæ nobis agenda præcipis, te miſerante adimplere poſſimus. Per Dominum.

In primo Nocturno.

Lectiones de Epiſtolâ primâ Beati Pauli Apoſtoli ad Timoth. Fidelis ſermo. *De Communi Confeſſoris Pontificis.*

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

PAtritius, Hiberniæ dictus Apoſtolus, Calphurnio Patre, Matre Concheſſa S. Martini Turomenſis Epiſcopi, ut perhibent, conſanguineâ Majori in Britanniâ natus, puer in Barbarorum ſæpiùs incidit captivitatem : eo in ſtatu paſcendis gregibus præpoſitus, jam tum futuræ ſanctitatis ſpecimen præbuit : Fidei namque, divinique timoris, & amoris ſpiritu repletus antelucano tempore per nives, gelu,

gelu, ac pluvias ad preces Deo fundendas, impiger, conſurgebat; ſolitus centies interdiu, centiéſque noctu Deum orare. A ſervitute tertiò exemptus, & inter Clericos relatus, in divinis lectionibus longo ſe tempore exercuit. Galliis, Italia, Inſuliſque Tyrrheni maris labore ſummo peragratis, divino tandem monitu ad Hibernorum ſalutem advocatur, & facta à Beato Cœleſtino Papâ Evangelii nuntiandi poteſtate, conſecratúſque Epiſcopus, in Hiberniam perrexit.

LECTIO V.

EO in munere mirum quot vir Apoſtolicus mala, quot ærumnas & labores, quot pertulerit adverſarios! Verùm Dei afflante benignitate, terra illa, idolorum antea cultrix, eum mox prædicante Patritio fructum dedit, ut Sanctorum Inſula deinde fuerit appellata. Frequentiſſimi ab eo populi ſacro ſunt regenerati lavacro: Epiſcopi, Clericíque plurimi ordinati; Virginis, ac viduæ ad continentiæ leges inſtitutæ, Armachanam Sedem Romani Pontificis authoritate, totius Inſulæ principem Metropolim conſtituit, Sanctorúmque reliquiis ab Urbe relatis decoravit. Supernis viſionibus, prophetiæ dono, ingentibúſque ſignis, & prodigiis à Deo exornatus adeò reſulſit, ut longè, latéque celebrior Patritii ſe fama diffuderit.

LECTIO VI.

PRæter quotidianam Eccleſiarum ſollicitudinem, invictum ab oratione ſpiritum nunquam relaxabat: Aiunt enim, integrum quotidie Pſalterium unà cum Canticis & Hymnis, ducentíſque orationibus, conſueviſſe recitare, ter centies per dies ſingulos flexis genibus Deum adorare, ac in quâlibet horâ diei Canonicâ centies ſe Crucis ſigno munire. Noctem tria in ſpatia diſtribuens, primum in centum Pſalmis percurrendis, & bis centies genuflectendo; alterum in reliquis quinquaginta Pſalmis, algidis aquis immerſus, ac corde, oculis, manibúſque ad cœlum erectus,

tus, absolvendis insumebat; tertium verò super nudum lapidem stratus tenui dabat quieti. Humilitatis eximius cultor Apostolico more à manuum suarum labore non abstinuit. Assiduis tandem curis pro Ecclesiâ consumptus, verbo & opere clarus, in extremâ senectute divinis Mysteriis refectus, obdormivit in Domino, sepultúsque est apud Dunum in Ultonia, à Christianâ salute sæculo quinto.

In tertio Nocturno.

Homil. in Evangel. Homo peregrè proficiscens. *De Communi Confess. Pont.*

Nona Lectio dicitur de Homiliâ Feriæ occurentis, & de eâ fit commemoratio ad laudes.

Missa de Communi Confessoris Pontificis. Statuit ei Dominus.

Oratio. Deus, qui ad prædicandam, *ut suprà.*

Evangelium. Homo peregrè proficiscens, *ut in eâdem Missâ.*

DIE XIX. MARTII.

OFFICIUM

SANCTI JOSEPH.

SPONSI B. MARIÆ VIRGINIS,

Confessoris. Duplex ii. Classis.

AD VESPERAS,

Antiphona.

JACOB autem genuit Joseph virum Mariæ, de quâ natus Jesus, qui vocatur Christus.

Psalmus. Dixit Dominus. *Cum reliq. de Dominicâ; & loco ultim.*

Psal. Laudate Dominum omnes gentes.

Antiph. Missus est Angelus Gabriel à Deo ad Virginem desponsatam Viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, & nomen Virginis Maria.

Antiph.

Antiph. Cùm eſſet deſponſata Mater Jeſu Maria Joſeph, antequam convenirent, inventa eſt in utero habens de Spiritu ſancto.

Antiph. Joſeph, vir ejus cùm eſſet juſtus, & nollet eam traducere, voluit occultè dimittere eam.

Antiph. Angelus Domini apparuit Joſeph dicens: Joſeph fili David noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in eâ natum eſt, de Spiritu Sancto eſt: pariet autem Filium, & vocabis nomen ejus JESUM.

CAPIT. *Prov.* 27 & 28.

VIR fidelis multùm laudabitur; & qui cuſtos eſt Domini ſui, glorificabitur.

HYMNUS.

TE Joſeph, celebrent agmina cœlitum.
Te cuncti reſonent Chriſtiadum Chori.
Qui clarus meritis junctus es inclytæ
Caſto fœdere Virgini.
Almo cùm tumidam germine conjugem
Admirans, dubio tangeris anxius,
Afflatu ſuperi flaminis Angelus
Conceptum puerum docet.
Tu natum Dominum ſtringis, ad exteras
Ægypti profugum tu ſequeris plagas,
Amiſſum, Solymis quæris, & invenis,
Miſcens gaudia fletibus.
Poſt mortem reliquos mors pia conſecrat,
Palmámque emeritos gloria ſuſcipit,
Tu vivens, ſuperis par, frueris Deo.
Mirâ ſorte beatior.
Nobis, ſumma Trias, parce precantibus,
Da Joſeph meritis ſidera ſcandere:
Ut tandem liceat nos tibi perpetim
Gratum promere canticum. Amen.

V. Conſtituit eum dominum domûs ſuæ.

R. Et principem omnis poſſeſſionis ſuæ.

Ad Magnificat.
Antiphona.

Exurgens Joſeph à ſomno, fecit ſicut præcepit ei Angelus Domini, & accepit conjugem ſuam.

ORATIO.

SAnctiſſimæ Genitricis tuæ Sponſi, quæſumus Domine, meritis adjuvemur; ut quod poſſibilitas noſtra non obtinet, ejus nobis interceſſione donetur. Qui vivis, &c.

Si celebretur in Quadrageſ. ſit comm. Feriæ.

AD MATUTINUM.

Invitatorium.

CHriſtum Dei Filium, qui putari dignatus eſt filius Joſeph: Venite adoremus.

Pſalmus. Venite exultemus.

HYMNUS.

COelitum Joſeph decus, atque noſtræ
Certa ſpes vitæ, columénque mundi,
Quas tibi læti canimus benignus,
Suſcipe laudes.
Te ſator rerum ſtatuit pudicæ
Virginis Sponſum, voluitque Verbi
Te patrem dici, dedit & miniſtrum
Eſſe ſalutis.
Tu Redemptorem ſtabulo jacentem,
Quem Chorus Vatum, cecinit futurum,
Aſpicis gaudens, humiliſque natum
Numen adoras.
Rex Deus Regum, Dominator Orbis,
Cujus ad Natum tremit inferorum
Turba, cui pronus famulatur æther,
Se tibi ſubdit.
Laus ſit excelſæ Triadi perennis,
Quæ tibi præbens ſuperos honores,
Det tuis nobis meritis, beatæ
Gaudia vitæ. Amen.

In primo Nocturno.

Antiph. Aſcendit Joſeph à Galilæâ de Civitate Nazareth in Judæam, in civitatem David, quæ vocatur Bethlehem, ut profiteretur cum Mariâ.

Pſalmus. Beatus vir. *Cum reliquis de Communi Confeſſoris non Pontificis.*

Antiph. Venerunt Paſtores feſtinantes, & invenerunt Mariam, & Joſeph, & Infantem poſitum in præſepio.

Pſal. Quare fremuerunt.

Antiph.

Antiph. Ecce Angelus Domini apparuit in ſomnis Joſeph dicens: Surge, & accipe Puerum, & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum.

Pſal. Domine quid multiplicati.

V. Conſtituit eum dominum domûs ſuæ.

R. Et Principem omnis poſſeſſionis ſuæ.

De libro Geneſis.

LECTIO I. *Cap.* 39.

JOſeph igitur ductus eſt in Ægyptum, emítque eum Putiphar Eunuchus Pharaonis Princeps exercitûs, vir Ægyptius, de manu Iſmaëlitarum, à quibus perductus erat. Fuítque dominus cum eo, & erat vir in cunctis proſperè agens: habitavítque in domo domini ſui, qui optimè noverat Dominum eſſe cum eo, & omnia, quæ gereret, ab eo dirigi in manu illius. Invenítque Joſeph gratiam coram domino ſuo, & miniſtrabat ei, à quo præpoſitus omnibus gubernabat creditam ſibi domum, & univerſa, quæ ei tradita fuerant: benedixítque Dominus domui Ægyptii propter Joſeph.

R. Fuit Dominus cum Joſeph, & dedit ei gratiam in conſpectu principis carceris: * Qui tradidit in manu illius univerſos vinctos.

V. Quicquid fiebat, ſub ipſo erat: Dominus enim erat cum illo, & omnia opera ejus dirigebat. Qui tradidit.

Geneſ. *Cap.* 41.

LECTIO II.

PLacuit Pharaoni conſilium Joſeph, & cunctis miniſtris ejus: Locutúſque eſt ad eos. Num invenire poterimus talem virum, qui Spiritu Dei plenus ſit? Dixit ergo ad Joſeph: Quia oſtendit tibi Deus omnia, quæ locutus es, numquid ſapientiorem, & conſimilem tui invenire potero? Tu eris ſuper domum meam, & ad tui oris imperium cunctus populus obediet: uno tanto Regni ſolio te præcedam.

R. Eſuriente terrâ Ægypti clamavit populus ad Regem alimenti petens. Quibus ille reſpondit: * Ite ad Joſeph, & quidquid vobis dixerit, facite.

V. Creſcebat quotidie fames in omni terrâ, aperuítque Joſeph univerſa horrea, & vendebat Ægyptiis. Ite ad Joſeph, & quidquid, &c.

Geneſ. *Cap.* 41.

LECTIO III.

DIxítque rursùs Pharao ad Joſeph: Ecce conſtitui te ſuper univerſam terram Ægypti. Tulítque annulum de manu ſua, & dedit eum in manu ejus: Veſtivítque eum ſtolâ byſſinâ, & collo torquem auream circumpoſuit. Fecítque eum aſcendere ſuper Currum ſuum ſecundum, clamante Præcone, ut omnes coram eo genuflecterent, & præpoſitum eſſe ſcirent univerſæ terræ Ægypti. Dixítque Rex ad Joſeph: Ego ſum Pharao: abſque tuo imperio non movebit quiſquam manum aut pedem in omni terrâ Ægypti.

R. Fecit me Dominus quaſi patrem Regis, & dominum univerſæ domûs ejus: nolite pavere: * Pro ſalute enim veſtrâ miſit me Deus ante vos in Ægyptum.

V. Venite ad me, & ego dabo vobis omnia bona Ægypti, & comedetis medullam terræ: pro ſalute enim veſtrâ miſit me Deus ante vos in Ægyptum. Gloria Patri. Pro ſalute enim veſtrâ, &c.

In ſecundo Nocturno.

Antiph. Conſurgens Joſeph accepit Puerum & Matrem ejus nocte, & ſeceſſit in Ægyptum, & erat ibi uſque ad obitum Herodis.

Pſalm. Cùm invocarem.

Antiph. Defuncto Herode Angelus Domini apparuit in ſomnis Joſeph in Ægypto dicens: Surge, & accipe Puerum & Matrem ejus, & vade in terram Iſraël: Defuncti ſunt enim, qui quærebant animam Pueri.

Pſalm. Verba mea.

Antiph. Accepit Joſeph Puerum & Matrem ejus, & venit in terram Iſraël.

Pſalm. Domine Dominus noſter.

V. Magna eſt gloria ejus in ſalutari tuo.

R. Gloriam & magnum decorem impones ſuper eum. Sermo S. Bernardi Abbatis.

Homil.

Homil. 2. *ſuper Miſſus, propè finem.*

LECTIO IV.

QUIS & qualis homo fuerit beatus Joſeph conjice ex appellatione, quâ, licet diſpenſatoria, meruit honorari, adeò ut Pater Dei & dictus & creditus ſit: conjice & ex proprio vocabulo, quod augmentum non dubites interpretari. Simul & memento magni illius quondam Patriarchæ venditi in Ægypto, & ſcito ipſius iſtum non ſolùm vocabulum ſuiſſe ſortitum, ſed & caſtimoniam adeptum, innocentiam aſſecutum & gratiam.

V. Aſcendit Joſeph à Galilæâ de civitate Nazareth in Judæam, in civitatem David, quæ vocatur Bethlehem: * Eò quòd eſſet de domo, & familiâ David.

V. Ut profiteretur cum Mariâ deſponſatâ ſibi uxore. Eò quòd eſſet.

LECTIO V.

SIquidem ille Joſeph, fraternâ ex invidiâ venditus, & ductus in Ægyptum, Chriſti venditionem præfiguravit: Iſte Joſeph, Herodianam invidiam fugiens, Chriſtum in Ægyptum portavit. Ille domino ſuo fidem ſervans, dominæ noluit commiſceri: Iſte Dominam ſuam Domini ſui Matrem, Virginem agnoſcens & ipſe continens, fideliter cuſtodivit. Illi data eſt intelligentia in myſteriis ſomniorum: Iſti datum eſt conſcium fieri atque participem cœleſtium Sacramentorum.

R. Surge, & accipe Puerum, & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum: * Et eſto ibi, uſque dum dicam tibi.

V. Ut adimpletur quod dictum eſt à Domino per Prophetam dicentem: Ex Ægypto vocavi Filium meum. Et eſto.

LECTIO VI.

ILLE frumenta ſervavit non ſibi, ſed omni populo: Iſte panem vivum è cœlo ſervandum accepit tam ſibi, quàm toti mundo. Non eſt dubium, quin bonus & fidelis homo fuerit Joſeph, cui mater deſponſata eſt Salvatoris. Fidelis, inquam, ſervus & prudens, quem

quem constituit Dominus suæ matris solatium, suæ carnis nutritium, solum denique in terris magni consilii coadjutorem fidissimum.

R. Cùm inducerent Puerum Jesum parentes ejus, ut facerent secundùm consuetudinem legis pro eo: * Accepit eum Simeon in ulnas suas, & benedixit Deum.

V. Et erant pater ejus, & mater mirantes super his, quæ dicebantur de illo. Accepit eum. Gloria Patri. Accepit eum.

In tertio Nocturno.

Antiph. Audiens Joseph, quòd Archilaus regnaret in Judææ pro Herode patre suo, timuit illò ire.

Psal. Domine, quis habitabit.

Antiph. Admonitus in somnis Joseph secessit in partes Galilææ: & veniens habitavit in civitate, quæ vocatur Nazareth; ut adimpleretur quod dictum est per Prophetas: Quoniam Nazaræus vocabitur.

Psalm. Domine, in virtute tuâ.

Antiph. Erant pater Jesu, & mater mirantes super his quæ dicebantur de illo, & benedixit illis Simeon.

Psalm. Domini est terra.

V. Justus germinabit sicut lilium.

R. Et florebit in æternum ante Dominum.

Lectio sancti Evangelii secundùm Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 1.

CUM esset desponsata Mater Jesu Maria Joseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu Sancto. Et reliqua.

Homilia S. Hieronymi Presbyteri.

QUARE non de simplici virgine, sed de desponsatâ concipitur? Primùm, ut per degenerationem Joseph origo Mariæ monstraretur: secundò, ne lapidaretur à Judæis, ut adultera: tertiò, ut in Ægyptum fugiens haberet solatium. Martyr Ignatius etiam quartam addidit causam cur à desponsatâ conceptus sit: ut partus, inquiens, ejus celaretur diabolo, dum eum putat non de virgine,

gine, ſed de uxore generatum.

R. Dicit Mater Jeſu ad illum: Fili, quid feciſti nobis ſic? * Ecce pater tuus & ego dolentes quærebamus te.

V. Et ait ad illos: Quid eſt quòd me quærebatis? Neſciebatis quia in his, quæ Patris mei ſunt, oportet me eſſe? Ecce pater tuus.

LECTIO VIII.

ANtequam convenirent, inventa eſt in utero habens de Spiritu Sancto. Non ab alio inventa eſt, niſi à Joſeph, qui penè licentiâ maritali futuræ uxoris omnia noverat. Quod autem dicitur; Antequam convenirent: non ſequitur ut poſteà convenerint; ſed ſcriptura quod factum non ſit oſtendit.

R. Deſcendit JESUS cum eis, & venit Nazareth: * Et erat ſubditus illis.

V. Proficiebat ſapientiâ, & ætate, & gratiâ apud Deum & homines. Et erat ſubditus illis. Gloria. Et erat.

Nona Lectio dicitur de Homiliâ Feriæ occurrentis, ſi celebretur in Quadrag. & de eâ fit comm. in laudibus.

LECTIO IX.

JOſeph autem, vir ejus cùm eſſet juſtus, & nollet eam traducere, voluit occulta dimittere eam. Si quis fornicariæ conjungitur, unum corpus efficitur: & in lege præceptum eſt, non ſolùm reos, ſed & conſcios criminum obnoxios eſſe peccati: quomodo Joſeph, cùm crimen celaret uxoris, juſtus ſcribitur? Sed hoc teſtimonium Mariæ eſt, quòd Joſeph ſciens illius caſtitatem, & admirans quod evenerat, celat ſilentio, cujus myſterium neſciebat. Te Deum laudamus.

AD LAUDES, *& per Horas, Antiph.*

IBANT parentes Jeſu per omnes annos in Jeruſalem, in die ſolemni Paſchæ.

Pſal. Dominus regnavit, *cum reliq. Antiph.* Cùm redirent, remanſit Puer JESUS in Jeruſalem, & non cognoverunt parentes ejus.

Antiph. Non invenientes JESUM, regreſſi ſunt in

in Jeruſalem requirentes eum : & poſt triduum invenerunt illum in templo ſedentem in medio Doctorum, audientem, & interrogantem eos.

Antiph. Dixit Mater ejus ad illum: Fili, quid feciſti nobis ſic ? Ecce pater tuus, & ego dolentes quærebamus te.

Antiph. Deſcendit Jesus cum eis, & venit Nazareth, & erat ſubditus illis.

Capit. Vir fidelis, *fol.* 27.

HYMNUS.

ISTE, quem læti colimus fideles,
Cujus excelſos canimus triumphos,
Hac die Joſeph meruit perennis
Gaudia vitæ.
O nimis felix, nimis ô beatus,
Cujus extremam vigiles ad horam,
Chriſtus, & Virgo ſimul aſtiterunt
Ore ſereno.
Hinc ſtygis victor, laqueo ſolutus
Carnis, ad ſedes placido ſopore
Migrat æternas, rutiliſque cingit
Tempora ſertis.
Ergo regnantem flagitemus omnes,
Adſit ut nobis, veniamque noſtris
Obtinens culpis, tribuat ſupernæ
Munera pacis.
Sint tibi plauſus, tibi ſint honores,
Trine, qui regnas, Deus; & coronas
Aureas ſervo tribuis fideli,
Omne per ævum. Amen.

V. Os juſti meditabitur ſapientiam.

R. Et lingua ejus loquetur judicium.

Ad Benedictus, Antiph. Ipſe Jeſus erat incipiens, quaſi annorum triginta, ut putabatur filius Joſeph.

Oratio. Sanctiſſimæ Genitricis, &c. *ut ſupra.*

AD TERTIAM

Antiph. Cùm redirent.

Capit. Vir fidelis, &c. *fol.* 27.

R. brev. Conſtituit eum : * dominum domûs ſuæ. Conſtituit.

V. Et principem omnis poſſeſſionis ſuæ. Dominum domûs ſuæ. Gloria Patri. Conſtituit.

V. Magna eſt gloria ejus in ſalutari tuo.

R. Gloriam, & magnum

num decorem impones ſuper eum.

AD SEXTAM.

Antiph. Non invenientes.

CAPITUL. *Eccleſ.* 45.

DIlectus Deo & hominibus, cujus memoria in benedictione eſt. In fide & lenitate ipſius Sanctum fecit illum, & elegit eum ex omni carne.

R. brev. Magna eſt gloria ejus, * In ſalutari tuo. Magna eſt.

V. Gloriam, & magnum decorem impones ſuper eum. In ſalutari tuo. Gloria Patri. Magna eſt.

V. Juſtus germinabit ſicut lilium.

R. Et florebit in æternum ante Dominum.

AD NONAM.

Antiph. Deſcendit Jeſus.

CAPITUL. *Sap.* 10.

PRoſugum juſtum deduxit Sapientia per vias rectas, & oſtendit illi Regnum Dei, & dedit illi ſcientiam Sanctorum, honeſtavit illum in laboribus, & complevit labores illius.

R. brev. Juſtus germinabit * ſicut lilium. Juſtus.

V. Et florebit in æternum ante Dominum. Sicut lilium. Gloria Patri. Juſtus germinabit.

V. Plantatus in domo Domini.

R. In atriis domûs Dei noſtri.

In ſecundis Veſperis.

Antiph. Ibant parentes, &c. *ut ſuprà in Laudibus.*

Capitulum & Hymnus, ut in primis Veſperis.

V. Gloria & divitiæ in domo ejus.

R. Et juſtitia ejus manet in ſæculum ſæculi.

Ad Magnificat, Antiph.

Ecce fidelis ſervus, & prudens, quem conſtituit dominus ſuper familiam ſuam.

Oratio. Sanctiſſimæ Genitricis, &c. *ut ſup.* 28.

Deinde fit Com. S. Joachim Patris B. M. V.

Antiph. Laudemus virum glorioſum in generatione ſuâ, quia benedictionem omnium gentium dedit illi Dominus, & teſtamentum ſuum confirmavit ſuper caput ejus.

V. Potens in terrâ erit ſemen ejus.

R. Generatio rectorum benedicetur.

ORATIO.

ORATIO.

DEUS, qui præ omnibus Sanctis tuis beatum Joachim Genitricis Filii tui Patrem eſſe voluiſti: concede quæſumus, ut cujus feſta veneramur, ejus quoque perpetuò patrocinia ſentiamus. Per eumdem Dominum, &c.

Et ſi celebretur in Quadrageſima, fit etiam Commemoratio Feriæ.

FERIA SEXTA POST DOM. PASSIONIS.

OFFICIUM SEPTEM DOLORUM

Beatæ Mariæ Virginis. Duplex.

Ad Veſperas. Antiphona.

VADAM ad montem myrrhæ, & ad collem thuris.

Pſalmus. Credidi. *ut in Pſalt.*

Antiph. Dilectus meus candidus & rubicundus: comæ capitis ejus ſicut purpura Regis vincta canalibus.

Pſalm. Ad Dominum cùm tribularer.

Antiph. Quò abiit dilectus tuus, ô pulcherrima mulierum? quò dilectus tuus declinavit?

Pſalm. Eripe me Domine ab homine malo.

Antiph. Faſciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter ubera mea commorabitur.

Pſalm. Domine clamavi.

Antiph. Fulcite me floribus, ſtipate me malis, quia amore langueo.

CAPITULUM, *Iſaiæ* 53.

Pſal. Voce meâ ad Dominum.

QUIS credidit auditui noſtro? & brachium Domini cui revelatum eſt? Et aſcendit ſicut virgultum coram eo, & ſicut radix de terrâ ſitienti.

HYMNUS.

STabat Mater doloroſa,
Juxta Crucem lacrimoſa,
Dum pendebat filius.

Cujus

Cujus animam gementem,
Contriſtatam & dolentem
Pertranſivit gladius.
O quàm triſtis & afflicta
Fuit illa benedicta
Mater unigeniti!
Quæ mœrebat, & dolebat,
Et tremebat cùm videbat
Nati pœnas inclyti.
Quis eſt homo qui non fleret,
Chriſti matrem ſi videret
In tanto ſupplicio?
Quis poſſet non contriſtari,
Piam matrem contemplari
Dolentem cum Filio?
Pro peccatis ſuæ gentis
Vidit JESUM in tormentis,
Et flagellis ſubditum.
Vidit ſuum dulcem natum
Morientem, deſolatum,
Dum emiſit ſpiritum.
Eia mater fons amoris,
Me ſentire vim doloris
Fac, ut tecum lugeam.
Fac, ut ardeat cor meum
In amando Chriſtum Deum,
Ut ſibi complaceam,
Amen.

V. Ora pro nobis Virgo doloroſiſſima.

R. Ut digni efficiamur promiſſionibus Chriſti.

Ad Magnificat, Antiph.

Tuam ipſius animam (ait ad Mariam Simeon) pertranſibit gladius.

ORATIO.

DEUS, in cujus paſſione, ſecundùm Simeonis prophetiam, dulciſſimam animam glorioſæ Virginis & matris Mariæ doloris gladius pertranſivit: concede propitius; ut qui tranſfixionem ejus & paſſionem venerando recolimus, glorioſis meritis & precibus omnium Sanctorum Cruci fideliter aſtantium intercedentibus, paſſionis tuæ effectum felicem conſequamur. Qui vivis & regnas.

Et fit commemoratio Feriæ.

Ad Matutinum, Invitat.

Dolores glorioſæ recolentes Virginis, Dominum pro nobis paſſum. * Venite adoremus.

Pſalmus. Venite, exultemus.

HYMNUS.

SAncta Mater iſtud agas,
Crucifixi fige plagas,
Cordi meo validè.

Tui nati vulnerati,
Tam dignati pro me pati
Pœnas mecum divide.
Fac me verè tecum flere,
Crucifixo condolere,
Donec ego vixero.
Juxta Crucem tecum ſtare,
Te libenter ſociare
In planctu deſidero.
Amen.

In primo Nocturno.

Antiph. Aſtiterunt reges terræ, & principes convenerunt in unum adversùs Dominum, & adversùs Chriſtum ejus.

Pſalmus. Quare fremuerunt Gentes.

Ant. Voce meâ ad Dominum clamavi, & exaudivit me de monte ſancto ſuo.

Pſalm. Domine, quid multiplicati.

Ant. Factum eſt cor meum tanquam cera liqueſcens in medio ventris mei.

Pſalmus. Uſquequò Domine.

V. Poſuit me deſolatam.

R. Totâ die mœrore confectam. Pater noſter.

Abſol. Exaudi Domine.

V. Jube Domine.

Benedictio. Benedictione perpetuâ.

De Iſaia Propheta.

Lectio I. *Cap.* 53.

QUIS credidit auditui noſtro? & brachium Domini cui revelatum eſt? Et aſcendet ſicut virgultum coram eo, & ſicut radix de terrâ ſitienti: non eſt ſpecies ei, neque decor: & vidimus eum, & non erat aſpectus, & deſideravimus eum. Deſpectum, & noviſſimum virorum, virum dolorum, & ſcientem infirmitatem: & quaſi abſconditus vultus ejus & deſpectus, unde nec reputavimus eum. Verè languores noſtros ipſe tulit, & dolores noſtros ipſe portavit, & nos putavimus eum quaſi leproſum, & percuſſum à Deo, & humiliatum. Ipſe autem vulneratus eſt propter iniquitates noſtras, attritus eſt propter ſcelera noſtra: diſciplina pacis noſtræ ſuper eum, & livore ejus ſanati ſumus.

R. Dilectus meus candidus, & rubicundus, & totus deſiderabilis. * Omnis enim figura ejus amorem ſpirat, & ad redamandum provocat, caput incli-

inclinatum, manus expanſæ, pectus apertum. *V.* Piis, ò Virgo, ſpectas eum oculis, contemplans in eo non tam vulnerum livorem, quàm mundi ſalutem. Omnis enim. *Benedictio.* Unigenitus Dei Filius.

LECTIO II.

OMnes nos quaſi oves erravimus, unuſquiſque in viam ſuam declinavit: & poſuit Dominus in eo iniquitatem omnium noſtrûm. Oblatus eſt, quia ipſe voluit, & non aperuit os ſuum: ſicut ovis ad occiſionem ducetur, & quaſi agnus coram tondente ſe obmuteſcet, & non aperiet os ſuum. De anguſtiâ, & de judicio ſublatus eſt: generationem ejus quis enarrabit? Quia abſciſſus eſt de terrâ viventium: propter ſcelus populi mei percuſſi eum. Et dabit impios pro ſepulturâ, & divitem pro morte ſuâ: eò quòd iniquitatem non fecerit, neque dolus fuerit in ore ejus.

R. Manus ejus tornatiles clavorum cuſpide terebratæ, * Humanæ ſalutis pretio quaſi hyacinthis refertæ. *V.* Cornua in manibus ejus; ibi abſcondita eſt fortitudo ejus: ſunt enim manus ejus. Humanæ ſalutis. *Benedictio.* Spiritûs ſancti gratiâ.

LECTIO III.

ET Dominus voluit conterere eum in infirmitate: ſi poſuerit pro peccato animam ſuam, videbit ſemen longævum, & voluntas Domini in manu ejus dirigetur. Pro eo quòd laboravit anima ejus, videbit & ſaturabitur: in ſcientiâ ſuâ juſtificabit ipſe juſtus ſervus meus multos, & iniquitates eorum ipſe portabit. Ideò diſpertiam ei plurimos, & fortium dividet ſpolia, pro eo quòd tradidit in mortem animam ſuam, & cum ſceleratis reputatus eſt: & ipſe peccata multorum tulit, & pro tranſgreſſoribus rogavit.

R. Diligebat JESUS Joannem, quoniam ſpecialis prærogativa caſtitatis ampliori dilectione fecerat dignum: * Quia virgo electus ab ipſo, virgo in ævum permanſit. *V.* In cruce denique moriturus huic matrem virginem virgini

gini commendavit. Quia virgo. Gloria Patri. Quia virgo.

In ſecundo Nocturno.

Antiph. Inimici mei dixerunt mala mihi: Quando morietur, & peribit nomen ejus? *Pſal.* Beatus vir qui intelligit. *Ant.* Deus, vitam meam annuntiavi tibi: poſuiſti lacrymas meas in conſpectu tuo. *Pſal.* Miſerere mei Deus, quoniam conculcavit me homo. *Ant.* Filii hominum, dentes eorum arma & ſagittæ: & lingua eorum gladius acutus.

Pſal. Miſerere mei Deus, miſerere mei: * Quoniam in te confidit anima mea. *V.* Facies mea intumuit à fletu. *R.* Et palpebræ meæ caligaverunt. Pater noſter. *Abſolutio.* Ipſius pietas. *V.* Jube Domine. *Benedictio.* Deus Pater omnipotens.

Sermo Sancti Bernardi Abbatis.

Ex Sermone de 12. *ſtellis.*

LECTIO IV.

MArtyrium Virginis tam in Simeonis prophetiâ, quàm in ipsâ Dominicæ Paſſionis hiſtoriâ commendatur. Poſitus eſt hic (ait ſanctus ſenex de puero JESU) in ſignum cui contradicetur: & tuam ipſius animam (ad Mariam autem dicebat) pertranſibit gladius. Verè tuam, ô beata Mater, animam pertranſivit. Alioquin non niſi eam pertranſiens, carnem Filii tui penetraret. Et quidem poſteaquam emiſit ſpiritum tuus ille JESUS, ipſius planè non attigit animam crudelis lancea, quæ ipſius aperuit latus, ſed tuam utique animam pertranſivit. Ipſius nimirum anima jam ibi non erat, ſed tua planè inde nequibat avelli.

R. Tenebræ factæ ſunt cùm crucifixiſſent JESUM Judæi, & circa horam nonam exclamavit JESUS voce magnâ: Deus meus, ut quid dereliquiſti me: * Et inclinato capite emiſit ſpiritum. *V.* Quis tibi nunc ſenſus, dum cernis talia, Virgo? Et inclinato capite. *Benedictio.* Chriſtus perpetuæ.

LECTIO V.

TUAM ergo pertranſivit animam vis doloris, ut pluſquam Martyrem

tyrem non immeritò prædicemus, in quâ nimirum corporeæ ſenſum paſſionis exceſſerit compaſſionis affectus. An non tibi pluſquam gladius fuit ſermo ille, reverà pertranſiens animam, & pertingens uſque ad diviſionem animæ & ſpiritûs: Mulier, ecce filius tuus! O commutationem! Joannes tibi pro JESU traditur, ſervus pro Domino, diſcipulus pro Magiſtro, filius Zebedæi pro Filio Dei, homo purus pro Deo vero. Quomodo non tuam affectuoſiſſimam animam pertranſiret hæc auditio, quando & noſtra, licet ſaxea, licet ferrea pectora, ſola recordatio ſcindit?

R. Paſſio Domini, * Ipſam ejus matrem, carnali orbitate graviter percuſſam, vehementiſſimè contriſtavit. *V.* Ferrum lanceæ militaris, latus quidem Salvatoris, animam verò tranſivit Virginis Matris. Ipſam ejus matrem. *Benedictio.* Ignem ſui amoris.

LECTIO VI.

NON miremini, fratres, quòd Maria martyr in animâ fuiſſe dicatur. Miretur qui non meminerit ſe audiviſſe Paulum inter maxima gentium crimina memorantem, quòd ſine affectione fuiſſent. Longè id fuit à Mariæ viſceribus, longè ſit à ſervulis ejus. Sed fortè quis dicat: Numquid non eum præſcierat moriturum? Et indubitanter. Numquid non ſperabat continuò reſurrecturum? Et fideliter. Super hæc doluit crucifixum? Et vehementer. Alioquin quiſnam tu frater, aut unde tibi hæc ſapientia, ut mireris plus Mariam compatientem, quàm Mariæ Filium patientem? Ille etiam mori corpore potuit, iſta commori corde non potuit? Fecit illud charitas, quâ majorem nemo habuit: fecit & hoc charitas, cui poſt illam ſimilis altera non fuit.

R. Quis mihi det te fratrem meum ſugentem ubera matris meæ, & inhærendo lateri tuo, ut ſanguis tuus ſanguinem meum tangat, & tergat: * Ut fons aquæ tuæ de ſcaturigine recti cordis, per

venas boni operis, in finem æternæ felicitatis exiliat? *V.* Filii tui de longè venient, & filiæ tuæ de latere ſurgent. Ut fons. Gloria Patri. Ut fons.

In tertio Nocturno.

Antiph. Intenderunt arcum, rem amaram, ut ſagittent in occultis immaculatum. *Pſal.* Exaudi Deus orationem meam cùm deprecor. *Ant.* Factus ſum ſicut homo ſine adjutorio, inter mortuos liber. *Pſal.* Domine Deus ſalutis meæ. *Ant.* Replevit me amaritudine, inebriavit me abſynthio. *Pſal.* Deus laudem meam ne tacueris. *V.* Deus vitam meam annuntiavi tibi. *R.* Poſuiſti lacrymas meas in conſpectu tuo. Pater noſter. *Abſolut.* A vinculis. *V.* Jube Domine. *Benedict.* Evangelica lectio.

Lectio Sancti Evangelii ſecundum Joannem.

LECTIO VII. *Cap.* 19.

IN illo tempore: Stabant juxta Crucem JESU mater ejus, & ſoror matris ejus, Maria Cleophæ, & Maria Magdalene. Et reliqua.

Homilia Sancti Auguſtini Epiſcopi.

Tract. 119. *in Joannem.*

HÆC nimirum eſt illa hora, de quâ JESUS, aquam converſurus in vinum, dixerat matri: Quid mihi & tibi eſt mulier? Nondum venit hora mea. Hanc itaque horam prædixerat, quæ tunc nondum venerat, in quâ deberet agnoſcere moriturus, de quâ fuerat mortaliter natus. Tunc ergo divina facturus, non divinatis, ſed infirmitatis matrem velut incognitam repellebat. Nunc autem humana jam patiens, ex quâ fuerat factus homo, affectu commendabat humano; moralis igitur inſinuatur locus. Facit quod faciendum admonet, & exemplo ſuo ſuos miniſtros inſtruxit præceptor bonus, ut à filiis piis impendatur cura parentibus: tamquam lignum illud, ubi fixa erant membra morientis, etiam cathedra fuerit Magiſtri docentis.

R. Doleo ſuper te, fili mi JESU, decorus nimis, & amabilis ſuper amorem mulierum: * Sicut enim mater unicum diligit filium, ita ego te diligebam.

V. De-

V. Defecit in dolore vita mea, & anni mei in gemitibus. Sicut enim. *Benedict.* Cujus feſtum colimus.

LECTIO VIII.

EX hâc ſanâ doctrinâ didicerat Paulus Apoſtolus, quòd docebat quando dicebat: Si quis autem ſuis, & maximè domeſticis, non providet, fidem negavit, & eſt infideli deterior. Quid autem tam cuique domeſticum, quàm parentes filiis, aut parentibus filii? Hujus itaque ſaluberrimi præcepti ipſe Magiſter ſanctorum de ſeipſo conſtituebat exemplum: quando non ut famulæ Deus, quam creaverat, & regebat, ſed ut matri homo, de quâ creatus fuerat, & quam relinquebat, alterum pro ſe quodammodo filium providebat.

R. Eia mater fons amoris, fac nos ſentire vim doloris, & tecum lugeamus: * Et Dominicæ Paſſionis fructum ſentiamus. *V.* Ut ſicut filius tuus JESUS pro nobis mortuus eſt, & reſurrexit: ita & nos commortui cum eodem reſurgamus. Et Dominicæ. Gloria Patri. Et Dominicæ. *Benedict.* Per Evangelica dicta.

LECTIO IX. *de Homilia Feriæ occurrentis.*

AD LAUDES, *& per Horas, Antiph.*

VAdam ad montem myrrhæ & ad collem thuris. *Pſalmus.* Dominus regnavit. *cum reliq. de Dom. Ant.* Dilectus meus candidus, & rubicundus: comæ capitis ejus ſicut purpura Regis vincta canalibus. *Ant.* Quò abiit dilectus tuus, ô pulcherrima mulierum? quò dilectus tuus declinavit?

Antiph. Faſciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter ubera mea commorabitur.

Ant. Fulcite me floribus, ſtipate me malis, quia amore langueo.

CAPITULUM. *Iſaiæ* 53.

QUIS credidit auditui noſtro? & brachium Domini cui revelatum eſt? Et aſcendet ſicut virgultum coram eo, & ſicut radix de terrâ ſitienti.

HYM-

HYMNUS.

VIrgo Virginum præclara,
Mihi jam non ſis amara,
Fac me tecum plangere.
Fac ut portem Chriſti mortem,
Paſſionis ejus ſortem,
Et plagas recolere.
Fac me plagis vulnerari,
Cruce hac inebriari,
Ob amorem filii.
Inflammatus, & accenſus,
Per te virgo ſim defenſus
In die judicii.
Fac me cruce cuſtodiri,
Morte Chriſti præmuniri,
Confoveri gratia.
Quando corpus morietur,
Fac ut animæ donetur
Paradiſi gloria. Amen.

V. Ora pro nobis Virgo doloroſiſſima.

R. Ut digni efficiamur promiſſionibus Chriſti.

Ad Benedictus, Antiph. Cùm vidiſſet JESUS matrem ſtantem juxta crucem, & diſcipulum quem diligebat, dicit matri ſuæ: Mulier, ecce filius tuus. Deinde dicit diſcipulo: Ecce mater tua. *Orat.* Deus, in cujus, &c. *ut ſup.*

Et fit commemorat. Feriæ.

Ad Completorium, & per Horas. In fine Hymnorum dicitur, JESU, tibi ſit gloria, Qui natus es de Virgine, &c.

Ad Primam, Antiph. Vadam ad montem.

R. Breve. Chriſte Fili Dei vivi, * Miſerere nobis Chriſte. *V.* Qui paſſus es pro homine. Miſerere nobis. Gloria Patri. Chriſte Fili Dei vivi, miſerere nobis. *V.* Exurge Chriſte, adjuva nos. *R.* Et libera nos propter nomen tuum.

Ad Tertiam, Antiph. Dilectus meus. *Capit.* Quis credidit. *ut ſuprà.*

R. Brev. Poſuit me: * Deſolatam. Poſuit. *V.* Totâ die mœrore confectam. Deſolatam. Gloria Patri. Poſuit. *V.* Facies mea intumuit à fletu. *R.* Et palpebræ meæ caligaverunt.

Ad Sextam, Antiph. Quò abiit.

CAPITULUM. *Iſaiæ* 53. IPSE vulneratus eſt propter iniquitates noſtras, attritus eſt propter ſcelera noſtra. Diſciplina pacis noſtræ ſuper eum, & livore ejus ſanati ſumus.

R. Brev. Facies mea, * Intumuit à fletu. Facies mea. *V.* Et

V. Et palpebræ meæ caligaverunt. Intumuit. Gloria Patri. Facies mea.

V. Deus vitam meam annuntiavi tibi. *R.* Posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Ad Nonam, Antiphona. Fulcite me floribus.

CAPITULUM. *Isaiæ* 53. GEnerationem ejus quis enarrabit? quia abscissus est de terrâ viventium, propter scelus populi mei percussi eum.

R. Brev. Deus vitam meam, * Annuntiavi tibi. Deus vitam meam. *V.* Posuisti lacrymas meas in conspectu tuo. Annuntiavi. Gloria Patri. Deus vitam meam. *V.* Ora pro nobis Virgo dolorosissima.

R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

In secundis Vesperis, omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Antiph. Cùm vidisset JESUS matrem stantem juxta crucem, & discipulum quem diligebat, dicit matri suæ: Mulier, ecce filius tuus. Deinde dicit discipulo: Ecce mater tua.

Et fit commemoratio Feriæ.

DIE IV. APRILIS.

OFFICIUM

SANCTI ISIDORI, EPISCOPI

& Confessoris. Duplex.

Omnia de Com. Conf. Pontificis, præter ea, quæ hîc ponuntur propria.

AD MAGNIFICAT. *In utriusque Vesperis.*

O Doctor optime, Ecclesiæ sanctæ lumen, Beate Isidore, divinæ legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei.

ORATIO.

DEUS, qui populo tuo æternæ salutis beatum Isidorum ministrum tribuisti: præsta, quæsumus, ut quem Docto-

Doctorem vitæ habuimus in terris, interceſſorem habere mereamur in cœlis. Per Dominum.

In primo Nocturno.

Lectiones. Sapientiam omnium antiquorum, *de communi Doctor.*

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

ISidorus natione Hiſpanus, Doctor egregius, ex novâ Carthagine Severiano patre Provinciæ Duce natus, à Sanctis Epiſcopis Leandro Hiſpalenſi, & Fulgentio Carthaginenſi fratribus ſuis, piè & liberaliter educatus, Latinis, Græcis, & Hebraicis litteris, diviníſque & humanis legibus inſtructus, omni ſcientiarum atque Chriſtianarum virtutum genere præſtantiſſimus evaſit. Adhuc adoleſcens hæreſim Arianam, quæ gentem Gothorum Hiſpaniæ latiſſimè dominantem jampridem invaſerat, tantâ conſtantiâ palàm oppugnavit, ut parum abfuerit, quin ab hæreticis necaretur. Leandro vitâ functo ad Hiſpalenſem Cathedram invitus quidem, ſed urgente in primis Recaredo Rege, magnóque etiam Cleri populíque conſenſu aſſumitur, ejúſque electionem S. Gregorius Magnus, nedum authoritate Apoſtolicâ confirmâſſe, ſed & electum tranſmiſſo de more pallio decorâſſe, quin etiam ſuum & Apoſtolicæ Sedis in universâ Hiſpaniâ Vicarium conſtituiſſe perhibetur.

R. Inveni David.

LECTIO V.

IN Epiſcopatu quantùm fuerit conſtans, humilis, patiens, miſericors, in Chriſtianâ & Eccleſiaſticâ diſciplinâ inſtaurandâ ſollicitus, eaque verbo, & ſcriptis ſtabilienda indefeſſus atque omni demum virtutum ornamento inſignitus, nullius lingua enarrare ſufficeret. Monaſtici quoque inſtituti per Hiſpaniam promotor & amplificator eximius plura conſtruxit Monaſteria; Collegia itidem ædificavit, ubi ſtudiis ſacris & lectionibus vacans, plurimos diſcipulos, qui ad eum confluebant, erudivit, quos inter Sancti Ildephonſus Toletanus, & Braulio Cæſar-auguſtanus Epiſcopi emicuerunt.

emicuerunt. Coacto Hiſpali concilio, Acephalorum hæreſim Hiſpaniæ jam minitantem, acri & eloquenti diſputatione fregit atque contrivit. Tantam apud omnes ſanctitatis, & doctrinæ famam adeptus eſt, ut elapſo vix ab ejus obitu ſexto decimo anno, universâ Toletanâ ſynodo duorum ſuprà quinquaginta Epiſcoporum plaudente, ipſóque etiam S. Ildephonſo ſuffragante, Doctor egregius, Catholicæ Eccleſiæ noviſſimum decus, in ſæculorum fine doctiſſimus, & cum reverentiâ nominandus appellari meruerit; eúmque S. Braulio non modò Gregorio magno comparaverit, ſed & erudiendæ Hiſpaniæ loco Jacobi Apoſtoli cœlitùs datum eſſe cenſuerit.

℟. Poſui adjutorium.

Lectio VI.

SCripſit Iſidorus libros Etymologiarum, & de Eccleſiaſticis Officiis, alióſque quamplurimos Chriſtianæ & Eccleſiaſticæ diſciplinæ adeò utiles, ut ſanctus Leo Papa IV. ad Epiſcopos Britanniæ ſcribere non dubitaverit, ſicut Hieronymi, & Auguſtini, ita Iſidori Dicta retinenda eſſe, ubi contigerit inuſitatum negotium, quod per Canones minimè definiri poſſit. Plures etiam ex ejuſdem ſcriptis ſententiæ inter Canonicas Eccleſiæ leges relatæ conſpiciuntur. Præfuit Concilio Toletano IV. omnium Hiſpaniæ celeberrimo. Denique cùm ab Hiſpaniâ Arianam hæreſim eliminâſſet, morte ſuâ, & Regni vaſtatione à Saracenorum armis publicè prænuntiata, poſtquam quadraginta circiter annos ſuam rexiſſet Eccleſiam, Hiſpali migravit in cœlum anno ſexcenteſimo trigeſimo ſexto. Ejus corpus inter Leandrum fratrem, & Florentianam ſororem, ut ipſe mandaverat, primò conditum, Ferdinandus I. Caſtellæ & Legionis Rex ab Eneto Saraceno Hiſpali dominante, magno pretio redemptum Legionem tranſtulit, & in ejus honorem Templum ædificatum eſt, ubi miraculis clarus, magnâ populi devotione colitur. ℟. Iſte eſt.

In

In tertio Nocturno.

Lectio S. Evangelii secundùm Matthæum. *Cap.* 5.

LECTIO VII.

IN illo tempore, dixit JESUS Discipulis suis: Vos estis sal terræ. Quòd si sal evanuerit, in quo salietur? Ad nihilum valet ultrà, nisi ut mittatur foras, & conculcetur ab hominibus. Et reliqua.

Homilia S. Isidori Episc. *Ex lib.* 2. *Officiorum ad S. Fulgentium.* Cap. 5.

QUI in erudiendis atque instituendis ad virtutem populis præerit, necesse est, ut in omnibus sanctus sit, & in nullo reprehensibilis habeatur. Qui enim alium de peccatis arguit, ipse à peccato debet esse alienus. Nam quâ fronte subjectos arguere poterit, cùm illi statim possit correctus ingerere, ante doce te quæ recta sunt. Primitùs quippe semetipsum corrigere debet, qui alios ad bene vivendum admonere studet; ita ut in omnibus semetipsum formam vivendi præbeat, cunctósque ad bonum opus, & doctrinâ & opere, provocet. Cui etiam scientia scripturarum necessaria est. Quia si Episcopi tantùm sancta sit vita, sibi soli prodest, sic vivens. Porrò si & doctrinâ & sermone fuerit eruditus, potest cæteros quoque instruere, & docere suos, & adversarios repercutere, qui, nisi refutati fuerint atque convicti, facilè possunt simplicium corda pervertere.

R. Amavit eum Dominus.

LECTIO VIII.

HUjus sermo debet esse purus, simplex, apertus, plenus gravitatis & honestatis, plenus suavitatis & gratiæ, tractans de mysterio legis, de doctrinâ fidei, de virtute continentiæ, de disciplinâ justitiæ: unumquemque admonens diversâ exhortatione, juxta professionem morúmque qualitatem, scilicet, ut prænoscat quid, cui, quando, vel quomodo proferat. Cujus præ cæteris speciale officium est; scripturas legere, percurrere Canones, exempla Sanctorum imitari, vigiliis, jejuniis, orationibus incumbere, cum fratribus pacem

pacem habere, nec quemquam de membris ſuis diſcerpere, nullum damnare, niſi comprobatum, nullum excommunicare, niſi diſcuſſum. Quíque ita humilitate pariter, & authoritate præeſſe debet, ut neque per nimiam humilitatem ſuam ſubditorum vitia convaleſcere faciat, neque per immoderantiam ſeveritatis poteſtatem exerceat, ſed tantò cautiùs erga commiſſos ſibi, quantò duriùs à CHRISTO indagari formidat.

R. In medio Eccleſiæ aperuit.

LECTIO IX.

TEnebit quoque illam ſupereminentem donis omnibus charitatem, ſine quâ omnis virtus nihil eſt. Cuſtos enim caſtitatis charitas, locus autem hujus cuſtodis humilitas. Habebit etiam inter hæc omnia caſtitatis eminentiam: ita ut mens CHRISTO dedita, ab omni inquinamento carnis ſit munda & libera. Inter hæc oportebit eum ſollicitâ diſpenſatione curam pauperum gerere, eſurientes paſcere, veſtire nudos, ſuſcipere peregrinos, captivos redimere, viduas, ac pupillos tueri, pervigilem in cunctis exibere curam, providentiam habere diſtributione diſcretâ. In quo etiam hoſpitalitas ita erit præcipua, ut omnes cum benignitate & charitate ſuſcipiat. Si enim omnes fideles illud Evangelium audire deſiderant, hoſpes fui, & ſuſcepiſtis me, quantò magis Epiſcopus, cujus diverſorium cunctorum debet eſſe receptaculum.

Te Deum laudamus.

Miſſa de Communi Doctorum, cum Credo.

DIE XXI APRILIS.

OFFICIUM

SANCTI ANSELMI,

Cantuarienſis Archiepiſcopi, & Confeſſoris. Duplex.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis præter ea, quæ hîc habentur.

In primo Nocturno Lectiones de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

ANſelmus Auguſtæ Prætoriæ in finibus Italiæ Gundulpho, & Ermemberga, nobilibus, & Catholicis parentibus natus, à teneris annis aſſiduo litterarum ſtudio, atque perfectioris vitæ deſiderio, non obſcurum futuræ ſanctitatis & doctrinæ ſpecimen dedit: Et licet juvenili ardore aliquando ad ſæculi illecebras traheretur, brevi tamen in priſtinam viam revocatus, patriâ, & bonis omnibus derelictis, ad Monaſterium Beccenſe Ordinis Sancti Benedicti ſe contulit: ubi emiſsâ regulari Profeſſione ſub Herluino Abbate obſervantiſſimo, & Lanfranco viro doctiſſimo, tanto animi fervore, & jugi ſtudio in litteris, & virtutibus aſſequendis profecit, ut mirum in modum tanquam ſanctitatis, & doctrinæ exemplar ab omnibus haberetur.

LECTIO V.

ABſtinentiæ, & continentiæ tantæ fuit, ut aſſiduitate jejunii, omnis penè ciborum ſenſus in eo videretur extinctus: Diurno enim tempore in exercitiis Monaſticis docendo, & reſpondendo variis de Religione quæſitis, emenſo, quod reliquum erat noctis, ſomno ſubtrahebat, ut divinis meditationibus,

quas

quas perenni lacrymarum imbre fovebat, mentem recrearet. Electus in Priorem Monaſterii, invidos Fratres ita charitate, humilitate, & prudentiâ lenivit, ut quos æmulos acceperat, ſibi & Deo amicos, maximo cum regularis obſervantiæ emolumento redderet. Mortuo Abbate, & in ejus locum (licet invitus) ſuffectus, tanta doctrinæ, & ſanctitatis fama ubique refulſit, ut non modò Regibus & Epiſcopis veneratione eſſet, ſed Sancto Gregorio Septimo etiam acceptus, qui tunc magnis perſecutionibus agitatus, litteras amoris plenas ad eum dedit, quibus ſe & Eccleſiam Catholicam ejus Orationibus commendabat.

LECTIO VI.

DEfuncto Lanfranco Archiepiſcopo Cantuarienſi ejus olim præceptore, Anſelmus, urgente Willelmo Angliæ Rege, & inſtantibus Clero, ac populo, ipſo tamen repugnante, ad ejuſdem Eccleſiæ regimen vocatus, ſtatim (ut corruptos populi mores reformaret) verbo & exemplo priùs, deinde ſcriptis & conciliis celebratis, priſtinam pietatem & eccleſiaſticam diſciplinam reduxit. Sed cùm mox idem Willelmus Rex vi & minis Eccleſiæ jura uſurpare tentâſſet, ipſe ſacerdotali conſtantiâ reſtitit: bonorúmque direptionem & exilium paſſus, Romam ad Urbanum ſecundum ſe contulit, à quo honorificè exceptus, & ſummis laudibus ornatus eſt, cùm in Barenſi Concilio Spiritum Sanctum etiam à Filio procedentem contra Græcorum errorem innumeris Scripturarum & Sanctorum Patrum teſtimoniis propugnâſſet. E vivis Willelmo ſublato ab Henrico Rege ejus fratre in Angliam revocatus, obdormivit in Domino, famam non ſolùm miraculorum, & ſanctitatis (præcipuè ob inſignem devotionem erga Domini noſtri Paſſionem, & Beatam Virginem ejus Matrem) aſſecutus, ſed etiam doctrinæ; quam ad defenſionem Chriſtianæ Religionis, animarum profectum,

& omnium Theologorum, qui ſacras litteras ſcholaſticâ methodo tradiderunt normam, cœlitus eum hauſiſſe ex ejus libris omnibus apparet.

In tertio Nocturno.

Lectiones ſequentes.

Lectio Sancti Evangelii ſecundùm Matthæum.

LECTIO VII.

IN illo tempore: Dixit JESUS Diſcipulis ſuis: Vos eſtis ſal terræ. Quòd ſi ſal evanuerit, in quo ſalietur? Et reliqua.

Homilia S. Hilarii Epiſc. *Comment. in Matth.* Cap. 5.

VOS eſtis ſal terræ, quòd ſi ſal infatuatum fuerit, ad nihilum valet id quod ſalietur; ſal, ut arbitror, terræ nullum eſt: quomodo ergo Apoſtolos ſal terræ nuncupavit? Sed proprietas eſt quærenda dictorum, quam & Apoſtolorum officium, & ipſius ſalis natura monſtrabit. Sal eſt in ſe uno continens aquæ, & ignis elementum; & hoc ex duobus eſt unum.

R. Amavit eum.

LECTIO VIII.

HIC igitur in omnem uſum humani generis effectus, incorruptionem corporibus, quibus fuerit aſperſus, impertit, & ad omnem ſenſum conditi ſaporis aptiſſimus eſt. Apoſtoli autem ſunt rerum cœleſtium Prædicatores, & æternitatis veluti Satores, immortalitatem omnibus corporibus, quibus eorum ſermo aſperſus fuerit, conferentes. Meritò igitur ſal terræ nuncupati ſunt, per doctrinæ virtutem ſaliendi modo æternitati corpora reſervantes.

R. In medio Eccleſiæ.

LECTIO IX.

SED natura ſalis ſemper eadem eſt, nec immutari unquam poteſt. Verùm quia converſioni homo ſubjacet: & ſolus beatus, qui uſque ad finem in omnibus Dei operibus permanſerit, ideò eos ſal terræ nuncupatos monet in traditæ ſibi poteſtatis virtute perſiſtere, ne infatuati nihil ſaliant, & ipſi, ſenſu accepti ſaporis amiſſo vivificare corrupta non poſſint, & projecti

jecti de Eccleſiæ promptuariis cum iis, quos ſalierint, pedibus incedentium proterantur.

ORATIO.

DEUS, qui populo tuo æternæ ſalutis Beatum Anſelmum miniſtrum tribuiſti; præſta quæſumus, ut quem Doctorem vitæ habuimus in terris, interceſſorem habere mereamur in cœlis. Per Dominum noſtrum, &c.

DIE XXIII. APRILIS

IN FESTO

SANCTI GEORGII

Mart. Patr. Ang. 1. Claſſis.

Officium ut in Brevario.

Die 24. Aprilis ſecundâ Die infra Octavam Sancti Georgii.

In 2. n. Serm. S. Ambr. Dignum & Congruum. *de coi M M. Temp. Paſc.* 1. [*Advertendum hic eſt, has* ex *Brevario, & infra poſitas ll pro 2. n.* De *Sermone* S. Ambr. 27. hujus *ſuo ordine recitandas eſſe, ſi poſſint* (*omiſſis aliis* 28 *&* 30 *hujus*) *quia ſolæ ſunt in Octavario pro Temp. Paſc.*] *in 3. n.*

Lectio Evangelii ſecundùm Joannem *ut in Die.*

De Homiliâ S. Auguſtini Epiſcopi.

Ex Tract. 30. *in Joan.*

DEnique cum de Patre tanquam de agricolâ dixiſſet, quod infructuoſos palmites tollat, fructuoſos autem purget, ut

plus afferant fructum, continuo etiam ſe ipſum mundatorem palmitum oſtendens, Jam vos, inquit, mundi eſtis propter ſermonem, quem locutus ſum vobis. Ecce & ipſe mundator eſt palmitum, quod eſt agricolæ, non vitis officium, qui etiam palmites operarios ſuos facit: nam etſi non dant incrementum, impendunt tamen aliquod adjumentum, ſed non de ſuo: quia ſine me, inquit, nihil poteſtis facere. *R.*

Lectio VIII.

AUDI etiam ipſos confitentes. Quid autem eſt Apollo? quid autem Paulus? Miniſtri, per quos credidiſtis, & unicuique ſicut Dominus dedit. Ego plantavi, Apollo rigavit. Et hoc ergo, ſicut unicuique Dominus dedit. Non itaque de ſuo. Jam vero quod ſequitur, ſed Deus incrementum dedit, non per illos, ſed per ſeipſum facit. Excedit hoc humanam humilitatem, excedit Angelicam ſublimitatem: nec omnino pertinet, niſi ad agricolam Trinitatem. *R.*

Lectio IX.

JAM vos mundi eſtis; mundi ſcilicet, atque mundandi: neque enim niſi mundi eſſent, fructum ferre potuiſſent. Et tamen omnem, qui fert fructum, purgat agricola, ut fructum plus afferat. Fert fructum, quia mundus eſt: atque ut plus afferat, purgatur adhuc. Quis enim eſt in hâc vitâ ſic mundus, ut non ſit magìs magiſque mundandus? Ubi ſi dixerimus, quia peccatum non habemus, nos ipſos ſeducimus, & veritas in nobis non eſt. Mundet itaque mundos, hoc eſt fructuoſos, ut tanto ſint fructuoſiores, quanto fuerint mundiores. Te Deum.

April. 27.

In 2. n. ſi non ponendæ ll Dign. & Congruum. De Sermone S. Ambroſii Epiſcopi *Serm.* 74.

Lectio IV.

ET licet nos in reſolutione corporis mortis umbra circumdet, tamen greſſus ſuos vita non deſerit, ſed inter ipſas medias inferni leges incunctanter Christi virtutibus ambulamus. Unde ait ſanctus

Pro-

Propheta: Nam etſi ambulavero in medio umbræ mortis, non timebo mala, quoniam tu mecum es. Quod manifeſtius Dominus ait de fideli, dicens: Qui autem credit in me, non morietur; & licet moriatur, vivet. *R.*

Lectio V.

ERGO, fratres, cum ſanctis martyribus Paſchæ Domini gloriam conferamus; conferamus, inquam: & licet melius noverint omnia, tamen nos illis prædicemus, quemadmodum de ſepulchri gremio reſurrexit ad ſuperos. Illi nobis revelent, quo pacto de inferni profundo remeaverit ad ſepulchrum. Notum, inquam, nobis faciant, quemadmodum in exanime jam corpus & frigidum ſeſe calor inſinuaverit, ſpiritus ingeſſerit, ſanguis infuderit, & gelatas humore venas priſtini vigoris pulſus agitaverit. *R.*

Lectio VI.

NOtum, inquam, nobis faciant, quemadmodum organum corporis diſſipatum, in priorem ſtatum nervorum rurſus coaptaverit reſoluta compago; & harmoniam viſcerum jam ſilentem, in veterem concentum ſpiritus vivificans animaverit. Sacerdotes ergo prædicent, quæ Salvator poſt reſurrectionem mirabilia geſſit ad ſuperos; martyres revelent, quanta in ipſâ morte refrigeria operatus ſit in defunctos. *R.*

In 3. *n.* Lectio Evangelii *ut in Die.*

De Homiliâ S. Auguſtini Epiſcopi.

Tract. 81. *in Joan.*

VItem ſe dixit eſſe Jesus, & diſcipulos ſuos palmites, & agricolam Patrem: unde jam pridem, ſicut potuimus, diſputatum eſt. In hâc autem lectione, cum adhuc de ſeipſo, qui eſt vitis, & de ſuis palmitibus, hoc eſt diſcipulis loqueretur; Manete, inquit, in me, & ego in vobis. Non eo modo illi in ipſo, ſicut ipſe in illis. Utrumque autem prodeſt non ipſi, ſed illis: ita quippe in vite ſunt palmites, ut viti non conferant, ſed inde accipiant unde vivant: ita verò vitis eſt in palmitibus,

bus, ut vitale alimentum ſubminiſtret eis, non ſumat ab eis. *R.*

Lectió VIII.

AC per hoc & manentem in ſe habere Christum, & manere in Christo, diſcipulis prodeſt utrumque, non Christo: nam præciſo palmite poteſt de vivâ radice alius pullulare; qui autem præciſus eſt, ſine radice non poteſt vivere. Denique adjungit, & dicit: Sicut palmes non poteſt ferre fructum à ſemetipſo, niſi manſerit in vite; ſic nec vos, niſi in me manſeritis. Magna gratiæ commendatio, fratres mei: corda inſtruit humilium, ora obſtruit ſuperborum. *R.*

Lectio IX.

ECCE ſi qui audent, reſpondeant, qui ignorantes Dei juſtitiam, & ſuam volentes conſtituere; juſtitiæ Dei non ſunt ſubjecti. Ecce cui reſpondeant ſibi placentes, & ad bona opera facienda Deum ſibi neceſſarium non putantes? Nonne huic reſiſtunt veritati, homines mente corrupti, reprobi circa fidem, qui reſpondent, & loquuntur iniquitatem, dicentes: A Deo habemus quod homines ſumus, à nobis ipſis autem quod juſti ſumus? Hæc ſunt inania præſumptionis veſtræ: & ſi eſt in vobis ullus ſenſus, horrete: qui enim à ſemetipſo ſe fructum exiſtimat ferre, in vitâ non eſt; qui in vitâ non eſt, in Christo non eſt. Te Deum.

April. 28.

In 2. n. ſi non ponendæ ll Dignum & Congruum *nec* Et Licet, &c. *ut ſupra.*

Sermo S. Auguſtini Epiſcopi *Serm.* 1. *de S. Cypr.* 113 *de Diverſis.*

Lectio IV.

SPiritus ſanctus doceat nos in hâc horâ, quæ oporteat dicere: dicturi enim ſumus aliquid de laude glorioſiſſimi martyris, cujus natalem hodie, ſicut nôſtis, celebramus. Quod nomen ſic frequentat Eccleſia, id eſt natales, ut natales vocet pretioſas martyrum mortes. Quid eſt hoc, fratres; quando natus eſt, ignoramus

ramus: & quia hodie paſſus eſt, natalem ejus hodie celebramus: Sed illum diem non celebraremus, etſi nôſſemus: illo enim die traxit originale peccatum, iſto autem die vicit omne peccatum. *R*

Serm. 3. *de eodem*

LECTIO V.

ISTUM nobis feſtum diem paſſio beatiſſimi martyris fecit; cujus nos victoriæ celebritas in iſtum locum devotiſſimos congregavit. Sed celebratio ſolemnitatis martyrum, imitatio debet eſſe virtutum. Facile eſt, honorem martyris celebrari: magnum eſt, fidem atque patientiam martyris imitari. Hoc ſic agamus, ut illum optemus: hoc ſic celebremus, ut illud potius diligamus. Quid laudemus in fide martyris? quia uſque ad mortem certavit pro veritate, & ideò vicit. Blandientem mundum contempſit, ſævienti non ceſſit; ideò victor ad Deum acceſſit. Abundant in iſto ſæculo errores & terrores: beatiſſimus martyr errores ſapientiâ, terrores patientiâ ſuperavit. *R*

Paulo poſt LECTIO VI.

CONtemnite ergo ſæculum Chriſtiani, contemnite ſæculum. Contemnite: contempſerunt martyres, contempſerunt Apoſtoli, contempſit beatus cujus hodie memoriam celebramus. Divites eſſe vultis? honorati eſſe vultis, ſani eſſe vultis? totum ille contempſit, ad cujus memoriam conveniſtis. Quid obſecro tantum amatis, quod contempſit quem ſic honoratis? quem, ſi iſta non contempſiſſet, non utique ſic honoraretis. Quare te invenio earum rerum amatorem, quarum veneraris contemptorem? certè illum, ſi hæc amaret, non venerareris. Et tu noli amare: non enim intravit, & oſtium contra te clauſit. Contemne & tu, & intra poſt illum. *R.*

In 3. *n.* Lectio Evangelii *ut in Die.*

Homilia S. Joan. Chryſoſt. *Hom.* 75. *in Joan. initio.*

EGO ſum vitis, vos palmites. Quid vult hæc parabola ſignificare? quod qui non vacat doctrinæ, vivere non poteſt, & quod

quod futura ſigna Chriſti virtute proveniunt. Pater meus agricola eſt. Quid? auxilio indiget Filius? Abſit: neque ſic intelligitur. Vide quam diligenter hanc parabolam exequitur: non enim radici, ſed palmitibus agricolæ curam conferre dicit. Radicis autem non alia cauſa hic meminit, quàm ut diſcerent, ſine ipſius potentiâ nihil fieri poſſe: & quòd ita ipſi fide uniendi ſunt, ut palmes viti. *R.*

LECTIO VIII.

OMnem palmitem in me non ferentem fructum, tollet eum Pater. Hic ſignat vitam, oſtendens, ſine operibus neminem in ipſo eſſe poſſe. Et omnem, qui fert fructum, purgabit: id eſt, incitabit ad virtutis curam. Atqui radix circum foſſione & cultu primum indiget: ſed nihil de eâ nunc dicit, ſed de palmitibus, ſibi ipſe ſe ſufficere oſtendens. Diſcipuli autem multâ præceptoris curâ indigent, etiamſi ſtudioſi ſint: ideò inquit: Omnem, qui fructum fert, purgabit eum; qui fructum non facit, non poteſt eſſe in vite: qui fructum fert, eum reddet fœcundiorem. *R.*

LECTIO IX. *de S. Vitali, April.* 30.

In 2. *n. ſi non ponendæ ll.*

Dignum & Congruum *nec* Et Licet.

De Sermone S. Auguſtini Epiſcopi.

Ser. 44. *de Sanctis circa med.*

LECTIO IV.

PAtienter permittunt ægroti ſe à Medicis ſecari, uri, & variis amaritudinum confectionibus anxiari, ut temporali tandem reſtituantur ſanitati: quanto magìs vir beatus longanimiter toleravit omnem acerbitatem tormentorum temporalium, ut coronaretur in miſericordiâ & miſerationibus, & in bonis ſatiaretur deſiderium ſuum? In torculari itaque conculcari voluit, ut tanquam uva matura in vinum deficeret, & vinum malorum granatorum dilecto ſuo propinaret, quo, mentes religioſæ ebriatæ ſciunt utiliter conculcare, & ad æterna irretortis oculis anhelare. *R.*

LECTIO

Lectio V.

QUI ergo in tyrocinio ſuo mundanas contempſit divitias, qui corporales etiam refrænavit illecebras, qui in provectu militiæ ſuæ multas eſt perpeſſus injurias, in perfectione Sacrificii nil ſibi reſervans, ſeipſum obtulit holocauſtum, bibens illum calicem pretioſum, quem ſedens ad magnam menſam ſacræ lectionis ſibi prius ab invitatore ſuo viderat appoſitum. Cujus mors quantumcumque videatur in conſpectu reproborum deſpicabilis, in oculis tamen ejus eſt pretioſa, qui in Sanctis ſuis eſt mirabilis. *R.*

Lectio VI.

IPSE enim primo vocavit militem ſuum, ipſe juſtificavit, ipſe magnificavit; ipſe dedit ei pugnare, ipſe dedit & vincere. Longe eſt diſſimilis hæc militia mundanæ militiæ, in quâ victores exiſtimantur, qui quod malè deſiderant, aſſequuntur: qui lætantur cum malefecerint, & exultant in rebus peſſimis. In Chriſtiano ergo agone manifeſta eſt pœna, occulta victoria, ſecundùm quod ex perſonâ martyrum clamat Pſalmiſta: Da nobis auxilium de tribulatione, quia vana eſt ſalus hominis: in Deo faciemus virtutem. Tanquam ſi dicerent: Victoria noſtra, gloria noſtra intus eſt, non foris eſt: foris deſpecti, intùs dilecti. *R.*

In 3. *n.* Lectio Evangelii, *ut in Die.*

Homilia S. Cyrilli Epiſcopi Alexandrini.

Lib. 10. *Cap.* 14. *in Joan.*

EA de causâ vitem ſe appellâſſe manifeſtè Dominus oſtendit, ut quaſi oculis hoc exemplo cerneremus manentes, in eo ut palmites, ex vite humore tracto ſpiritualem poſſe fructum afferre: reſilientes verò ab eo, vel quia in fide, vel quia in ſervatione mandati deficiant, non modò nihil fructus producturos, ſed æternum etiam ignem paſſuros. Qui enim à pietate vel charitate Chriſti decidit, ſuppliciis ſeipſum tradit, ſicut deciſus palmes ad nihil aliud quàm ad ignem utilis eſt. *R.*

Paulo

Paulo poſt. LECTIO VIII.

RAdicem ſupernæ benevolentiæ ac firmamentum eſſe ait, ſi quaſi ſpirituale depoſitum, Evangelicæ diſciplinæ dogmata & mandata ſervârint. Servantibus autem ſine morâ petita bona pollicetur affutura. Si manſeritis, inquit, in me, & verba mea in vobis manſerint, quodcumque volueritis, petetis, & fiet vobis. Fieri enim poteſt, ut in Chriſto maneas, & verba ejus in te non habeas. Duplex enim via eſt, per fidem & per charitatem, propter quam mandata ſervantur.

LECTIO IX.

QUÆ cum ita ſint qui verbis nudis Chriſtum confitentur, ſed mandatorum obſervatione, id eſt charitate ad perfectionem non conformantur; quamvis Chriſto fide inhæreant, inque eo hac ratione maneant, verba tamen ejus non habent: non obliti quidem illi prædicationis Evangelicæ, ſed illecebris voluptatum capti, Spiritûs gratiam abjiciunt. Quare oportet ad fidem opera charitatis accedere: nam, qui ſic facit, is & in Chriſto per fidem manet, & in corde ſuo verba ejus conſervat, ut in Pſalmis dicitur: In corde meo abſcondi eloquia tua, ut non peccem tibi. Te Deum.

DIE V. MAII.

IN FESTO

S. PII V, PAPÆ ET CONFESSORIS,

Ordinis Fratrum Prædicatorum,

Semi-duplex de præcepto.

Omnia de Communi Conf. Pontif. præter ea quæ hîc ſunt propria, cum commem. S. Monicæ Viduæ.

ORATIO.

DEUS, qui ad conterendos Eccleſiæ tuæ hoſtes, & ad divinum cultum

tum reparandum, Sanctum Pium Quintum Pontificem maximum eligere dignatus es, fac nos ipsius defendi præsidiis, & ita tuis inhærere obsequiis, ut omnium hostium superatis insidiis, perpetuâ pace lætemur. Per Dominum nostrum.

Lectiones primi Nocturni de Script. occurrente.

In secundo Nocturno.

LECTIO IV.

PIUS in oppido Insubriæ, quod Boschum vocant, natus, sed è Bononiâ oriundus, ex nobili Ghisleriorum familiâ, cùm quatuordecim esset annorum, Ordinem Prædicatorum ingressus est. Erat in eo admirabilis patientia, profunda humilitas, summa vitæ austeritas, continuum orationis studium, & regularis observantiæ ac divini honoris ardentissimus zelus, Philosophiæ verò ac Theologiæ incumbens, adeò in illis excelluit, ut illas docendi munus magnâ cùm laude per multos annos exercuerit. Sacras conciones pluribus in locis, cum ingenti auditorum fructu habuit. Inquisitoris officium inviolabili animi fortitudine diu sustinuit, multásque civitates non sine vitæ discrimine ab hæresi tunc grassante immunes salvavit.

℟. Inveni David, &c.

LECTIO V.

A Paulo Quarto, cui ob eximias virtutes charissimus erat, ad Nepesinum & Sutrinum Episcopatum promotus, & post biennium inter Romanæ Ecclesiæ Presbyteros Cardinales adscriptus fuit. Tum ad Ecclesiam Montis regalis in Subalpinis à Pio Quarto translatus, cùm plures in eam abusus irrepsisse cognovisset: totam Diœcesim lustravit, rebúsque compositis Romam reversus, gravissimis expediendis negotiis applicatus, quod justum erat, apostolicâ libertate & constantiâ decernebat: mortuo autem Pio, præter omnium expectationem electus Pontifex, nihil in vitæ ratione excepto exteriori habitu immutavit. Fuit in eo religionis pro-

pagandæ perpetuum ſtudium, in Eccleſiaſticâ diſciplinâ reſtituendâ indefeſſus labor, in extirpandis erroribus aſſidua vigilantia, in ſublevandis egentium neceſſitatibus indeficiens beneficentia, in Sedis Apoſtolicæ juribus vindicandis robur invictum.

R. Poſui adjutorium ſuper potentem, &c.

LECTIO VI.

SElimum Turcarum Tyrannum multis elatum victoriis, ingenti comparatâ claſſe ad Echinadas Inſulas, non tam armis, quàm fuſis ad Deum precibus, devicit. Quam victoriam eâ ipſâ horâ, quâ obtenta fuit, Deo revelante cognovit, ſuíſque familiaribus indicavit. Dum verò novam in ipſos Turcas expeditionem moliretur, in gravem morbum incidit, & acerbiſſimis doloribus patientiſſimè toleratis, ad extrema deveniens, cùm ſacramenta de more ſuſcepiſſet, animam Deo placidiſſimè reddidit anno milleſimo quingenteſimo ſeptuageſimo ſecundo, ætatis ſuæ ſexageſimo octavo, cùm ſediſſet annos ſex, menſes tres, dies viginti quatuor. Corpus ejus in Baſilicâ ſanctæ Mariæ ad Præſepe ſummâ Fidelium veneratione colitur, multis à Deo ejus interceſſione patratis miraculis.

R. Iſte eſt, qui ante Deum, &c.

In tertio Nocturno.

Homilia S. Gregorii Papæ in Evangelium. *Homo peregré proficiſcens* ut in Communi *Conf. Pontif. Veſperæ de ſeq. comm. præcedentis.*

DIE

DIE X. MAII.

IN FESTO

SANCTI ANTONINI,

Archiepiſcopi, & Confeſſ. Semiduplex.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis, præter Orationem & Lectiones, quæ ſequuntur.

ORATIO.

SAncti Antonini Domine, Confeſſoris tui atque Pontificis meritis adjuvemur, ut ſicut te in illo mirabilem prædicamus, ita in nos miſericordem fuiſſe gloriemur. Per Dominum.

In primo Noct. Lectiones de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

ANtoninus Florentiæ honeſtis parentibus natus, ab ipſâ jam pueritiâ egregium futuræ ſanctitatis ſpecimen exhibuit. Annum agens ſextum decimum, Religionem Prædicatorum amplexus, cœpit exinde maximis clarere virtutibus. Otio perpetuum bellum indixit, poſt nocturnum brevem ſomnum primus matutinis precibus aderat; quibus perſolutis reliquum tempus noctis orationibus, aut certè lectioni, & ſcriptioni librorum tribuebat; & ſi quando importunior feſſis membris ſomnus obreperet, ad parietem paululùm declinato capite, ac tantiſper diſcuſſo ſomno, mox ſacras vigilias avidiùs repetebat.

R. Inveni David ſervum meum, &c.

LECTIO V.

DIſciplinæ regularis, ſui ipſius ſeveriſſimus exactor, carnes, niſi in gravi ægritudine nunquam edit. Humi, aut in nudo tabulato cubabat: cilicio ſemper uſus & interdum zonâ ferreâ ad vivam cutem incinctus, virginitatem integerrimè ſemper coluit. In explicandis conſiliis tantæ dexteritatis fuit, ut com-

muni elogio Antoninus conſiliorum diceretur. Adeò autem in eo humilitas enituit, ut etiam Cœnobiis, ac Provinciis præfectus, abjectiſſima Monaſterii officia demiſſiſſimè obiret. Ab Eugenio IV. Florentinus Archiepiſcopus renuntiatus, ægerrimè tandem nec niſi Apoſtolicis minis perterrefactus ut Epiſcopatum acciperet, acquievit. *R.* Poſui adjutorium.

LECTIO VI.

IN eo munere vix dici poteſt, quantum prudentiâ, pietate, charitate, manſuetudine, & ſacerdotali zelo excelluerit. Illud mirandum, tantùm ingenio valuiſſe, ut omnes fermè ſcientias per ſe nullo adhibito præceptore abſolutiſſimè didicerit. Tandem poſt multos labores, multis etiam editis inſignis doctrinæ libris, Sacrâ Euchariſtiâ, & Unctione perceptâ, complexus Crucifixi imaginem, mortem lætus aſpexit, ſexto Nonas Maii anno milleſimo quadringenteſimo quinquageſimo nono. Miraculis vivens, & poſt mortem conſpicuus, Sanctorum numero adſcriptus eſt ab Adriano VI. anno Domini milleſimo quingenteſimo vigeſimo tertio.

R. Iſte eſt qui ante Deum.

In tertio Nocturno. Homilia in Evangelium Homo peregrè proficiſcens. *de Communi Conf. Pont. primo loco.*

DIE XVI. MAII.

IN FESTO

S. UBALDI EPISCOPI.

Semiduplex.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis, præter ea quæ ſequuntur.

ORATIO.

AUxilium tuum nobis Domine, quæſumus, placatus impende, & interceſſione beati Ubaldi Confeſſoris tui atque Pontificis contra omnes diaboli nequitias, dexteram ſuper nos tuæ propitiatonis

nis extende. Per Dominum.

In j. Nocturno Lectiones de Scripturâ occurente.

In secundo Nocturno.

LECTIO IV.

UBaldus Eugubii in Umbriâ nobili genere natus, à primis annis pietate & litteris egregiè est institutus : Jamque adolescens, ut uxorem duceret, sæpè tentatus, nunquam tamen à proposito servandæ virginitatis recessit. Sacerdos effectus patrimonium suum pauperibus, & Ecclesiis distribuit, & Canonicorum Regularium Ordinis S. Augustini institutum suscipiens, illud in patriam transtulit, atque in eo aliquamdiù sanctissimè vixit. Cujus sanctitatis opinione vulgatâ, ab Honorio Secundo Summo Pontifice Ecclesiæ Eugubinæ præficitur, & Episcopalis consecrationis munere decoratur.

R. Inveni David.

LECTIO V.

AD suam itaque revertens Ecclesiam, cùm de consuetâ vivendi ratione nihil admodum immutâsset, in omni tamen virtutum genere eò magìs eminere cœpit, quò efficaciùs aliorum etiam salutem verbo & exemplo procuraret, factus formâ gregis ex animo. Nam victu parco, vestitu moderato, lectulo aspero & pauperrimo, Crucis mortificationem jugiter in suo corpore circumferebat, dum inexplebili orationis studio spiritum quotidiè recrearet. Hinc admirabilem illam mansuetudinem est adeptus, quâ gravissimas injurias & contumelias non modò æquanimiter tulit, verùm etiam mirifico dilectionis affectu persecutores suos omni benignitatis testimonio complectebatur.

R. Posui adjutorium.

LECTIO VI.

BIennio antequam ex hac vitâ migraret, cùm diutinis afflictaretur infirmitatibus, inter acerbissimos corporis cruciatus, velut aurum in fornace purgatum, Deo gratias indesinenter agebat. Adveniente autem Sacro Pentecostes die, cùm multis annis Ecclesiam sibi commissam, summâ cum laude gubernâsset, sanctis

operibus, ac miraculis clarus quievit in pace. Quem Cœleſtinus Papa Tertius in Sanctorum numerum retulit. Ejus virtus præcipuè in effugandis ſpiritibus immundis elucet; Corpus verò per tot ſæcula incorruptum, magnâ fidelium veneratione in patriâ colitur, quam non ſemel à præſenti diſcrimine liberavit.

R. Iſte eſt, qui ante Deum.

In tertio Nocturno.

Homilia ſancti Gregorii Papæ in Evangelium Homo peregrè proficiſcens, *ut in eôdem Communi.*

DIE XXV. MAII.

IN FESTO

SANCTÆ MARIÆ MAGDALENÆ de Pazzis, Virginis. Semiduplex.

ORATIO.

DEus virginitatis amator, qui beatam Mariam Magdalenam Virginem tuo amore ſuccenſam, cœleſtibus donis decorâſti: da, ut quam feſtivâ celebritate veneramur, puritate, & charitate imitemur. Per Dominum.

Deinde fit commemor. de S. Urbano Papa & Mart.

In primo Nocturno.

LECTIO IV.

MAria Magdalena illuſtriori Pazziorum genere Florentiæ nata, ferè ab incunabulis iter perfectionis arripuit. Decennis perpetuam virginitatem vovit, ſuſceptóque habitu in Monaſterio Sanctæ Mariæ Angelorum Ordinis Carmelitarum, ſe ominum virtutum exemplar exhibuit. Adeò caſta fuit, ut quidquid puritatem lædere poteſt, penitùs ignoraverit. Quinquennium, Deo jubente, ſolo pane & aquâ tranſegit, exceptis diebus Dominicis, quibus cibis quadrageſimalibus veſcebatur.

tur. Corpus ſuum cilicio, flagellis, frigore, inediâ, vigiliis, nuditate, atque omni pœnarum genere cruciabat.

R. Propter veritatem, & manſuetudinem, & juſtitiam : *Et deducet te mirabiliter dextera tua.

V. Specie tuâ & pulchritudine tuâ : intende, proſperè procede, & regna. Et deducet te.

LECTIO V.

TAnto igne divini amoris æſtuabat, ut eo ferendo impar ingeſtâ aquâ pectus refrigerare cogeretur. Extrà ſenſus frequenter rapta, diuturnas & admirabiles extaſes paſſa eſt, in quibus, & arcana cœleſtia penetravit, & eximiis à Deo gratiis illuſtrata fuit. His autem munita, longum certamen à principibus tenebrarum ſuſtinuit, arida, deſolata, ab omnibus derelicta, variiſque tentationibus vexata, Deo ſic permittente, ut invictæ patientiæ ac profundiſſimæ humilitatis exemplar præbe.et.

R. Dilexiſti juſtitiam, & odiſti iniquitatem : *Propterea unxit te Deus, Deus tuus oleo lætitiæ. *V.* Propter veritatem, & manſuetudinem, & juſtitiam. Propterea.

LECTIO VI.

CHaritate erga proximum ſingulariter enituit ; nam ſæpè noctes ducebat inſomnes vel obeundis Sororum miniſteriis, vel inſerviendo infirmis occupata, quarum aliquando ulcera lambens ſanavit. Infidelium, & peccatorum perditionem amarè deflens, ſe ad quælibet pro illorum ſalute tormenta paratam offerebat. Multis ante obitum annis, univerſis cœli deliciis, quibus copiosè affluebat, heroicâ virtute renuntians, illud frequenter in ore habebat, pati, non mori. Tandem longâ & graviſſimâ infirmitate exhauſta tranſivit ad Sponſum die vigeſimâ quintâ Maii anno milleſimo ſexcenteſimo ſeptimo, expleto anno quadrageſimo primo ætatis ſuæ. Eam multis in vitâ, & poſt mortem miraculis claram, Clemens IX. Sanctarum Virginum numero

mero adſcripſit, cujus corpus in præſentem diem incorruptum conſervatur.

R. Afferentur Regi virgines poſt eam, proximæ ejus: * Afferentur tibi in lætitiâ & exultatione.

V. Specie tuâ & pulchritudine tuâ, intende, proſperè procede, & regna. Afferentur. Gloria Patri. Afferentur.

In tertio Nocturno.

Lectio ſancti Evangelii ſecundùm Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 25.

IN illo tempore: Dixit Jeſus diſcipulis ſuis parabolam hanc: Simile erit regnum cœlorum decem virginibus, quæ accipientes lampades ſuas, exierunt obviam ſponſo & ſponſæ. Et reliqua.

Homilia Sancti Gregorii Papæ.

Homilia 12. *in Evangelium*

SÆpè vos, fratres chariſſimi, admoneo prava opera fugere, mundi hujus inquinamenta devitare: ſed hodiernâ ſancti Evangelii lectione compellor dicere, ut & bona quæ agitis, cum magnâ cautelâ teneatis: ne per hoc quod à vobis rectum geritur, favor aut gratia humana requiratur, ne appetitus laudis ſubrepat, & quod foris oſtenditur, intùs à mercede vacuetur. Ecce enim Redemptoris voce decem virgines, & omnes dicuntur virgines, & tamen intra beatitudinis januam non omnes ſunt receptæ: quia earum quædam, dum de virginitate ſuâ gloriam foris expetunt, in vaſis ſuis oleum habere noluerunt.

R. Hæc eſt virgo ſapiens.

Lectio VIII.

SED priùs quærendum nobis eſt: quid ſit regnum cœlorum, aut cur decem virginibus comparetur, quæ etiam virgines prudentes & fatuæ dicantur. Dum enim cœlorum regnum conſtat, quia reproborum nullus ingreditur, etiam fatuis virginibus cur ſimile eſſe perhibetur? ſed ſciendum nobis eſt, quòd ſæpe in ſacro eloquio regnum cœlorum præſentis temporis Eccleſia dicitur:

dicitur. De quo alio in loco Dominus dicit : Mittet Filius hominis Angelos ſuos, & colligent de regno ejus omnia ſcandala. Neque enim in illo regno beatitudinis, in quo pax ſumma eſt, inveniri ſcandala poterant, quæ colligantur. *R.* Mediâ nocte clamor factus eſt.

Pro S. Urbano Papâ & Martyre.

LECTIO IX.

URbanus Romanus Alexandro Severo Imperatore, doctrinâ & vitæ ſanctitate multos ad Chriſti fidem convertit, in illis Valerianum, beatæ Ceciliæ ſponſum, & Tiburtium Valeriani fratrem, qui poſteà martyrium forti animo ſubierunt. Hic de bonis Eccleſiæ attributis ſcripſit his verbis : Ipſæ res fidelium, quæ Domino offeruntur, non debent in alios uſus, quàm Eccleſiaſticos & Chriſtianorum fratrum vel indigentium converti : quia vota ſunt fidelium, & pretia peccatorum, ac patrimonia pauperum. Sedit annos ſex, menſes ſeptem, dies quatuor : ac martyrio coronatus, ſepultus eſt in cœmeterio Prætextati, octavo Kalendas Junii. Ordinationibus quinque habitis menſe Decembri, creavit Presbyteros novem, Diaconos quinque, Epiſcopos per diverſa loca octo.

Te Deum laudamus.

Si autem hoc feſtum venerit Feriâ ij. vel iv. Rog. omittitur Lect. de Sancto Urbano & legitur de Homiliâ Rog. & de eâ ac Sancto Urbano fit commemoratio in Laudibus.

Veſp. de Sancto Philippo Nerio Conf. cum comm. præced.

DIE

DIE X. JUNII.

OFFICIUM

SANCTÆ MARGARITÆ,

Scotorum Reginæ. Semiduplex.

ORATIO.

DEus, qui beatam Margaritam Scotorum Reginam eximiâ in pauperes charitate mirabilem effeciſti : da, ut ejus interceſſione & exemplo tua in cordibus noſtris charitas jugiter augeatur. Per Dominum noſtrum.

In primo Nocturno.

Lectiones de Scripturâ occ.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

MArgarita Scotorum Regina paterno Angliæ Regum, materno Cæſarum ſanguine clariſſima, illuſtrior adhuc fuit Chriſtianâ virtute. Hæc in Hungariâ nata, ubi Pater tunc temporis exulabat : poſt exactam ſummâ cum pietate puerilem ætatem, unà cum genitore, qui à ſancto Edvardo patruo Anglorum Rege ad Paterni Regni faſtigium vocabatur, in Angliam venit : Mox alternante Parentum fortunâ, ex Angliæ littore ſolvens vi tempeſtatis expulſa, ſeu veriùs divinæ Providentiæ conſilio deducta eſt in oram maritimam Scotiæ. Ibi cùm ex matris imperio Macholmo tertio Scotorum Regi egregiis ejus dotibus capto nupſiſſet, ſanctimoniæ, ac pietatis operibus triginta quibus regnavit annis, toti Regno mirificè profuit.

LECTIO V.

INter regalis delicias corpus afflictationibus ac vigiliis macerans, magnam noctis partem piis precationibus extrahebat. Præter alia jejunia, quæ identidem uſurpabat, integros quadraginta

ginta dies ante natalitia feſta tantâ cum ſeveritate jejunare conſuevit, ut ne in graviſſimis quidem doloribus intermiſerit. Divino cultui addictiſſima, templa plurima, & Cœnobia partim ex integro excitavit, partim reſarcivit, & ſacra ſupellectili, ac largo cenſu ditavit, Regem conjugem, ad meliorem frugem & ad ſimilia ſuis exercitationibus opera ſaluberrimo exemplo traduxit, liberoſque omnes tam ſanctè & feliciter educavit, ut eorum plerique quemadmodum, & Agatha mater, & Chriſtina ſoror amplexi ſint ſanctiſſimum vitæ genus. Univerſi demum Regni felicitati conſulens à vitiis omnibus quæ furtim irrepſerant, populos expurgavit, eíſque mores Chriſtianâ pietate dignos reſtituit.

LECTIO VI.

NIhil tamen æquè in illâ mirabile fuit, ac flagrantiſſima charitas erga proximos, quorum numeroſis gregibus non modò ſtipem affatim ſuppeditare, verùm etiam trecentis quotidie maternâ benignitate dapes præbere flexis genibus in morem ancillæ miniſtrare, regiis manibus pedes abluere, & preſſis etiam oſculis ulcera fovere ſolemne habuit. His porrò, aliiſque piis ſumptibus non regias tantùm veſtes, & pretioſa monilia diſtraxit, ſed ipſum non ſemel exhauſit Ærarium. Toleratis demùm ad patientiæ miraculum acerbiſſimis doloribus, animam ſemeſtri corporis ægrotatione purgatam, Auctori ſuo, quarto Idus Junii reddidit. Quo temporis momento facies ejus diuturni morbi macie, ac pallore fœdata, inſolitâ quâdam venuſtate refloruit. Miris etiam poſt mortem prodigiis clara, & Clementis Decimi authoritate in Scotiæ Patronam accepta, ubique terrarum religioſiſſimè colitur.

Cujus feſtum ab eodem Pontifice conceſſum, & ab Innocentio Undecimo ad octavum Idus Julii tranſ-

tranſlatum, Innocentius Duodecimus ad hanc diem celebrandum reſtituit.

DIE XII. JUNII.

IN FESTO

S. JOANNIS A S. FACUNDO,

Confeſſoris. Duplex minus.

Omnia de Communi Conf. non Pontif. præter ea quæ ſequuntur.

In ſecundis Veſperis de Sancto Barnaba Apoſt. fit commemor. Sancti Joannis à S. Facundo.

Ant. Similabo, &c.

V. Amavit, &c.

ORATIO.

DEus auctor pacis & amator charitatis, qui Beatum Joannem Confeſſorem tuum mirificâ diſſidentes componendi gratiâ decorâſti : ejus meritis, & interceſſione concede; ut in tuâ charitate firmati nullis à te tentationibus ſeparemur. Per Dominum noſtrum.

Deinde fit commemor. SS. Baſilid. & Scot. Martyrum.

In primo Nocturno, lectiones de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

JOannem Sahaguni in Hiſpaniâ nobili genere natum, parentes cùm diu prole caruiſſent, piis operibus, & orationibus à Deo impetrârunt. Ab ineunte ætate egregium futuræ ſanctitatis ſpecimen dedit; nam è loco ſuperiori ad cæteros pueros crebrò verba faciebat, quibus eos ad virtutem, & Dei cultum hortabatur, eorúmque diſſidia componebat. In patriâ Monachis Sancti Facundi Ordinis Sancti Benedicti primis litterarum rudimentis imbuendus traditur; dum iis operam daret, curavit pater,

pater, ut Parochus, Eccleſiam adminiſtraret, quod munus juvenis nullis rationibus adduci potuit, ut retineret. Inter familiares Epiſcopi Burgenſis adſcriptus, ob ſpectatam ipſius probitatem intimus ei fuit, ab eóque Presbyter & Canonicus factus, multis beneficiis auctus eſt. Sed relictâ aulâ Epiſcopi, ut Deo quietiùs ſerviret, omnibus Eccleſiæ proventibus abdicatis, ſe cuidam Sacello addixit, ubi ſacrum quotidie faciebat, ac de rebus divinis magnâ cum auditorum ædificatione frequenter concionabatur.

R. Honeſtum, &c.

LECTIO V.

POſteà ſtudiorum cauſa Salmanticam profectus, in celebre Collegium Divi Bartholomæi cooptatus, Sacerdotis munus ita exercuit, ut ſimul optatis ſtudiis incumberet, & in ſacris etiam concionibus aſſiduè verſaretur. Cùm verò in graviſſimum morbum incidiſſet, arctioris diſciplinæ voto ſe obſtrinxit, quod ut redderet, cùm priùs cuidam pauperi pene nudo ex duabus, quas tantùm habebat veſtes, meliorem dediſſet, ad Cœnobium Sancti Auguſtini ſeveriori diſciplinâ tum maximè florens, ſe contulit, in quo admiſſus obedientiâ, animi demiſſione, vigiliis, ac oratione provectiores anteibat. Triclinii cura cùm ipſi demandata eſſet, vini doliolum ipſo attingente omnibus Monachis per annum abundè ſuffecit. Exacto tyrocinii anno, Præfecti juſſu munus concionandi ſuſcepit. Salmanticæ id temporis adeò cruentis factionibus divina humanaque omnia permixta erant, ut ſingulis propemodum horis cædes fierent, & omnium ordinum ac præſertim nobilium ſanguine non viæ ſolùm & fora, ſed templa etiam redundarent.

R. Amavit, &c.

LECTIO VI.

AT Joannes tum concionibus, tum privatis colloquiis civium animos demulcens, ad tranquillitatem urbem reduxit.

Virum Principem graviter offendit, quòd illius in ſubditos ſævitiam increpâſſet. Quâ de causâ equites duos immiſit, qui eum in itinere confoderent : jamque ad ipſum propinquaverant, cùm ſtupore divinitus immiſſo, ſimul cum equis immobiles ſteterunt, donec ad pedes Sancti viri provoluti ſceleris veniam precarentur. Ipſe quoque Princeps repentino terrore perculſus jam de ſalute deſperaverat, cùm revocato Joanne, facti pœnitens incolumitati redditus eſt. Factioſi etiam homines, cùm eum fuſtibus peterent, brachiis dirigere, nec antè redditæ vires, quàm delicti veniam precarentur. Chriſtum Dominum, dum Sacrum faceret, præſentem contueri, atque ex ipſo Divinitatis fonte cœleſtia myſteria haurire ſolitus. Abdita cordis inſpicere, ac futura raro eventu præſagire frequens illi fuit. Fratríſque filiam ſeptennem mortuam excitavit. Denique mortis die prænuntiato, & Eccleſiæ Sacramentis devotiſſimè ſuſceptis, extremum diem clauſit. Multis ante & poſt obitum miraculis glorioſus. Quibus ritè probatis Alexander Octavus Sanctorum numero eum adſcripſit.

R. Iſte homo, &c.

In tertio Nocturno, Homilia ſancti Gregorii Papæ in Evangel. Sint lumbi veſtri præcincti, *ut in Communi Conf. non Pontificis. Nona lectio Sanctorum Martyrum Baſilidis, & Socior. Comm. in Laud.*

Ant. Veſtri capilli, &c.

V. Exultabunt.

ORATIO.

Sanctorum Martyrum, &c.

Miſſa. Os juſti, *de communi prima Oratio propr. ut ſuprà, ſecunda S. S. Mart. In ij. Veſp. fit à cap. de S. Antonio de Padua cum communi S. Joan. à S. Facundo.*

Antiph. Hic vir deſpiciens, &c.

V. Juſtum. *Oratio ut ſuprà.*

DIE

DIE VIII. JULII.

IN FESTO

SANCTÆ ELIZABETH,

Reginæ Portugalliæ. Semiduplex.

Ad Veſp. Ant. Dum eſſet Rex. *cum reliq. de Laud.*

Pſalm. ut in Communi Virginum. Capitulum.

MUlierem fortem quis inveniet? procul, & de ultimis finibus pretium ejus. Confidit in eâ cor viri ſui, & ſpoliis non indigebit. *R.* Deo gratias.

Hymnus.

DOmare cordis impetus Elizabeth,
Fortis, inópſque Deo
Servire, regno prætulit.
En fulgidis recepta cœli ſedibus,
Sidereæque domus
Ditata ſanctis gaudiis.
Nunc regnat inter Cœlites beatior,
Et premit aſtra, docens,
Quæ vera ſunt regni bona.
Patri poteſtas, Filióque gloria,
Perpetuúmque decus,
Tibi ſit alme Spiritus.
Amen.

V. Ora pro nobis beata Elizabeth.

R. Ut digni efficiamur promiſſionibus Chriſti.

Ad Magnificat, Ant. Et nunc Reges intelligite, erudimini qui judicatis terram.

ORATIO.

CLementiſſime Deus, qui beatam Elizabeth Reginam, inter cæteras egregias dotes, bellici furoris ſedandi prærogativa decorâſti: da nobis ejus interceſſione, poſt mortalis vitæ, quam ſuppliciter petimus, pacem, ad æterna gaudia pervenire. Per Dominum noſtrum.

Ad Matutinum, Invit. Laudemus Deum noſtrum: * In ſanctis operibus beatæ Elizabeth.

Hymnus ut ſuprà.

In j. Noct. Antiphona. Elevata eſt magnificentia Elizabeth ſuper cœlos.

Pſalm. Domine Dominus noſter. *cum reliquis, ut in Communi Virg. Antiph.* Veni electa mea, & ponam in te thronum meum, quia concupivit Rex ſpeciem tuam. *Antiphona.* Accepit benedictionem à Domino, & miſericordiam à Deo ſalutari ſuo.

V. Multæ filiæ congregaverunt divitias.

R. Tu ſupergreſſa es univerſas.

Leguntur Lectiones de Parabolis Salomonis c. 31. *Lectio.* Mulierem fortem. *ut in Com. nec Virginis nec Martyris.*

R. j. Regali exortâ progenie triumphat in cœlis Elizabeth triplici circumdata varietate meritorum: * Nam in terrâ triplici vitæ gradu poſteris imitanda virtutum reliquit exempla.

V. Virginalem ſtatum, conjugalem, & vidualem inoffenſo pede cucurrit. Nam in terrâ.

R. ij. Os ſuum aperuit ſapientiæ, * & lex clementiæ in linguâ ejus.

V. Quoniam prævenisti eam in benedictionibus dulcedinis. Et lex.

R. iij. Deſiderium animæ ejus tribuiſti ei Domine: * Et voluntate labiorum ejus non fraudâſti eam.

V. Scuto bonæ voluntatis tuæ coronâſti eam Domine. Et voluntate. Gloria Patri. Et voluntate.

In ſecundo Nocturno.

Ant. Propter veritatem & manſuetudinem, & juſtitiam deducet te mirabiliter dextera tua.

Ant. Arcum conteret, & confringet arma, & ſcuta comburet igni.

Ant. Juſtitiâ & miſericordiâ plena eſt dextera tua.

V. Virga tua, & baculus tuus.

R. Ipſa me conſolata ſunt.

LECTIO IV.

ELizabeth Aragoniæ Regibus ortam, Chriſti anno milleſimo ducenteſimo ſeptuageſimo primo, in præſagium futuræ ſanctimoniæ parentes, præter morem, relicto matris aviæque

aviæque nomine, à magnâ ejus materterâ, Thuringiæ domina ſancta, Elizabeth in Baptiſmo nominatam voluere. Ubi nata eſt, ſtatim patuit, quàm felix regnum regnorúmque eſſet futura pacatrix: natalitia enim ejus lætitia pernicioſas avi patríſque diſſenſiones in concordiam convertit. Pater verò creſcentis poſteà filiæ admiratus indolem, affirmabat fore, ut una Elizabeth reliquas Aragoniorum Regum ſanguine creatas fœminas virtute longè ſuperaret. Sic cœleſtem ipſius vitam in contemnendo corporis ornatu, in fugiendis voluptatibus, in jejuniis frequentandis, in divinis precibus aſſiduè recitandis, in charitatis operibus exercendis veneratus, rerum ſuarum regníque felicitatem unius filiæ meritis referebat acceptam. Tandem ubique nota, & à multis principibus exoptata, Dionyſio Luſitaniæ Regi Chriſtianis cæremoniis ritè eſt in matrimonium collocata.

R. Audi filia, & vide, & inclina aurem tuam, & obliviſcere populum tuum, & domum patris tui : * Et concupiſcet Rex decorem tuum.

R. Specie tuâ, & pulchritudine tuâ, intende, proſperè procede, & regna. Et concupiſcet.

LECTIO V.

JUncta conjugio, non minorem excolendis virtutibus, quàm liberis educandis operam dabat, viro placere ſtudens, ſed magìs Deo. Mediam ferè anni partem ſolo pane tolerabat & aquâ, quæ in quodam ipſius morbo divinitùs verſa eſt in vinum, cùm id à medicis præſcriptum bibere recuſâſſet. Pauperis fœminæ ulcus horrendum exoſculata, derepentè ſanavit. Pecunias pauperibus diſtribuendas, ut Regem laterent, hyberno tempore in roſas convertit. Virginem cœcam à nativitate illuminavit ; multos alios ſolo Crucis ſigno à graviſſimis morbis liberavit, plurima id genus miracula patravit. Monaſteria, Collegia & Templa non modò extruxit, ſed etiam magni-

ficè dotavit. In regum discordiis componendis admirabilis fuit, in privatis publicísque mortalium sublevandis calamitatibus indefessa.

R. Manum suam misit ad fortia: * Manum suam aperuit inopi, & palmas suas extendit ad pauperem.

V. Dispersit, dedit pauperibus, justitia ejus manet in sæculum sæculi. Manum suam.

LECTIO VI.

DEfuncto Rege Dionysio, sicut virginibus in primâ ætate, in matrimonio conjugibus, ita viduis in solitudine, fuit omnium virtutum exemplar. Illicò enim religiosis sanctæ Claræ vestibus induta, regio funeri constanter interfuit, ac paulò post Compostellam proficiscens, multa ex holoserico, argento & auro, gemmísque donaria pro Regis animâ obtulit. Indè reversa domum, quidquid sibi charum aut pretiosum supererat, in sacros ac pios usus convertit, absolvendóque suo verè regio Conimbricensi virginum cœnobio, & alendis pauperibus, protegendis viduis, defendendis pupillis, miseris omnibus juvandis intenta, non sibi, sed Deo, & mortalium omnium commodis vivebat. Reges duos, filium & generum pacificatura, Stremotium nobile oppidum veniens, morbo ex itinere contracto, ibidem à Virgine Deiparâ visitata, sanctissimè obiit, anno millesimo trecentesimo trigesimo sexto, die quartâ Julii. Post mortem multis miraculis claruit, præsertim suavissimo corporis jam per annos ferè trecentos incorrupti odore, semper etiam Reginæ sanctæ cognomento celebris; tandem anno Jubilæi, & nostræ salutis millesimo sexcentesimo vigesimo quinto, totius Christiani orbis concursu & applausu, ab Urbano octavo ritè inter Sanctos adscripta est.

R. Regnum mundi, & omnem ornatum sæculi contempsi propter amorem Domini mei Jesu Christi:

Chriſti: * Quem vidi, quem amavi, in quem credidi, quem dilexi.

V. Eructavit cor meum verbum bonum, dico ego opera mea Regi. Quem. Gloria. Quem.

In tertio Nocturno.

Ant. Confeſſio & pulchritudo in conſpectu ejus, ſanctitas, & magnificentia in ſanctificatione ejus. *Antiph.* Annuntiaverunt cœli juſtitiam ejus, & viderunt omnes populi gloriam ejus.

Ant. Judicavit in juſtitiâ, & populos in æquitate.

V. Ignis ante ipſum præcedet.

R. Et inflammabit in circuitu inimicos ejus.

Homilia in Evangel. Simile eſt regnum cœlorum theſauro. *ut in communi nec Virginis, nec Martyris.*

R. vij. Os ſuum aperuit ſapientiæ, & lex clementiæ in linguâ ejus, conſideravit ſemitas domûs ſuæ: * Et loquebatur de teſtimoniis Domini.

V. Guſtavit, & vidit, quia bona eſt negotiatio ejus, non extinguetur in nocte lucerna ejus. Et.

R. viij. Invocavi, & venit in me Spiritus ſapientiæ, & præpoſui illum regnis, & ſedibus: * Et divitias nihil eſſe duxi in comparatione illius. Melior eſt enim ſapientia cunctis opibus pretioſiſſimis. Et divitias.

AD LAUDES, *& per Horas, Ant.*

DUM eſſet Rex in accubitu ſuo, nardus mea dedit odorem ſuavitatis.

Pſalm. Dominus regnavit.

Ant. Et concupiſcet Rex decorem tuum, quia ipſe eſt Dominus Deus tuus.

Antiph. Potens in opere & ſermone, lenivit iracundiam Domini, & conciliavit cor patris ad filium.

Antiph. Quaſi arcus refulgens inter nebulas gloriæ, & quaſi flos roſarum in diebus vernis.

Antiph. Quaſi ſtella matutina in medio nebulæ, & quaſi luna plena diebus ſuis.

Capitul. Proverb. 31. Mu-

Mulierem fortem quis inveniet ? *ut ſuprà.*

Hymnus.

OPes, decúſque regium reliqueras
Elizabeth, Dei dicata numini :
Recepta nunc bearis inter Angelos ;
Libens ab hoſtium tuere nos dolis.
Præi, viámque dux ſalutis indica,
Sequemur. O ſit una mens fidelium !
Odor bonus ſit omnis actio, tuis
Id innuit roſis operta charitas. (derum,
Beata charitas in arce ſi-
Potens locare nos per omne ſæculum !
Patríque, Filióque ſumma gloria,
Tibíque laus perennis alme Spiritus. Amen.

V. Meritis & precibus beatæ Elizabeth.

R. Propitius eſto Domine populo tuo.

Ad Benedictus, Antiph. Tu gloria Jeruſalem, tu lætitia Iſrael, tu honorificentia populi tui.

Oratio. Clementiſſime Deus, &c. *ut ſuprà in Veſperis.*

Ad Horas, Ant. de Laud. Capit. V. R. *de communi nec Virg. nec Martyris.*

In ſecundis Veſperis, omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Antiph. Elizabeth pacis, & patriæ mater in cœlo triumphans, dona nobis pacem.

DIE XVI JULII.

OFFICIUM

B. MARIÆ VIRGINIS,

De Monte Carmelo. Duplex majus.

Omnia ut in feſto B. Mariæ ad Nives, v. Auguſti, præter illa, quæ ſequuntur.

Ad Magnificat, Antiph. Sancta Maria ſuccurre miſeris, juva puſillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto fæmineo ſexu: ſentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam ſolemnem Commemorationem.

ORATIO.

DEus, qui beatiſſimæ ſemper Virginis & Genitricis tuæ ſingulari titulo Carmeli Ordinem decorâſti: concede propitius; ut cujus hodie Commemorationem ſolemni celebramus Officio; ejus muniti præſidiis, ad gaudia ſempiterna pervenire mereamur. Qui vivis & regnas cum Deo Patre in unitate Spiritûs ſancti, &c.

In primo Nocturno.

Lectiones de Parabolis Salomonis. Ego ſapientia. *ut ad Nives.*

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

CUM ſacra Pentecoſtes die Apoſtoli cœlitus afflati, variis linguis loquerentur, & invocato auguſtiſſimo JESU nomine, mira multa patrarent: viri plurimi (ut fertur) qui veſtigiis ſanctorum Prophetarum Eliæ ac Eliſei inſtiterant, & Joannis Baptiſtæ præconio ad Chriſti adventum comparati fuerant, rerum veritate perſpecta, atque probata, Evangelicam Fidem confeſtim amplexati ſunt, ac peculiari quodam affectu, beatiſſimam Virginem (cujus colloquiis ac familiaritate feliciter frui potuere)

tuere) adeò venerari cœperunt, ut primi omnium in eo montis Carmeli loco, ubi Elias olim aſcendentem nebulam, Virginis typo inſignem conſpexerat, eidem puriſſimæ Virgini Sacellum conſtruxerint.

R. Sicut cedrus exaltata ſum in Libano, & ſicut cypreſſus in monte Sion: quaſi myrrha electa: * Dedi ſuavitatem odoris.

V. Et ſicut cinnamomum & balſamum aromatizans. Dedi.

LECTIO V.

AD novum ergo Sacellum ſæpè quotidie convenientes, ritibus piis, precationibus ac laudibus beatiſſimam Virginem, velut ſingularem Ordinis tutelam colebant. Quamobrem Fratres Beatæ Mariæ de Monte Carmelo paſſim ab omnibus appellari cœperunt, eúmque titulum Summi Pontifices non modò confirmârunt, ſed & Indulgentias peculiares eis, qui eo titulo vel Ordinem, vel Fratres ſingulos nuncuparent, conceſſere. Nec verò nomenclaturam tantùm magnificentiſſima Virgo tribuit & tutelam, verùm & inſigne ſacri Scapularis, quod beato Simoni Anglico præbuit, ut cœleſti hac veſte Ordo ille ſacer dignoſceretur, & à malis ingruentibus protegeretur. Ac demum, cùm olim in Europâ Ordo eſſet ignotus, & ob id apud Honorium Tertium non pauci pro illius extinctione inſtarent. Aſtitit Honorio noctu piiſſima Virgo Maria, planéque juſſit, ut Inſtitutum & homines benignè complecteretur.

R. Quæ eſt iſta, quæ proceſſit ſicut ſol, & formoſa tanquam Jeruſalem? * Viderunt eam filiæ Sion, & beatam dixerunt, & Reginæ laudaverunt eam.

V. Et ſicut dies verni circumdabant eam flores roſarum, & lilia convallium. Viderunt.

LECTIO VI.

NOn in hoc tantùm ſæculo Ordinem ſibi tam acceptum multis prærogativis beatiſſima Virgo inſignivit, vèrum & in alio (cùm ubique & potentiâ & miſericordiâ plurimùm valeat) filios in Scapu-

Scapularis ſocietatem relatos, qui abſtinentiam modicam, precéſque paucas eis præſcriptas frequentârunt, ac pro ſui ſtatûs ratione caſtitatem coluerunt, materno planè affectu, dum igne Purgatorii expiantur ſolari; ac in cœleſtem patriam obtentu ſuo quantociùs piè creditur efferre. Tot ergo tantíſque beneficiis Ordo cumulatus, ſolemnem beatiſſimæ Virginis Commemorationem ritu perpetuo ad ejuſdem Virginis gloriam quotannis celebrandam inſtituit.

R. Ornatam monílibus filiam Jeruſalem Dominus concupivit: * Et videntes eam filiæ Sion, beatiſſimam prædicaverunt, dicentes: * Unguentum effuſum nomen tuum.

R. Aſtitit Regina à dextris tuis in veſtitu deaurato, circumdatâ varietate. Et videntes. Gloria Patri. Unguentum.

In tertio Nocturno.

Homilia venerabilis Bedæ Preſbyteri. Magnæ devotionis. *Ut ad Nives.*

R. vij. Felix namque es ſacra virgo Maria, & omni laude digniſſima: * Quia ex te ortus eſt ſol juſtitiæ Chriſtus Deus noſter. *V.* Ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto fœmineo ſexu: ſentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam ſolemnem commemorationem. Quia.

R. viij. Beatam me dicent omnes generationes, * Quia fecit mihi Dominus magna, qui potens eſt, & ſanctum nomen ejus.

V. Et miſericordia ejus à progenie in progenies timentibus eum. Quia fecit. Gloria Patri. Quia fecit.

Ad Laudes, & per Horas, omnia ut in feſto B. Mariæ ad Nives.

Ad Benedictus, Antiph. Caput tuum ut Carmelus, & comæ capitis tui, ſicut purpura Regis vincta canalibus, alleluja.

In ſecundis Veſperis, Antiphonæ, Pſalmi, Capitulum, Hymnus, & V. ut in primis Veſperis.

Ad magnif. Ant. Gloria Libani data eſt decor Carmeli & Saron, alleluja.

Deinde fit Commemoratio ſancti Alexii.

DIE

DIE VII AUGUSTI.

IN FESTO

SANCTI CAJETANI,

Confeſſoris. Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pontif. præter ea, quæ hîc habentur propria.

In ij. Veſperis Transfigurationis Domini noſtri Jeſu Chriſti pro comm. S. Cajetani, Ant. Quærite primùm regnum Dei, & juſtitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis.

ORATIO.

DEus, qui Beato Cajetano Confeſſori tuo Apoſtolicam vivendi formam imitari tribuiſti: da nobis ejus interceſſione & exemplo in te ſemper confidere, & ſola cœleſtia deſiderare. Per Dominum.

Deinde fit Commemor. S. Donati Epiſ. & Mart. Lectiones j. Noct. de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

CAjetanus nobili Thieneâ gente Vincentiæ ortus, ſtatim à Matre Deiparæ Virgini oblatus eſt. Mira à teneris annis morum innocentia in eo eluxit, adeò ut Sanctus ab omnibus nuncuparetur. Juris utriuſque Lauream Patavii adeptus, Romam profectus eſt, ubi inter Prælatos à Julio ſecundo collocatus, & Sacerdotio initiatus, tanto Divini amoris æſtu ſuccenſus eſt, ut relictâ aulâ ſe totum Deo mancipaverit. Noſocomiis proprio ære fundatis, etiam morbo peſtilenti laborantibus, ſuis ipſe manibus inſerviebat. Proximorum ſaluti aſſiduâ curâ incumbebat, dictus propterea Venator animarum.

LECTIO V.

COllapſam Eccleſiaſticorum diſciplinam ad formam Apoſtolicæ vitæ inſtaurare deſiderans; Ordinem

dinem Clericorum Regularium inſtituit, qui abdicatâ rerum omnium terrenarum ſollicitudine, nec reditus poſſiderent, nec vitæ ſubſidia à fidelibus peterent, ſed ſolis eleemoſynis ſpontè oblatis viverent. Itaque approbante Clemente ſeptimo, ad Aram maximam Baſilicæ Vaticanæ unà cum Joanne Petro Carapha Epiſcopo Theatino, qui poſteà Paulus quartus Pontifex Maximus fuit, & aliis duobus eximiæ pietatis Viris, vota ſolemnia emiſit. In Urbis direptione à militibus crudeliſſimè vexatus, ut pecuniam proderet, quam dudum in cœleſtes theſauros manus pauperum deportaverant, verbera, tormenta, & carceres invictâ patientiâ ſuſtinuit. In ſuſcepto vitæ inſtituto conſtantiſſimè perſeveravit, ſoli Divinæ providentiæ inhærens; quam ſibi nunquam defuiſſe aliquando miracula comprobârunt.

LECTIO VI.

DIvini cultûs ſtudium, nitorem domûs Dei, Sacrorum Rituum obſervantiam, & Sanctiſſimæ Euchariſtiæ frequentiorem uſum maximè promovit. Hæreſum monſtra, & latebras, non ſemel detexit ac profligavit. Orationem ad octo paſſim horas jugibus lachrymis protrahebat; ſæpè in extaſim raptus, ac prophetiæ dono illuſtris, Romæ nocte natalitia ad Præſepe Domini Infantem JESUM accipere meruit à Deipara in ulnas ſuas. Corpus integras noctes interdum verberationibus affligebat, nec unquam adduci potuit, ut vitæ aſperitatem emolliret, teſtatus in cinere & cilicio velle ſe mori. Denique ex animi dolore concepto morbo, quòd offendi plebis ſeditione Deum videret, cœleſti viſione recreatus, Neapoli migravit in cœlum: ibíque corpus ejus in Eccleſiâ S. Pauli magnâ religione colitur. Quem multis miraculis in vitâ, & poſt mortem glorioſum Clemens decimus Pontifex Maximus Sanctorum numero adſcripſit.

In tertio nocturno.

Lectio ſancti Evangelii ſecundùm Matthæum.

LECTIO VII. *Cap.* 6.

IN illo tempore: Dixit JESUS diſcipulis ſuis: Nemo poteſt duobus Dominis ſervire. Et reliqua. Homilia ſancti Auguſtini Epiſcopi.

Lib. 2. *de Serm. Domini in Monte, cap.* 14.

NEmo poteſt duobus Dominis ſervire. Ad hanc ipſam intentionem referendum eſt, quod conſequenter exponit, dicens: Aut enim unum odio habebit & alterum diliget, aut alterum patietur & alterum contemnet. Quæ verba diligenter conſideranda ſunt; nam, qui ſint duo Domini, deinceps oſtendit, cùm dicit: non poteſtis Deo ſervire, & mammonæ. Mammona apud Hebræos Divitiæ appellari dicuntur. Congruit & Punicum nomen: nam lucrum Punicè mammon dicitur. Sed qui ſervit mammonæ, illi utique ſervit, qui rebus iſtis terrenis merito ſuæ perverſitatis præpoſitus magiſtratus hujus ſæculi à Domino dicitur. Aut enim unum odio habebit homo, & alterum diliget, id eſt, Deum: aut alterum patietur & alterum contemnet. Patietur enim durum & perniciosum Dominum, quiſquis ſervit mammonæ: ſuâ enim cupiditate implicatus ſubditur diabolo, & non eum diligit: Quis enim eſt, qui diligat diabolum, ſed tamen patitur.

R. Iſte eſt qui, &c.

LECTIO VIII.

IDeò, inquit, dico vobis non habere ſollicitudinem animæ veſtræ quid edatis, neque corpori veſtro quid induatis, ne fortè quamvis jam ſuperflua non quærantur, propter ipſa neceſſaria cor duplicetur; & ad ipſa conquirenda noſtra detorqueatur intentio, cùm aliquid quaſi miſericorditer operamur: id eſt, ut cùm conſulere alicui videre volumus; noſtrum emolumentum ibi potiùs quàm illius utilitatem attendamus. Et ideò nobis non videamur peccare, quia non ſuperflua, ſed neceſſaria ſunt, quæ conſequi volumus.

LECTIO IX.

De Sancto Donato, & Commemoratio ejuſdem in laudibus, ut in Breviario.

In

In Laudibus. Ad Benedictus, Ant. Nolite ſollíciti eſſe, dicentes: Quid maducabimus, aut quid bibemus? Scit enim Pater veſter, quid vobis neceſſe ſit.

DIE XII. AUGUSTI

IN FESTO

S. CLARÆ VIRGINIS.

Duplex.

Omnia ut in Breviario Rom. præter lectiones ſecundi Nocturni à ſacrâ Congregatione Rituum approbatas, Die 9. Junii 1696.

LECTIO IV.

CLara, nobilis Virgo Aſſiſii nata in Umbriâ, Sanctum Franciſcum concivem ſuum imitata, cuncta ſua bona in eleemoſynas, & pauperum ſubſidia diſtribuit, & convertit. De ſæculi ſtrepitu fugiens, in campeſtrem declinavit Eccleſiam, ibíque ab eodem Beato Franciſco receptâ tonſurâ, conſanguineis ipſam reducere conantibus fortiter reſtitit. Et denique ad Eccleſiam ſancti Damiani fuit per eundem adducta, ubi ei Dominus plures Socias aggregavit, & ſic ipſa ſacrarum Sororum Collegium inſtituit, quarum regimen nimiâ Sancti Franciſci deviciâ importunitate recepit. Suum Monaſterium ſollicitè ac prudenter in timore Domini, ac plenâ Ordinis Obſervantiâ annis quadragintâ duobus mirabiliter gubernavit: ejus enim vita erat aliis eruditio, & Doctrina, unde cæteræ vivendi regulam didicerunt.

LECTIO V.

UT carne depreſſâ, ſpíritu convaleſceret, nudam humum, & interdum ſarmenta pro lecto habebat,

bat, & pro pulvinari ſub capite durum lignum. Unâ tunicâ cum mantello de vili & hiſpido panno utebatur, aſpero cilicio nonnunquam adhibito, juxta carnem. Tantâ ſe frænabat abſtinentiâ, ut longo tempore, tribus in hebdomadâ diebus nihil penitùs pro ſui corporis alimento guſtaverit; reliquis autem diebus tali ſe ciborum parcitate reſtringens, ut aliæ quomodo ſubſiſtere poterat mirarentur. Binas quotannis (antequam ægrotaret) quadrageſimas ſolo pane, & aquâ refectâ jejunabat. Vigiliis inſuper, & orationibus aſſiduè dedita, in his præcipuè dies noctéſque expendebat. Diutinis perplexa languoribus, cùm ad exercitium corporale non poſſet ſurgere per ſe ipſam, Sororum ſuffragio levabatur, & fulcimentis ad tergum appoſitis, laborabat propriis manibus, ne ſuis etiam eſſet infirmitatibus otioſa. Amatrix præcipua paupertatis, ab eâ pro nullâ unquam neceſſitate diſceſſit, & poſſeſſiones pro Sororum ſuſtentatione à Gregorio Nono oblatas conſtantiſſimè recuſavit.

LECTIO VI.

MUltis, & variis miraculis virtus ſuæ ſanctitatis effulſit. Cuidam de ſororibus ſui Monaſterii loquelam reſtituit expeditam. Alteri aurem ſurdam aperuit. Laborantem febre, tumentem hydropiſi, plagatam fiſtulâ, aliáſque aliis oppreſſas languoribus liberavit. Fratrem de Ordine Minorum ab inſaniæ paſſione ſanavit. Cùm oleum in Monaſterio totaliter defeciſſet, Clara accepit urceum, atque lavit, & inventus eſt oleo, beneficio divinæ largitatis impletus. Unius panis medietatem adeò multiplicavit, ut Sororibus quinquaginta ſuffecerit. Saracenis Aſſiſium obſidentibus, & Claræ Monaſterium invadere conantibus, ægra ſe ad portam afferri voluit, unáque vas, in quo Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum erat incluſum, ibíque oravit: Ne tradas, Domine, beſtiis animas confitentes tibi, & cuſtodi famulas, quas pretioſo ſanguine redemiſti. In cujus oratione

ea

ea vox audita eſt: Ego vos ſemper cuſtodiam. Saraceni autem partim ſe fugæ mandârunt, partim, qui murum aſcenderant, capti oculis præcipites ceciderunt. Ipſa denique Virgo, cùm in extremis ageret, à candido Beatarum Virginum cœtu (inter quas una eminentior, ac fulgidior apparebat) viſitata, ac Sacrâ Euchariſtiâ ſumptâ, & peccatorum Indulgentiâ ab Innocentio quarto ditatâ, pridie Idûs Auguſti animam Deo reddidit. Poſt obitum verò quamplurimis miraculis reſplendentem Alexander Sextus inter Sanctas Virgines retulit.

DIE XXIII AUGUSTI.

IN FESTO

S. PHILIPPI BENITII,

Confeſſoris. Duplex.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis, præter Orationem, & Lectiones ſecundi Nocturni.

ORATIO.

DEUS, qui Beatum Philippum Confeſſorem tuum eximium nobis humilitatis exemplum tribuiſti, da famulis tuis proſpera mundi ex ejus imitatione deſpicere, & cœleſtia ſemper inquirere. Per Dominum noſtrum.

In j. Nocturno Lectiones de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

PHilippus ex nobili Benitiorum familiâ Florentiæ natus, futuræ Sanctitatis jam indè ab incunabulis indicium præbuit. Vix enim quintum ætatis menſem ingreſſus, linguam in voces mirificè ſolvit, hortatúſque fuit Matrem, ut Deiparæ Servis

eleemosynam impertiret. Adolescens, dum Parisiis litterarum studia cum pietatis ardore conjungeret, plurimos ad cœlestis Patriæ desiderium inflammavit. Reversus in patriam, & singulari visione à Beatissimâ Virgine in Servorum suorum familiam nuper institutam vocatus, in Senarii Montis antrum concessit, ubi asperam quidem jugi corporis castigatione, sed Christi Domini cruciatuum meditatione suavem vitam duxit: indéque per universam penè Europam magnámque Asiæ partem, quam Evangelicis prædicationibus obivit, sodalitia septem Dolorum Dei Matris instituit, suúmque Ordinem eximio virtutum exemplo propagavit.

Lectio V.

Divinæ Charitatis, & Catholicæ Fidei dilatandæ ardore vehementer accensus, sui Ordinis Generalis reluctans, atque invitus renuntiatus, Fratres ad prædicandum Christi Evangelium in Scithiam misit. Ipse verò plurimas Italiæ urbes concursans, gliscentes in eis civium discordias composuit, multâsque ad Romani Pontificis obedientiam revocavit, nihílque de studio alienæ salutis omittens, perditissimos homines è vitiorum cœno ad pœnitentiam, ac Jesu Christi amorem perduxit. Orationi summoperè addictus, sæpè in extasim rapi visus est. Virginitatem verò adeò coluit, ut ad extremum usque spiritum voluntariis ac durissimis suppliciis illibatam custodierit.

Lectio VI.

Effloruit in eo jugiter singularis erga pauperes misericordia; sed præcipuè cùm apud Camilianum ægri Senensis Vicum leproso nudo eleemosynam petenti, propriam, quâ indutus erat, vestem fuit elargitus; quâ ille contectus, statim à leprâ mundatus est. Cujus miraculi cùm longè latéque fama manâsset, nonnulli è Cardinalibus, qui Viterbium, Clemente quarto vitâ functo, pro Successore deligendo convenerant, in Philippum, cujus cœlestem etiam prudentiam

dentiam perſpectam habebant, intenderunt. Quo comperto Vir Dei, ne fortè Paſtoralis regiminis onus ſubire cogeretur, apud Tuniatum montem tandiu delituit, donec Gregorius Decimus Pontifex Maximus fuerit renuntiatus; ubi Balneis, quæ etiam hodie Sancti Philippi vocantur, virtutem ſanandi morbos ſuis precibus impetravit. Denique Tuderti anno milleſimo ducenteſimo octogeſimo quinto in Chriſti Domini è cruce pendentis amplexu, quem ſuum appellabat librum, ſanctiſſimè ex hac vitâ migravit. Ad ejus tumulum cœci viſum, claudi greſſum, mortui vitam receperunt. Quibus aliiſque plurimis fulgentem ſignis, Clemens Decimus Pontifex maximus Sanctorum numero adſcripſit.

In tertio Nocturno, Homilia Venerabilis Bedæ Preſb. in Evang. Nolite timere puſillus grex. *ut in Communi Confeſſoris non Pontificis.*

DIE XXX. AUGUSTI.

OFFICIUM

S. ROSÆ A S. MARIA,

Virginis Limanæ. Duplex.

Omnia de Communi Virginum, præter Orationem & Lectiones ſecundi Noc.

ORATIO.

BOnorum omnium largitor, omnipotens Deus, qui beatam Roſam, cœleſtis gratiæ rore præventam, virginitatis & patientiæ decore Indis floreſcere voluiſti: da nobis famulis tuis; ut in odorem ſuavitatis ejus currentes, Chriſti bonus odor effici mereamur. Per eundem Dominum noſtrum.

Et

Et fit commemoratio Sanctorum Felicis & Adaucti Martyrum.

Lectiones primi Nocturni de Scripturâ occurrente.

In secundo Nocturno.

LECTIO IV.

PRimus Americæ Meridionalis flos sanctitatis virgo Rosa, Christianis parentibus Limæ progenita, mox ab incunabulis claruit futuræ sanctimoniæ indiciis; nam vultus infantis mirabiliter in rosæ effigiem transfiguratus, huic nomini occasionem dedit, cui posteà Virgo Deipara cognomen adjecit, jubens vocari deinceps Rosam à sanctâ Mariâ. Quinquennis votum perpetuæ virginitatis emisit. Adultior, ne à parentibus ad nuptias cogeretur, clam sibimet venustissimam capitis cæsariem præscidit. Jejuniis suprà humanum modum addicta, integras Quadragesimas transegit pane abstinens, ac dietim solis quinque granulis mali citrini victitans.

LECTIO V.

HAbitu Tertii Ordinis sancti Dominici assumpto, pristinas vitæ austeritates duplicavit: oblongo asperrimóque cilicio sparsim minusculas acus innexuit: sub velo coronam densis aculeis introrsus obarmatam interdiu noctúque gestavit. Sanctæ Catharinæ Senensis ardua premens vestigia, catena ferrea triplici nexu circumducta, lumbos cinxit. Lectúmque sibi è truncis nodosis composuit, horúmque vacuas commissuras fragminibus testarum implevit. Cellulam sibi angustissimam struxit in extremo horti angulo, ubi cœlestium contemplationi dedita, crebris disciplinis, inediâ, vigiliis corpusculum extenuans, at spiritu vegetata, larvas dæmonum, frequenti certamine victrix, impavidè protrivit ac superavit.

LECTIO VI.

ÆGritudinum tormentis, domesticorum insultibus, linguarum morsibus dirè agitata, nondum satis pro merito se affligi querebatur. Per quindecim annos ad pluscula horas desolatione spiritus & ariditate miserrimè contabescens, forti animo

animo tulit agones omni morte amariores. Exinde cœpit ſupernis abundare deliciis, illuſtrari viſionibus, colliqueſcere Seraphicis ardoribus. Angelo tutelari ſanctæ Catharinæ Senenſis, Virgini Deiparæ inter aſſiduas apparitiones mirè familiaris, à Chriſto has voces audire meruit: Roſa cordis mei tu mihi ſponſa eſto. Denique ſponſi hujus Paradiſo feliciter invectam, plurimiſque ante & poſt obitum miraculis coruſcam, Clemens Decimus Pontifex Maximus Sanctarum Virginum catalogo ritu ſolemni adſcripſit.

In tertio Nocturno. Homilia S. Gregorii Papæ in Evangelium. Simile erit regnum cœlorum decem Virginibus. *De Communi Virg. cum nonâ Lectione, & commemorat. in Laudibus* SS. *Felicis & Adaucti Martyrum, ut in Breviario.*

DIE XXXI AUGUSTI.

IN FESTO

S. RAYMUNDI NONNATI,

Confeſſoris. Duplex.

Oratio.

DEUS, qui in liberandis fidelibus tuis ab impiorum captivitate Beatum Raymundum Nonnatum Confeſſorem tuum mirabilem effeciſti, ejus nobis interceſſione concede, ut à peccatorum vinculis abſoluti, quæ tibi ſunt placita, liberis mentibus exequamur. Per Dominum.

Lect. j. Noct. Beatus vir qui inventus eſt ſine maculâ, *at in comm. Confeſſ. non Pont.*

In ij. Nocturno.

Lectio IV.

RAymundus, Nonnatus cognomento dictus, quia præter communem

nem naturæ legem è mortuæ matris diſſecto latere in lucem eductus fuit. Portelli in Catalauniâ piis, & nobilibus parentibus ortus, ab ipsâ infantiâ futuræ ſanctitatis indicia dedit. Nam puerilia oblectamenta, mundíque illecebras reſpuens, ita pietati operam dabat, ut omnes in puero adultam virtutem admirarentur: creſcente verò ætate, litterarum ſtudiis incubuit, ſed mox jubente patre vitam ruri agens, ſacellum ſancti Nicolai in Portelli finibus ſitum crebrò adibat, ut ſacram Deiparæ imaginem, quæ in eo ſummâ fidelium veneratione, etiam nunc colitur, viſitaret. Ibi effuſus in preces ipſam Dei parentem, ut ſe in filium adoptaret, viámque ſalutis, ac ſcientiam ſanctorum edocere dignaretur, enixè deprecabatur.

R. Honeſtum.

LECTIO V.

NEC defuit votis ejus benigniſſima virgo, ab ipsâ enim intellexit gratiſſimum ſibi fore ſi religionem ſub titulo de Mercede ſeu de miſericordiâ Redemptionis captivorum, eâ ſuggerente, nuper fundatam ingrederetur. Quâ monitione perceptâ, Barchinonam ſtatim profectus, illud tam præcellentis erga proximum charitatis inſtitutum amplexus eſt. Regulari igitur militiæ adſcriptus, virginitatem quam pridem beatæ Virgini conſecraverat, perpetuò coluit, cæteríſque virtutibus enituit, charitate præſertim erga Chriſtianos qui ſub poteſtate Paganorum miſeram incaptivitate vitam degebant. Hos ut redimeret in Africam miſſus, cùm jam multos à ſervitute liberâſſet, ne conſumptâ pecuniâ aliis item in proximo abnegandæ fidei diſcrimine conſtitutis deeſſet, ſeipſum pignori dedit: ſed cùm ardentiſſimo ſalutis animarum deſiderio ſuccenſus, plures Mahometanos ſuis concionibus ad Chriſtum converteret, in arctam cuſtodiam à Barbaris conjectus, variiſque ſuppliciis cruciatus, mox labiis perforatis, & ſerâ ferreâ clauſis, crudele

dele martyrium diu ſuſtinuit.

R. Amavit eum.

LECTIO VI.

OB hæc & alia fortiter geſta ſanctitatis ejus fama longè latéque diffuſa eſt, quâ permotus Gregorius Nonus in ampliſſimum ſanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Collegium Raymundum adſcripſit, ſed vir Dei in eâ dignitate ab omni pompâ abhorrens, religioſæ humilitatis tenaciſſimus ſemper fuit. Romam verò pergens, ſtatim ac Cardonam pervenit, extremo morbo confectus Eccleſiaſticis Sacramentis muniri ſummis precibus poſtulavit. Cúmque morbus ingraveſceret, & Sacerdos diutiùs tardaret, Angelorum miniſterio ſub ſpecie Religioſorum ſui Ordinis apparentium ſalutari viatico refectus fuit: quo ſumpto, & gratiis Deo peractis, migravit ad Dominum Dominicâ ultimâ Auguſti, anno milleſimo ducenteſimo quadrageſimo. Mortui corpus cùm circa locum ſepulturæ contentio orta eſſet, arcæ incluſum, & mulæ cœcæ impoſitum ad ſacellum Sancti Nicolai Dei nutu delatum fuit, ut ibi tumularetur, ubi prima jecerat ſanctioris vitæ fundamenta. Illic conſtructo ſui Ordinis cœnobio, à confluentibus voti cauſa ex universâ Catalauniâ fidelibus populiis honoratur, variis miraculis & ſignis glorioſus.

V. Iſte homo.

In tertio Nocturno.

Homilia S. Gregorii Papæ. Sancti Evangelii Fratres Chariſſimi, &c. *ut in communi Conf. non Pontificis.*

In ij. Veſperis fit commemoratio ſancti Ægidii Abbatis, & SS. 12. *Fratrum Martyrum.*

DIE

DIE II. SEPTEMBRIS.

IN FESTO

SANCTI STEPHANI,

Hungariæ Regis, Conf. Semiduplex.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis, præter ea quæ hîc ponuntur.

In Hymnis Veſperarum & Matutini, dicatur. Hac die lætus meruit ſupremos laudis honores.

ORATIO.

COncede quæſumus Eccleſiæ tuæ omnipotens Deus: ut beatum Stephanum Confeſſorem tuum, quem regnantem in terris propagatorem habuit, propugnatorem habere mereatur glorioſum in cœlis. Per Dominum noſtrum.

Lectiones primi Nocturni de Scripturâ occurente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

STephanus in Hungariam Chriſti fidem, & Regium nomen invexit, Regiâ coronâ à Romano Pontifice impetratâ, ejúſque juſſu in Regem inunctus, Regnum Sedi Apoſtolicæ obtulit; varia pietatis domicilia Romæ, Hieroſolymis, Conſtantinopoli, in Hungariâ Archiepiſcopatum Strigonienſem, Epiſcopatus decem, admirabili religione & munificentiâ fundavit. Par in pauperes amor & liberalitas, quos veluti Chriſtum ipſum complectens, neminem à ſe mœrentem, ac vacuum unquam dimiſit; quin ad eorum inopiam ſublevandam ampliſſimis facultatibus erogatis domeſticam quoque ſupellectilem eximiâ benignitate frequenter diſtribuit: ſuis inſuper manibus lavare pauperum pedes, noctu ſolus & ignotus noſocomia frequentare, decumbentibus inſervire, ac cætera charitatis officia exhibere conſuevit: quarum virtutum merito,

merito, illius dextera, reſoluto cætero corpore, incorrupta permanſit.

LECTIO V.

ORandi ſtudio noctes penè totas ducebat inſomnes, atque in cœleſtium rerum contemplatione defixus, interdum extra ſenſus raptus, ſublimis in aëra ferri viſus fuit. Perduellium conſpirationes, ac validorum hoſtium impetus miro prorſus modo, non ſemel orationis præſidio evitavit. Sûſceptum ex Ghiſellâ Bavaricâ ſancti Henrici Imperatoris ſorore, quam ſibi matrimonio junxerat, Emericum filium tantâ morum diſcipinâ, talique pietate enutrivit, quantùm ejus poſteà ſanctitas declaravit. Regni verò negotia ita diſpoſuit, ut accitis undique prudentiſſimis ac ſanctiſſimis viris, nihil unquam ſine illorum conſilio moliretur. Humillimis interim precibus in cinere & cilicio Deum deprecans, ut univerſum Hungariæ Regnum, antequam è vitâ migraret, Catholicum videre meretur. Verè propter ingens dilatandæ fidei ſtudium, illius gentis Apoſtolus nuncupatus, facta à Romano Pontifice ipſi, poſteriſque Regibus præferendæ Crucis poteſtate.

LECTIO VI.

DEI Genitricem, quam ardentiſſimè venerabatur, ampliſſimo in ejus honorem conſtructo templo, Hungariæ Patronam inſtituit; ab eâdem viciſſim Virgine receptus in cœlum ipſo ſuæ Aſſumptionis die, quem Hungari è ſancti Regis inſtituto, magnæ Dominæ diem appellant. Sacrum ejus corpus ſuaviſſimo fragrans odore, liquore cœleſti ſcatens, inter multa & varia miracula, Romani Pontificis juſſu nobiliorem in locum tranſlatum eſt, atque honorificentiùs conditum. Ejus autem Feſtum Innocentius Undecimus Pontifex Maximus quarto nonas Septembris, ob inſignem victoriam ab exercitu Leopoldi primi Romanorum electi Imperatoris, & Hungariæ Regis eâdem die in Budiæ ex-

pugnatione ope Divinâ, è Turcis reportatam, celebrandum inſtituit.

In tertio Nocturno.

Lectio S. Evangelii ſecundùm Lucam.

Lectio VII. *Cap.* 9. *b.*

IN illo tempore: Dixit Jeſus Diſcipulis ſuis parabolam hanc, Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere ſibi regnum, & reverti. Et reliqua.

Homilia Sancti Ambroſii Epiſcopi.

Lib. 8. *in Luc.*

BOnus ordo, ut vocaturus Gentes, Judæos juſſurus interfici, qui noluerunt regnare ſuper ſe Chriſtum; hanc præmitteret comparationem, ne dicetur, Nihil dederat populo Judæorum, unde poterat melior fieri, ut quid ab eo, qui nihil accepit, exigitur? Non mediocris iſta eſt mna quam ſupra mulier Evangelica, quia non invenit, lucernam accendit, lumine quærit admoto, gratulatur inventam.

Lectio VIII.

DEnique ex unâ decem mnas alius fecit, alius quinque. Fortaſſe iſte moralia habet, quia quinque ſunt corporis ſenſus, ille duplicia, id eſt, myſtica legis, & moralia probitatis. Unde & Matthæus quinque talenta, & duo talenta poſuit. In quinque talentis ut ſint moralia, in duobus utrumque, myſticum atque morale. Ita quod numero inferius, re uberius.

Lectio IX.

ET hîc poſſumus decem mnas, decem verba intelligere, id eſt, Legis doctrinam; quinque autem mnas, magiſteria diſciplinæ. Sed legiſperitum in omnibus volo eſſe perfectum. Non enim in ſermone, ſed in virtute eſt regnum Dei. Benè autem quia de Judæis dicit, duo ſoli multiplicatam pecuniam deferunt; non utique æris, ſed diſpenſationis uſuris. Alia eſt enim pecuniæ fœnebris, alia doctrinæ cœleſtis uſura. Tu autem.

DIE

DIE V. SEPTEMBRIS.

IN FESTO

S. LAURENTII JUSTINIANI,

Epiſc. & Conf. Semiduplex ad libitum.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis.

In primo Nocturno.

Lectiones de Scripturâ occurente.

In ij. quæ hic dantur.

In iij. voct. Evangelium. Homo peregrè proficiſcens. *cum Homil. S. Gregorii Papæ.*

LECTIO IV.

LAurentius ex illuſtri Juſtinianorum familiâ Venetiis natus, eximiam vel puer morum gravitatem præ ſe tulit. Exacta, inter pietatis officia adoleſcentia, ad caſtum verbi & animæ connubium à divinâ Sapientiâ invitatus, de religioſæ vitæ inſtituto capeſſendo deliberare cœpit. Novæ itaque militiæ clàm proludens, præter alias corporis afflictationes, ſuper nudos cubabat aſſeres, ſedenſque velut arbiter hinc inter ſæculi blandimenta, paratáſque à matre nuptias, illinc clauſtrales inter auſteritates, oculis in Chriſti patientis crucem converſis. Tu (inquit) es Domine ſpes mea, ibi poſuiſti certiſſimum refugium meum, ad Canonicorum S. Georgii in Alga Congregationem convolavit, ubi novis excogitatis cruciatibus, acriùs in ſeipſum, veluti in hoſtem inſenſiſſimum, inſtaurans bellum, nullam adeò ſibi oblectationem indulgebat; ut ne in paternam quidem domum, niſi cùm morienti matri extrema pietatis officia ſiccis oculis perſolvit, exindè intraverit. Par erat obedientiæ, manſuetudinis, ac præcipuè humilitatis ſtudium, cùm abjectiſſima quæque cœnobii munia ſibi ultrò deſumeret, celeberrima per urbis loca,

non tam victum, quàm ludibria emendicaret; illatáſque contumelias ac calumnias immotus, ac ſilens perferret; aſſiduæ præſertim orationis ſubſidio, quâ ſæpè per mentis exceſſum rapiebatur in Deum, tantóque cor ejus æſtuabat ardore, ut nutantes etiam ſodales ad perſeverantiam, ac JESU CHISTI amorem inflammaret. Tu autem.

LECTIO V.

AB Eugenio Quarto Patriæ Epiſcopus deſignatus, quem magnâ contentione honorem detractaverat, majori geſſit cum laude: nam conſuetâ vivendi ratione nihil admodum immutata, paupertatem quam ſemper coluerat, in menſâ, ſupellectili, ac lecto, perpetuò retinuit; modicam domi alebat familiam, quòd grandem alteram ſibi eſſe diceret, pauperes Chriſti ſignificans. Quâcumque adiretur horâ, præſto omnibus erat, paternâ omnes charitate allevabat, non renuens vel ære ſe alieno gravare, dum illorum ne inopiæ deeſſet: rogatus quâ ſpe id faceret? Domini mei, qui pro me diſſolvere facilè poterit, reſpondebat. Spem autem non confundere divinâ providentiâ ſubmiſſis inopinatò ſubſidiis jugiter declarabat. Plura Virginum Monaſteria conſtruxit, quas etiam ad perfectioris vitæ rationem ſua vigilantia compoſuit: matronis à ſæculi pomis & ornatus vanitate revocandis, Eccleſiaſticæ diſciplinæ ac moribus reformandis maximopere ſtuduit; dignus ſanè qui ab eodem Eugenio gloria & decus præſulum coram Cardinalibus vocaretur, & qui à Nicolao quinto ejus ſucceſſore, tranſlato è Gradenſi civitate titulo, Primus Venetiarum Patriarcha renuntiaretur. Tu autem.

LECTIO VI.

LAcrymarum dono inſignitus, omnipotenti Deo placationis hoſtiam quotidie offerebat, quod cùm aliquando nocte Dominicæ Nativitatis perageret, Chriſtum Jeſum ſub pulcherrimi infantis ſpecie videre promeruit; tantúmque

túmque in eo erat commiſſi gregis præſidium, ut cœlitùs aliquando acceptum fuerit, Pontificis ſui interceſſione ac meritis ſtetiſſe Rempublicam Prophetiæ ſpiritu afflatus, plura humanæ cognitioni prorſus impervia prædixit, morbos ac dæmones ſuis precibus ſæpè fugavit; libros etiam cœleſtem doctrinam ac pietatem ſpirantes, grammaticæ penè rudis, conſcripſit. Denique cùm lethalem incidiſſet in morbum, & commodiorem domeſtici lectum ſeni atque ægro pararent, averſatus ejuſmodi delicias tanquam à duriſſimâ morientis Domini ſui cruce plus nimio abhorrentes, conſueto in ſtramine ſe juſſit deponi, & finem vitæ ſuæ adventare prænoſcens, ſublatis in cœlum oculis, venio (inquit) ad te, ô bone Jesu! ac die decimâ quintâ Januarii obdormivit in Domino. Pretioſam ejus mortem teſtati ſunt Angelici concentus, à Carthuſianis quibuſdam Monachis auditi, & ſacrum cadaver per duos ultra menſes inhumatum ſuavi fragrans odore, & rubeſcente facie integrum, atque incorruptum, ac nova poſt mortem patrata miracula, quibus permotus Alexander octavus Pontifex Maximus eum in Sanctorum numero adſcripſit: Innocentius verò duodecimus, quintam Septembris diem, quâ vir Sanctus ad Pontificiam primò Cathedram fuerat evectus, celebrando illius feſto aſſignavit. Tu autem, &c.

OFFICIUM
DE SANCTISSIMO NOMINE
BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

De præcepto recitandum ſub ritu duplici majori, die Dominicâ infrà Octavam Nativitatis Beatæ Mariæ Virginis.

AD VESPERAS.

Ant. Dum eſſet Rex in accubitu ſuo, nardus mea dedit odorem ſuavitatis.

Cum reliq. Ant. & Pſalm. ut in Officio parvo Beatæ Mariæ.

CAPITULUM.

AB initio, & ante ſæcula creata ſum, & uſque ad futurum ſæculum non definam, & in habitatione ſanctâ coram ipſo miniſtravi.

Hymnus. Ave maris ſtella, &c.

V. Dignare me laudare te, Virgo ſacrata.

R. Da mihi virtutem contra hoſtes tuos.

Ant. Sancta Maria ſuccurre miſeris, juva puſillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro Clero, intercede pro devoto fœmineo ſexu: ſentiant omnes tuum juvamen quicumque celebrant tui Sancti Nominis Commemorationem.

ORATIO.

COncede, quæſumus, omnipotens Deus, ut fideles tui, qui ſub Sanctiſſimæ Virginis Mariæ Nomine & Protectione lætantur, ejus piâ interceſſione à cunctis malis liberentur in terris, & ad gaudia æterna pervenire mereantur in cœlis. Per Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum Filium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitate Spiritûs Sancti Deus, per omnia ſæcula ſæculorum. Amen.

Sola commemoratio Dominicæ in utriſque Veſperis

&

& ad Laudes. Ad Matutinum, Invitatorium. Sancta Maria Dei Genitrix Virgo: * Intercede pro nobis. *Pſalmus.* Venite exultemus, &c. *Hymnus.* Quem terra, pontus, &c. *Antiphonæ, Pſalmi, & V. Nocturnorum, ut in Officio parvo Beatæ Mariæ.*

In primo Nocturno.

Lectiones de Parabolis Salomonis Ego ſapientia, &c. *cum Reſponſoriis, ut in feſto Sanctæ Mariæ ad Nives.*

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

Sermo S. Bernardi Abbatis. *Ex hom. 2. ſuper miſſus eſt, circa finem.*

ET nomen, inquit, Virginis Maria. Loquamur pauca, & ſuper hoc Nomine, quod interpretatum Maris ſtella dicitur, & Matri Virgini valdè convenienter aptatur. Ipſa namque aptiſſimè ſideri comparatur. Quia ſicut ſine ſui corruptione ſidus ſuum emittit radium, ſic abſque ſui læſione Virgo parturivit Filium. Nec ſideris radius ſuam minuit claritatem, nec Virginis filius ſuam integritatem. Ipſa eſt igitur nobilis illa Stella ex Jacob orta, cujus radius univerſum orbem illuminat; cujus ſplendor & præfulget in ſupernis, & inferos penetrat, terras etiam perluſtrans, & calefaciens magìs mentes quàm corpora, fovet virtutes, excoquit vitia. Ipſa, inquam, eſt præclara & eximia Stella ſuper hoc mare magnum & ſpatioſum neceſſariò ſublevata, micans meritis, illuſtrans exemplis. Tu autem.

R. Sicut cedrus exaltata ſum in Libano, & ſicut Cypreſſus in monte Sion: quaſi myrrha electa: * Dedi ſuavitatem odoris.

V. Et ſicut cinnamomum & balſamum aromatizans. Dedi.

LECTIO V.

O Quiſquis te intelligis in hujus ſæculi profluvio magis inter procellas & tempeſtates fluctuare, quàm per terram ambulare, ne avertas oculos à fulgore hujus ſideris, ſi non vis obrui procellis. Si inſurgant venti tentationum, ſi incurras ſcopulos tribulationum, reſpice ſtellam, voca Mariam.

Si

Si jactaris ſuperbiæ undis, ſi ambitionis, ſi detractionis, ſi æmulationis, reſpice ſtellam, voca Mariam. Si iracundia, aut avaritia, aut carnis illecebra naviculam concuſſerit mentis, reſpice ad Mariam. Si criminum immanitate turbatus, conſcientiæ fœditate confuſus, judicii horrore perterritus, barathro incipias abſorberi triſtitiæ, deſperationis abyſſo, cogita Mariam. Tu autem.

R. Quæ eſt iſta quæ proceſſit ſicut ſol, & formoſa tanquam Jeruſalem? * Viderunt eam filiæ Sion, & beatam dixerunt, & Reginæ laudaverunt eam.

V. Sicut dies verni circumdabant eam flores roſarum, & lilia convallium. Viderunt eam.

LECTIO VI.

IN periculis, in anguſtiis in rebus dubiis Mariam cogita, Mariam invoca. Non recedat ab ore, non recedat à corde, & ut impetres ejus orationis ſuffragium, non deſeras converſationes exemplum. Ipſam ſequens, non devias: ipſam rogans, non deſperas: ipſam cogitans, non erras: ipsâ tenente, non corruis: ipsâ protegente, non metuis: ipsâ duce, non fatigaris: ipsâ propitiâ, pervenis: & ſic in temetipſo experiris quàm meritò dictum ſit: Et nomen Virginis Maria. Quod quidem venerabile nomen, jam pridem in quibuſdam Chriſtiani orbis partibus ſpeciali ritu cultum, Innocentius undecimus Romanus Pontifex, ob inſignem victoriam ſub ejuſdem Virginis Mariæ præſidio de immaniſſimo Turcarum Tyranno cervicibus Populi Chriſtiani inſultante Viennæ in Auſtriâ partam, & in perenne tanti beneficii monumentum, in Eccleſiâ univerſali ſingulis annis Dominica infra Octavam Nativitatis, Beatæ Virginis Mariæ celebrari præcepit. Tu autem, &c.

R. Ornatam monilibus filiam Jeruſalem Dominus concupivit: * Et videntes eam filiæ Sion beatiſſimam prædicaverunt, dicentes: * Unguentem effuſum

fuſum nomen tuum. *V.* Aſtitit Regina à dextris tuis in veſtitu deaurato circumdatâ varietate. Et videntes. Gloria Patri. Unguentum.

In tertio Nocturno.

Lectio ſancti Evangelii ſecundùm Lucam.

LECTIO VII.

IN illo tempore: miſſus eſt Angelus Gabriel à Deo in civitatem Galilææ cui nomen Nazareth, ad Virginem deſponſatam viro cui nomen erat Joſeph de domo David, & nomen Virginis Maria. Et reliqua.

Ex Hom. S. Petri Chryſol. *Sermo* 142 *de Annuntiat.*

AUdîſtis hodie, fratres chariſſimi, Angelum cum muliere de hominis reparatione tractantem. Audîſtis agi, ut homo curſibus eiſdem, quibus dilapſus fuerat ad mortem, rediret ad vitam. Agit, agit cum Mariâ Angelus de ſalute, quia cum Evâ Angelus egerat de ruinâ: Audîſtis Angelum de carnis noſtræ limo Templum Divinæ Majeſtatis arte ineffabili conſtruentem: Audîſtis in terris Deum, in cœlis hominem ſacramento incomprehenſibili collocari: Audîſtis inauditâ ratione in uno corpore Deum hominémque miſceri. Audîſtis fragilem noſtræ carnis naturam ad portandum totam Deitatis gloriam Angelicâ exhortatione roborari. Tu autem, &c.

R. Felix namque es Sacra Virgo Maria, & omni laude digniſſima: * Quia ex te ortus eſt ſol juſtitiæ, Chriſtus Deus noſter.

V. Ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto fœmineo ſexu, ſentiant omnes tuum juvamen quicumque celebrant tuam ſanctam commemorationem. Quia ex te.

LECTIO VIII.

DEnique ne tanto pondere cœleſtis fabricæ in Mariâ ſubtilis noſtri corporis arena ſuccumberet, & in Virgine totius generis humani portaturâ fructum, virga tenuis frangeretur, fugatura metum vox Angeli mox præceſſit, dicens: Ne timeas Maria.

Maria. Ante cauſam dignatas Virginis annuntiatur ex Nomine: Nam Maria Hebræo ſermone, Latinè Domina nuncupatur: Vocat ergo Angelus Dominam, ut Dominatoris Genitricem trepidatio deſerat ſervitutis, quam naſci, & vocari Dominam ipſa ſui germinis fecit & impetravit auctoritas: Ne timeas Maria, inveniſti enim gratiam. Verum eſt, quia qui invenit gratiam, neſcit timere: Inveniſti gratiam. Tu autem.

R. Beatam me dicent omnes generationes: * Quia fecit mihi Dominus magna, qui potens eſt; * & ſanctum nomen ejus.

V. Et miſericordia ejus à progenie in progenies timentibus eum. Quia fecit. Gloria. Et.

Lectio ix. de Homil. Dominicæ occurrentis.

Si autem idem Officium transferendum ſit, nona Lectio ſumatur ex Officio Beatæ Mariæ in Sabbato menſis Septembris.

Niſi eo die in quem transfertur, occurrat aliqua Lectio Feſti ſimplicis, tunc enim nona Lectio erit hujus Feſti.

Ad Laudes & per horas.

Antiph. Dùm eſſet Rex, &c. *cum reliquis, ut in Officio ſanctæ Mariæ in Sabbato.*

Capitulum. Ab initio, &c.

Hymnus. O glorioſa, &c.

V. Diffuſa.

R. Propterea, *Ad Benedictus. Ant.* Beata es Maria, quæ credidiſti, perficientur in te, quæ dicta ſunt tibi à Domino, alleluia.

Oratio. Concede, quæſumus, &c. *ut ſuprà.*

Ad Horas, Ant. Capit. & Reſponſ. brev. ut in Officio B. M. in Sabbato.

Oratio. Concede, *ut ſuprà.*

In ij. Veſp. omnia ut in j. præter ſequentem Ant. ad Magnif. Beatam me dicent omnes generationes, quia ancillam humilem reſpexit Deus.

DIE

DIE XXIV. SEPTEMBRIS.

IN FESTO

B. V. MARIÆ DE MERCEDE

Redemptionis Captivorum. Duplex.

Omnia dicuntur, ut in Feſto ad Nives, præter ea quæ ſequuntur.

ORATIO.

DEus, qui per gloriofiſſimam Filii tui Matrem ad liberandos Chriſti fideles à poteſtate Paganorum, novâ Eccleſiam tuam prole amplificare dignatus es: præſta quæſumus, ut quam piè veneramur tanti operis Inſtitutricem, ejus pariter meritis & interceſſione à peccatis omnibus, & Captivitate Dæmonis liberemur. Per eumdem Dominum noſtrum.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

QUO tempore major feliciorque Hiſpaniarum pars diro Saracenorum opprimebatur jugo, innumeríque fideles ſub immani ſervitute, maximo cum periculo Chriſtianæ fidei abjurandæ, amittendæque ſalutis æternæ infeliciter detinebantur, Beatiſſima cœlorum Regina tot tantíſque benigniter occurrens malis, nimiam charitatem ſuam in iis redimendis oſtendit. Nam Sancto Petro Nolaſco pietate & opibus florenti, qui Sanctis vacans meditationibus jugiter animo recogitabat, quâ ratione tot Chriſtianorum ærumnis ſub Maurorum captivitate degentium ſuccurri poſſet, ipſamet Beatiſſima Virgo ſerenâ fronte ſe conſpiciendam dedit, & acceptiſſimum ſibi, ac Unigenito ſuo Filio fore, dixit, ſi ſuum in honorem inſtitueret Ordo Religioſorum, quibus curâ incumberet Captivos è Turcarum tyrannide liberandi. Quâ cœleſti viſione vir Dei recreatus, mirum

eſt

eſt quo Charitatis ardore flagrare cœpit, hoc unum ſervans in corde ſuo, ut ipſe, ac inſtituenda ab eo Religio maximam illam Charitatem ſedulò exercerent, ut quiſque animam ſuam poneret pro amicis, & proximis ſuis.

Lectio V.

EA ipſâ nocte eadem Virgo ſanctiſſima beato Raymundo de Pennafort, & Jacobo Aragoniæ Regi apparuit, idipſum de Religionis inſtituendis admonens, ſuadénſque, ut opem pro conſtructione tanti operis ferrent. Petrus autem ſtatim ad Raymundi pedes qui ipſi erat à ſacris confeſſionibus advolans, ei rem omnem aperuit, quem etiam cœlitùs inſtructum reperit, ejúſque directioni ſe humillimè ſubjecit. At ſuperveniens Jacobus Rex, quam & ipſe acceperat à Beatiſſimâ Virgine revelationem exequi ſtatuit. Unde collatis inter ſe conſiliis, & conſentientibus animis in honorem ejuſdem Virginis Matris Ordinem inſtituere aggreſſi ſunt ſub invocatione ſanctæ Mariæ de Mercede Redemptionis Captivorum.

Lectio VI.

DIE igitur decimâ Auguſti anno Domini milleſimo ducenteſimo decimo octavo. Rex idem Jacobus eam inſtitutionem jampridem ab iiſdem ſanctis viris conceptam exequi ſtatuit, Sodalibus quarto voto adſcriptis manendi in pignus ſub Paganorum poteſtate, ſi pro Chriſtianorum liberatione opus fuerit. Quibus Rex ipſe arma ſua Regia in pectore deferre conceſſit, & à Gregorio nono illud tam præcellentis erga proximum charitatis inſtitutum, & Religionem confirmari curavit. Sed & ipſe Deus, per Virginem Matrem incrementum dedit, ut talis Inſtitutio celerius, ac felicius totum per orbem divulgaretur ſanctiſque viris floruerit charitate ac pietate inſignibus, qui eleemoſynas a Chriſti fidelibus collectas in pretium redemptionis ſuorum proximorum expenderent, ſeque ipſos interdum darent in redemptionem multorum. Ut autem tanti

ti beneficii, & Inſtitutionis debitæ Deo, & Virgini Matri referantur gratiæ, Sedes Apoſtolica hanc peculiarem feſtivitatem celebrari & Officium recitari indulſit, cùm alia ferè innumera eidem Ordini Privilegia pariter contuliſſet.

In tertio Nocturno.

Leguntur Homilia & Evangelium S. Mariæ ad Nives, cujus Feſtum celebratur 6. *Auguſti.*

In ij. Veſp. Ant. Pſalmi, Capit. Hymnus, & Verſus, ut in j. Veſp.

Ad Magnificat, Antiphona. Beatam me dicent omnes generationes, quia ancillam humilem reſpexit Deus.

ORATIO.

DEus, qui per glorioſiſſimam Filii tui Matrem ad liberandos Chriſti fideles à poteſtate Paganorum, novâ Eccleſiam tuam prole amplificare dignatus es: præſta quæſumus, ut quam piè veneramur tanti operis Inſtitutricem, ejus pariter meritis & interceſſione à peccatis omnibus & captivitate Dæmonis liberemur. Per eumdem Dominum noſtrum.

27. *Septembris Officium Sancti Wenceſlai Martyris. Semiduplex de præcepto.*

DOMINICA I. OCTOBRIS.

OFFICIUM

SANCTISSIMI ROSARII

Beatæ Mariæ Virginis.

Duplex Majus.

AD VESPERAS, *Antiphonæ.*

Dum eſſet Rex, *cum reliq. Antiphonis & Pſalm. ut in Officio parvo Beatæ Mariæ.*

Capitulum. Ab initio.

Hymnus. Ave maris ſtella.

V. Dignare me laudare te, Virgo ſacrata.

R. Da mihi virtutem contra hoſtes tuos.

Ad Magnificat, Antiph.

Sancta Maria ſuccurre miſeris, juva puſillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto fæmineo ſexu; ſentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam ſanctam ſolemnitatem.

ORATIO.

DEus, cujus Unigenitus, per Vitam, Mortem, & Reſurrectionem ſuam, nobis ſalutis æternæ præmia comparavit: concede quæſumus, ut hæc myſteria Sanctiſſimo Beatæ Mariæ Virginis Roſario recolentes, & imitemur quod continent, & quod promittunt, aſſequamur. Per eundem, &c.

Et ſit Commemoratio Dominicæ occurrentis.

Ad Matutinum Invitatorium. Sancta Maria Dei Genitrix virgo, * Intercede pro nobis.

Pſalmus. Venite, exultemus. *Hymn.* Quem terra.

Antiphonæ, & Pſalmi Noct. ut in Officio parvo Beatæ Mariæ.

In primo Nocturno.

V. Specie tuâ, & Pulchritudine tuâ.

R. Intende, proſperè procede, & regna.

De Parabolis Salomonis.

LECTIO I. *Cap.* 8. & 9.

EGO ſapientia habito in conſilio, & eruditis interſum cogitationibus. Timor Domini odit malum: arrogantiam, & ſuperbiam, & viam pravam, & os bilingue deteſtor. Meum eſt conſilium, & æquitas, mea eſt prudentia, mea eſt fortitudo. Per me Reges regnant, & legum conditores juſta decernunt. Per me Principes imperant, & potentes decernunt juſtitiam. Ego diligentes me diligo: & qui manè vigilant ad me, invenient me.

R. Sancta & immaculata virginitas quibus te laudibus efferam, neſcio. *Quia quem, cœli capere non poterant, tuo gremio contulisti. *V.* Benedicta tu in mulieribus, & benedictus

dictus fructus ventris tui. Quia.

LECTIO II.

MEcum ſunt divitiæ & gloria, opes ſuperbæ & juſtitia. Melior eſt enim fructus meus auro & lapide pretioſo, & genimina mea argento electo. In viis juſtitiæ ambulo, in medio ſemitarum judicii, ut ditem diligentes me, & theſauros eorum repleam. Dominus poſſedit me in initio viarum ſuarum, antequam quidquam faceret à principio. Ab æterno ordinata ſum, & ex antiquis antequam terra fieret. Nondum erant abyſſi, & ego jam concepta eram: necdum fontes aquarum eruperant, necdum montes gravi mole conſtiterant, ante colles ego parturiebar.

R. Congratulamini mihi omnes qui diligitis Dominum: quia, cùm eſſem parvula, placui Altiſſimo, * Et de meis viſceribus genui Deum & hominem.

V. Beatam me dicent omnes generationes: quia ancillam humilem reſpexit Deus. Et de meis.

LECTIO III.

BEatus homo, qui audit me, & qui vigilat ad fores meas quotidie, & obſervat ad poſtes oſtii mei. Qui me invenerit, inveniet vitam, & hauriet ſalutem a Domino: qui autem in me peccaverit, lædet animam ſuam, Omnes qui me oderunt, diligunt mortem. Sapientia ædificavit ſibi domum, excidit columnas ſeptem. Immolavit victimas ſuas, miſcuit vinum, & propoſuit menſam ſuam. Miſit ancillas ſuas, ut vocarent ad arcem, & ad mœnia civitatis: Si quis eſt parvulus, veniat ad me. Et inſipientibus locuta eſt: Venite, comedite panem meum, & bibite vinum quod miſcui vobis.

R. Beata es Virgo Maria, quæ Dominum portâſti Creatorem mundi: * Genuiſti qui te fecit, & in æternum permanes virgo.

V. Ave Maria gratiâ plena, Dominus tecum. Genuiſti. Gloria Patri. Genuiſti.

In ſecundo Nocturno.

V. Adjuvabit eam Deus vultu ſuo.

V. Deus in medio ejus non commovebitur.

LECTIO IV.

CUM Albigenſium hæreſis per Toloſatium regionem impie graſſaretur, atque altiùs in dies radices ageret: Sanctus Dominicus, qui nuper Prædicatorum Ordinis fundamenta jecerat, ad eam convellendam totus incubuit. Id ut præſtaret validiùs, auxilium Beatæ Virginis, cujus dignitas illis erroribus impudentiſſimè petebatur; cuique datum eſt cunctas hæreſes interimere in univerſo Mundo, enixis precibus imploravit: à quâ (ut memoriæ proditum eſt) cùm monitus eſſet, ut Roſarium Populis prædicaret; velut ſingulare adverſùs hæreſes ac vitia præſidium; mirum eſt quanto mentis fervore, & quám felici ſucceſſu injunctum ſibi munus ſit executus. Eſt autem Roſarium certa precandi formula, quâ quindecim Angelicarum Salutationum decades, oratione Dominicâ interjectâ, diſtinguimus, & ad earum ſingulas totidem noſtræ reparationis myſteria pia meditatione recolimus. Ex eo ergo tempore pius hic orandi modus mirabiliter per ſanctum Domínicum promulgari, augerìque cœpit: quem ejuſdem Inſtitutorem Authorémque fuiſſe Summi Pontifices, Apoſtolicis litteris, paſſim affirmârunt. Tu autem, &c.

R. Sicut cedrus exaltata ſum in Libano, & ſicut cypreſſus in Monte Sion: quaſi myrrhâ electâ: * Dedi ſuavitatem odoris.

V. Et ſicut cinnamomum & balſamum aromatizáns. Dedi ſuavitatem.

LECTIO V.

INnumerabiles porrò fructus ex hâc tam ſalutari inſtitutione in Chriſtianam Rempublicam dimanârunt, inter quos Victoria illa meritò numeratur, quam Sanctiſſimus Pontifex Pius Quintus, & ab eo inflammati Chriſtiani Principes apud Echinadas Inſulas de Turcârum Tyranno potentiſſimo reportârunt. Nam, cùm illâ ipſâ die eâ Victoria relata ſit, quâ die Sanctiſſimi Roſarii Sodalitates

litates per univerſum orbem conſuetas ſupplicationes peragerent, ſtatutáſque preces de more funderent, iis precibus haud immeritò refertur accepta. Quod quidem cùm etiam Gregorius Tertius decimus teſtatus eſſet; ut pro tam ſingulari beneficio Beatæ Virgini ſub appellatione Roſarii perennes gratiæ ubique terrarum haberentur, in Eccleſiis omnibus, in quibus Altare Roſarii foret, primâ quâque Octobris Dominicâ Officium ritu duplici majori perpetuò celebrandum induxit: aliíque Pontifices Roſarium recitantibus, ejuſdémque Roſarii Sodalitatibus Indulgentias penè innumeras conceſſere. Tu autem Domine, &c.

R. Quæ eſt iſta, quæ proceſſit ſicut Sol, & formoſa tanquam Jeruſalem; * Viderunt eam filiæ Sion, & beatam dixerunt, & Reginæ laudaverunt eam.

V. Et ſicut dies verni circumdabant eam flores roſarum, & lilia convallium. Viderunt.

LECTIO VI.

NUper verò Clemens undecimus animo reputans inſignem pariter Victoriam anno milleſimo ſeptingenteſimo decimo ſexto in Hungariæ Regno à Carolo Sexto in Imperatorem Romanorum electo, de innumeris Turcarum copiis relatam, eo die contigiſſe, quo feſtum Dedicationis Sanctæ Mariæ ad Nives celebraretur, atque eodem fermè tempore, quo Sanctiſſimi Roſarii Confratres publicam, ſolemnémque ſupplicationem in almâ Urbe ingenti populi concurſu, magnâque religione peragentes, fervidas ad Deum preces pro Turcarum depreſſione funderent, ac potentem opem Deiparæ Virginis in auxilium Chriſtianorum humiliter implorarent: eam ob rem, victoriam illam, nec non liberatam paulò poſt eorumdem Turcarum obſidione Corcyrenſem Inſulam ejuſdem Beatæ Virginis patrocinio piè cenſuit adſcribendam. Quamobrem, ut hujus quoque tam inſignis bene-

ficii perennis ſemper, & memoria extaret, & gratia; Sanctiſſimi Roſarii Feſtum eâdem die, eodemque ritu celebrandum ad Eccleſiam univerſam extendit. Hæc autem omnia Benedictus decimus tertius in Breviario Romano noviſſimè apponi juſſit. Sanctiſſimam ergo Dei Genitricem cultu hoc eidem gratiſſimo jugiter veneremur, ut quæ toties, Chriſti fidelibus, Roſarii precibus exorata, terrenos hoſtes profligare dedit, ac perdere; infernos pariter ſuperare concedat. Tu autem, &c.

R. Ornatam monilibus filiam Jeruſalem Dominus concupivit: * Et videntes eam filiæ Sion, beatiſſimam prædicaverunt dicentes: * Unguentum effuſum nomen tuum.

V. Aſtitit Regina à dextris tuis in veſtitu deaurato, circumdatâ varietate. Et videntes. Gloria Patri. Unguentum.

In tertio Nocturno.

V. Elegit eam Deus, & præelegit eam.

R. In tabernaculo ſuo habitare facit eam.

Lectio Sancti Evangelii ſecundùm Lucam.

Lectio VII. *Cap.* 11.

IN illo tempore: loquente Jeſu ad turbas extollens vocem quædam mulier de turbâ, dixit illi: Beatus venter qui te portavit, & ubera quæ ſuxiſti. Et reliqua.

Homilia venerabilis Bedæ Preſbyteri.

Lib. 4. *Cap.* 39. *Luc.* 11.

MAgnæ devotionis & fidei hæc mulier oſtenditur, quæ Scribis & Phariſæis Dominum tentantibus, ſimul & blaſphemantibus, tantâ ejus incarnationem præ omnibus ſinceritate cognoſcit, tantâ fiduciâ confitetur, ut & præſentium procerum calumniam, & futurorum confundat hæreticorum perfidiam. Nam ſicut tunc Judæi, ſancti Spiritûs opera blaſphemando, verum conſubſtantialemque Patri Dei Filium negabant: ſic hæretici poſtea negando, Mariam ſemper Virginem ſancti Spiritûs operante virtute, naſcituro cum humanis membris unigenito Dei, carnis ſuæ materiam miniſtrâſſe, verum conſubſtan-

ſubſtantialemque matri filium hominis fateri non debere dixerunt.

R. Felix namque es ſacra Virgo Maria, & omni laude digniſſima: * Quia ex te ortus eſt ſol juſtitiæ Chriſtus Deus noſter.

V. Ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto fæmineo ſexu: ſentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam ſanctam ſolemnitatem. Quia ex te ortus eſt ſol juſtitiæ Chriſtus Deus noſter.

LECTIO VIII.

SEd ſi caro Verbi Dei ſecundùm carnem naſcentis à carne Virginis Matris pronuntiatur extranea, ſine cauſâ venter qui eum portâſſet, & ubera quæ lactâſſent, beatificantur. Dicit autem Apoſtolus: Quia miſit Deus Filium ſuum, factum ex muliere, factum ſub lege. Neque audiendi ſunt, qui legendum putant: Natum ex muliere, factum ſub lege; ſed factum ex muliere: quia conceptus ex utero virginali, carnem non de nihilo, non aliunde, ſed maternâ traxit ex carne: alioquin nec verè Filius hominis diceretur, qui originem non haberet ex homine. Et nos igitur, his contra Eutichen dictis, extollamus vocem cum Eccleſiâ Catholicâ, cujus hæc mulier typum geſſit: extollamus & mentem de medio turbarum dicamúſque Salvatori: Beatus venter qui te portavit, & ubera quæ ſuxiſti. Verè enim beata parens, quæ, ſicut quidam ait, enixa eſt puerpera Regem, qui cœlum terramque tenet per ſæcula.

R. Beatam me dicent omnes generationes: * Quia fecit mihi Dominus magna, qui potens eſt: & ſanctum nomen ejus.

V. Et miſericordia ejus à progenie in progenies timentibus eum. Quia fecit. Gloria Patri. Quia fecit mihi.

Nona Lectio dicitur de Homiliâ Dominicæ occurrentis.

AD LAUDES *& per Horas, Ant.*

DUm eſſet Rex in accubitu ſuo, nardus mea dedit odorem ſuavitatis.

Pſalmus. Dominus regnavit

vit. *cum reliq. de Dominicâ.*

Antiphona. Læva ejus ſub capite meo, & dextera illius amplexabitur me.

Antiphona. Nigra ſum, ſed formoſa filiæ Jeruſalem : ideò dilexit me Rex, & introduxit me in cubiculum ſuum.

Antiphona. Jam hyems tranſiit, imber abiit & receſſit : ſurge amica mea & veni.

Antiphona. Specioſa facta es, & ſuavis in deliciis tuis, ſancta Dei Genitrix.

Capitulum. Eccl. 24. b

AB initio, & ante ſæcula creata ſum, & uſque ad futurum ſæculum non deſinam, & in habitatione ſanctâ coram ipſo miniſtravi.

Hym. Oglorioſa Virginum.

V. Diffuſa eſt gratia in labiis tuis.

R. Propterea benedixit te Deus in æternum.

Ad Benedictus, Ant. Beata es Maria, quæ credidiſti : perficientur in te, quæ dicta ſunt tibi à Domino, alleluia.

Oratio. Deus, cujus Unigenitus. 87.

Et fit commemoratio Dominicæ.

Ad Primam, in R. *brevi dicitur* V. Qui natus es de Mariâ Virgine.

Ad Tertiam, Antiphona. Læva ejus.

Capitulum. Ab initio.

R. brev. Specie tuâ * Et pulchritudine tuâ. Specie.

V. Intende, proſpere procede, & regna. Et pulchritudine. Gloria. Specie tuâ.

V. Adjuvabit eam Deus vultu ſuo.

R. Deus in medio ejus non commovebitur.

Ad Sextam, Antiph. Nigra ſum.

Capitulum. Eccl. 24. b

ET ſic in Sion formata ſum, & in civitate ſanctificatâ ſimiliter requievi : & in Jeruſalem poteſtas mea. Et radicavi in populo honorificato, & in parte Dei mei hæreditas illius, & in plenitudine ſanctorum detentio mea.

R. brev. Adjuvabit eam, * Deus vultu ſuo. Adjuvabit. *V.* Deus in medio ejus non commovebitur. Deus. Gloria Patri. Adjuvabit.

V. Elegit eam Deus & prælegit eam.

R. In tabernaculo ſuo habitare facit eam.

Ad

Ad Nonam, Antiphona. Speciosa.

Capitulum. Eccl. 24. b

IN plateis sicut cinnamomum, & balsamum aromatizans odorem dedi: quasi myrrha electa dedi suavitatem odoris.

R. br. Elegit eam Deus, * Et præelegit eam. Elegit. *V.* In tabernaculo suo habitare facit eam. Et præelegit eam. Gloria Patri. Elegit eam.

V. Diffusa est gratia in labiis tuis.

R. Propterea benedixit te Deus in æternum.

In secundis Vesperis, omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Antiphona. Beatam me dicent omnes generationes, quia ancillam humilem respexit Deus.

Et fit commemoratio Dominicæ.

DIE X. OCTOBRIS.

IN FESTO

SANCTI FRANCISCI BORGIÆ,

è Societate Jesu. Semiduplex.

Omnia de Communi Confessoris non Pontificis præter ea quæ hîc assignantur.

ORATIO

DOmine Jesu Christe, veræ humilitatis & exemplar & præmium; quæsumus, ut sicut Beatum Franciscum in terreni honoris contemptu imitatorem tui glorioſum effecisti, ita nos ejusdem imitationis, & gloriæ tribuas esse consortes. Qui vivis & regnas in sæcula sæculorum. *R.* Amen.

In primo Noct. Lectiones de Scripturâ occurrente.

In secundo Nocturno.

LECTIO IV.

FRanciscus Gandiæ Dux Quartus Joanne Borgia, & Joanna Aragonia

nia Ferdinandi Catholici neptegenitus, poſtpuerilem ætatem inter domeſticos mirâ innocentiâ & pietate tranſactam, in aulâ primùm Caroli Quinti Cæſaris, mox in Catalauniæ adminiſtratione admirabilior fuit, Chriſtianæ virtutis & vitæ auſterioris exemplis. Ad Granatenſe ſepulchrum Iſabellam Imperatricem cùm detuliſſet, in ejus vultu ſœdè commutato, mortalium omnium caducitatem relegens voto ſe adſtrinxit, rebus omnibus cùm primùm liceret, abjectis, Regum Regi unicè inſerviendi. Inde tantum virtutis incrementum fecit, ut inter negotiorum turbas religioſæ perfectionis ſimillimam imaginem referens, Miraculum Principum appellaretur.

R. Honeſtum.

LECTIO V.

MOrtuâ Eleonorâ de Caſtro conjuge, ingreſſus eſt Societatem Jeſu, ut in eâ lateret ſecuriùs, & præcluderet dignitatibus aditum, interpoſitâ voti religione: dignus, quem & viri Principes complures in amplectendo ſeveriori inſtituto fuerint ſequuti, & Carolus Quintus ipſe in abdicando Imperio hortatorem ſibi, aut ducem extitiſſe non diffiteretur. In eo arctioris vitæ ſtudio Franciſcus, jejuniis, catenis ferreis, aſperrimo cilicio cruentis, longiſque verberationibus, ſomno breviſſimo, corpus ad extremam uſque maciem redegit; nullis præterea parcens laboribus ad ſui victoriam, & ad ſalutem animarum. Totitaque inſtructus virtutibus, à ſancto Ignatio primùm Generalis Commiſſarius in Hiſpaniis, nec multò poſt Præpoſitus Generalis tertius à Societate univerſâ, licèt invitus, eligitur. Quo in munere Principibus ac Summis Pontificibus prudentiâ, ac morum ſanctitate apprimè charus, præter complura vel condita, vel aucta ubique domicilia, Socios in Regnum Poloniæ, in Inſulas Oceani, in Mexicanam, & Peruanam Provincias invexit: miſſis quoque in alias Regiones Apoſtolicis viris, qui prædicatione, ſudoribus,

doribus, ſanguine, fidem Catholicam Romanam propagarunt.

℟. Amavit eum.

LECTIO VI.

DE ſe ita demiſsè ſentiebat, ut peccatoris nomen ſibi proprium faceret. Romanam purpuram â ſummis Pontificibus ſæpiùs oblatam, invictâ humilitatis conſtantiâ recuſavit. Verrere ſordes, emendicare victum oſtiatim, ægris miniſtrare in Noſocomiis, mundi ac ſui contemptor, in deliciis habuit. Singulis diebus multas continenter horas, frequenter octo, quandoque decem dabat cœleſtium contemplationi. Centies quotidie de genu Deum adorabat. Numquam à ſacrificando abſtinuit : prodebatque ſeſe divinus, quo æſtuabat ardor ; ejus vultu ſacram Hoſtiam offerentis, aut concionantis interdum radiante : Sanctiſſimum Chriſti corpus in Euchariſtiâ latens, ubi aſſervaretur inſtinctu cœleſti ſentiebat. Cardinali Alexandrino ad conjungendos contra Turcam Chriſtianos Principes Legato comes additus à Beato Pio Quinto, arduum iter, fractis jam penè viribus, ſuſcepit ex obedientiâ, in quâ & vitæ curſum Romæ, ut optârat, feliciter conſummavit, anno ætatis ſuæ ſexageſimo ſecundo, ſalutis verò milleſimo quingenteſimo ſeptuageſimo ſecundo. A Sanctâ Thereſiâ, quæ ejus utebatur conſiliis vir Sanctus, à Gregorio Decimotertio fidelis adminiſter appellatus. Demum à Clemente decimo pluribus, magníſque clarus miraculis, in Sanctorum numerum adſcriptus.

℟. Iſte homo.

In tertio Nocturno.

Homilia in Evangelium. Ecce nos reliquimus omnia. *ut in Communi Abbatis.*

DIE

DIE XIII. OCTOBRIS.

IN FESTO

SANCTI EDUARDI

Confeſſoris. Semiduplex

Omnia de Communi Confeſ. non Pontif. exceptis Lectionibus ſecundi Nocturni & Oratione.

ORATIO.

DEus, qui Beatum Regem Eduardum Confeſſorem tuum æternitatis gloriâ coronâſti, fac nos quæſumus, ita eum venerari in terris, ut cum eo regnare poſſimus in cœlis. Per Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Inj. Nocturno Lectiones de Scripturâ occurrente. In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

EDuardus cognomento Confeſſor, nepos ſancti Eduardi Regis & Martyris Anglo Saxonum Regum ultimus, quem futurum Regem Brithualdo viro ſanctiſſimo in mentis exceſſu Dominus demonſtravit, decennis à Danis Angliam vaſtantibus quæſitus ad necem exulare cogitur apud Avunculum Normanniæ Ducem, ubi in mediis vitiorum illecebris talem ſe exhibuit integritate vitæ, morúmque innocentiâ, ut omnibus admirationi eſſet. Eluxit in eo, vel tum mira pietas in Deum ac res divinas, fuitque ingenio mitiſſimo, atque ab omni dominandi cupiditate alieno, cujus ea vox fertur, malle ſe regno carere, quod ſine cæde & ſanguine obtineri non poſſit.

LECTIO V.

EXtinctis mox Tyrannis qui fratribus ſuis vitam & regnum eripuerant, revocatur in patriam, ubi ſummis omnium votis & gratulatione regno potitus, ad hoſtilium irarum delenda veſtigia totum ſe convertit. A Sacris exorſus, ac Divorum templis quorum

quorum alia à fundamentis erexit, alia refecit, auxítque reditibus ac privilegiis; in eam curam potiſſimùm intentus, ut refloreſceret collapſa Religio. Ab aulæ Proceribus, compulſum ad nuptias, conſtans eſt aſſertio, ſcriptorum cum Virgine ſponſâ virginitatem in matrimonio ſervâſſe. Tantus in eo fuit Chriſti amor & fides, ut illum aliquando inter Miſſarum ſolemnia videre meruerit blando vultu, & divinâ luce fulgentem. Ob profuſam charitatem, orphanorum & egenorum pater paſſim dicebatur, numquam lætior, quàm cùm regios theſauros exhauſiſſet in pauperes.

LECTIO VI.

PRophetiæ dono illuſtris, de Angliæ futuro ſtatu multa cœlitus prævidit, & illud in primis memorabile, quòd Sweyni Danorum Regis in mare demerſi mortem, dum Angliam invadendi animo claſſem conſcenderet eodem quo accidit momento, divinitùs intellexit. Joannem Evangeliſtam mirificè coluit, nihil cuiquam, quod ejus nomine peteretur, negare ſolitus. Cui olim ſub lacerâ veſte ſuo nomine ſtipem roganti, cùm nummi deeſſent, detractum ex digito annulum porrexit, quem divus non ita multò poſt Eduardo remiſit, unà cum nuncio ſecuturæ mortis: quare rex indictis pro ſe precibus, ipſo ab Evangeliſtâ prædicto die, piiſſimè obiit Nonis videlicet Januarii, anno ſalutis milleſimo ſexageſimo ſexto, quem ſequenti ſæculo Alexander Papa tertius miraculis clarum Sanctorum faſtis adſcripſit. At ejus memoriam Innocentius Undecimus officio publico per univerſam Eccleſiam eo die celebrari præcepit, quo annis ab obitu ſex & triginta tranſlatum ejus corpus incorruptum & ſuavem ſpirans odorem repertum eſt.

In ſecundis Veſperis fit à Capitulo de ſancto Calixto Papa & Martyre, cum commemoratione ſancti Eduardi.

DIE XVII. OCTOBRIS.

IN FESTO

SANCTÆ HEDWIGIS VIDUÆ,

Reginæ Poloniæ. Semiduplex.

ORATIO.

DEus, qui Beatam Hedwigem à ſæculi pompâ ad humilem tuæ Crucis ſequelam toto corde tranſire docuiſti; concede, ut ejus meritis & exemplo diſcamus perituras mundi calcare delicias, & in amplexu tuæ crucis omnia nobis adverſantia ſuperare. Qui vivis, & regnas, &c.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

HEdwigis Regiis clara natalibus, innocentiâ tamen vitæ longè clarior, SanctæElisabeth filiæ Regis Hungariæ matertera, Bertoldi & Agnetis Moraviæ Marchionum filia, animi ab ineunte ætate moderationem prætulit; adhuc enim puella puerilibus abſtinuit, & duodennis Henrico Poloniæ Duci à parentibus nuptui tradita, thalami fide ſanctè ſervatâ, prolem inde ſuſceptam in Dei timore erudivit. Ut autem commodiùs Deo vacaret, ex pari voto & conſenſu unanimi ad ſeparationem thori virum induxit; quo defuncto, ipſa in Monaſterio Trebnicenſi, Deo, quem aſſiduis precibus exoraverat, inſpirante, Ciſtercienſem devota ſumpſit habitum; in eóque contemplationi intenta divinis Officiis & Miſſarum ſolemniis à ſolis ortu ad meridiem uſque aſſidue aſſiſtens, antiquum humani generis hoſtem fortis contempſit.

LECTIO V.

SÆculi autem commercia, ni divina, vel animarum ſalutem attingerent, audire vel loqui non ſuſtinuit; prudentia in agendis ſic emicuit, ut neque exceſſus eſſet in modo, nec error in ordine, comis alioqui, & manſueta in proximum.

proximum. Grandem autem de ſe triumphum jejuniis & vigiliis veſtiúmque aſperitate auſterâ carnem macerans, reportavit: hinc ſublimioribus florens virtutibus Chriſtianis, conſiliorum gravitate, animíque candore, & quiete in eximium Religioſæ pietatis evaſit exemplar: omnibus ſe ultrò ſubjicere, atque viliora præ cæteris Monialibus alacriter munia ſubire, pauperibus etiam flexo genu miniſtrare, leproſorum pedes adluere, & oſculari ipſi familiare erat, neque illorum ulcera ſanie manantia ſui victrix abhorruit.

LECTIO VI.

MIra fuit ejus patientia, animíque conſtantia: præcipuè verò in morte Henrici Ducis Sileſiæ ſui, quem maternè diligebat filii, in bello à Tartaris cæſi, enituit; potiùs enim gratias Deo, quàm filio lacrymas reddidit. Miraculorum denique gloria percrebuit; puerum enim demerſum, & molendini rotis alliſum, & prorſus attritum, invocata, vitæ reſtituit, aliaque præſtitit, ut ritè iis Clemens Quartus probatis, Sanctarum numero eam adſcripſerit, ejúſque feſtum in Polonâ, ubi præcípuâ veneratione uti patrona colitur, die decimâ quintâ Octobris celebrari conceſſerit; quod deinde ut decima ſeptima in totâ Eccleſiâ fieret, Innocentius undecimus ampliavit.

Die 9. *Novembris in Feſto Dedicationis Baſilicæ Salvatoris.*

In ſecundo Noct. ad tertiam lectionem addantur quæ ſequuntur.

Eandem Eccleſiam incendiis, vaſtationibus terræ, inſuper motibus dejectam everſamque, ac ſedulâ Summorum Pontificum curâ reparatam, novâ poſtmodum molitione reſtitutam. Benedictus XIII. Pont. Max. Ordinis Prædicatorum Die 28. *Aprilis Anni* 1726. *ritu ſolemni conſecravit, ejúſque celebritatis memoriam hac Die recolendam ſtatuit.*

DIE

DIE X. NOVEMBRIS.

IN FESTO

S. ANDREÆ AVELLINI,

Confeſſoris. Semiduplex.

Omnia de Communi Confeſſoris non Pontificis primo loco, præter ea quæ ſequuntur.

ORATIO.

DEus, qui in corde beati Andreæ Confeſſoris tui, per arduum quotidie in virtutibus proficiendi votum admirabiles ad te aſcenſiones diſpoſuiſti: concede nobis, ipſius meritis & interceſſione, ita ejuſdem gratiæ participes fieri, ut perfectiora ſemper exequentes ad gloriæ tuæ faſtigium feliciter perducamur. Per Dominum.

In j. Nocturno Lectiones de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

ANdreas Avellinus, dictus anteà Lancellotus, apud Caſtrum Novum Lucaniæ pagum natus, inter ipſa infantiæ primordia futuræ ſanctitatis non obſcura præbuit indicia. Adoleſcens ad litteras addiſcendas paternâ è domo egreſſus lubricam illius ætatis ſemitam inter bonarum artium ſtudia ita peregit, ut ſapientiæ initium, quod eſt timor Domini, ob oculos potiſſimùm habere nunquam prætermiſerit; Cum egregia proinde forma eximium caſtitatis ſtudium conjunxit, quo impudicas ſæpè mulierum inſidias eluſit, interdum etiam apertam vim propulſavit. Clericali militiæ jam pridem adſcriptus Neapolim ſe contulit, ut legalibus diſciplinis vacaret; Ibique juriſprudentiæ lauream adeptus, atque intereà ad ſacerdotalem dignitatem evectus, cauſarum patrocinia in foro dumtaxat Eccleſiaſtico, próque privatis quibuſdam

dam perſonis juxta Sacrorum Canonum ſanctiones agere cœpit; Verùm cùm aliquando inter cauſam agendam leve ei mendacium excidiſſet, mox verò fortuitâ ſacrarum Scripturarum lectione in illa verba incidiſſet; Os quod mentitur occidit animam, tanto ejus culpæ dolore ac pœnitentiâ correptus eſt, ut ſtatim ab ejuſmodi vitæ inſtituto ſibi recedendum eſſe duxerit. Itaque abdicatis forenſibus curis ſe totum divino cultui, ſacríſque miniſteriis mancipavit. Cúmque Eccleſiaſticæ virtutis exemplis emineret, ſanctimonialium regimini à tunc exiſtente Archiepiſcopo Neapolitano Præfectus fuit. Quo in munere cùm pravorum hominum odia ſubiiſſet, primò quidem intentatæ ſibi necis periculum declinavit, mox verò per Sicarium tribus in facie acceptis vulneribus, injuriæ atrocitatem æquo animo pertulit. Tunc perfectioris vitæ deſiderio flagrans, ut inter Clericos Regulares adſcriberetur ſuppliciter poſtulavit, votique compos factus, ob ingentem, quo æſtuabat Crucis amorem, ut ſibi Andreæ nomen imponeretur, precibus impetravit.

R. Honeſtum.

LECTIO V.

ARctioris itaque vitæ curriculum alacri ſtudio ingreſſus, in eas maximè virtutis exercitationes incubuit, ad quas ſeſe arduis etiam emiſſis votis obſtrinxit, altero ſcilicet ſuæ ipſius voluntati jugiter obſiſtendi, altero verò in viâ Chriſtianæ perfectionis ſemper ulteriùs progrediendi. Regularis diſciplinæ cultor aſſiduus, & in eâ promovendâ, cùm aliis præeſſet, ſtudioſiſſimus fuit. Quidquid ab Inſtituti ſui Officii & Regulæ præſcripto ſupererat temporis, orationi & animarum ſaluti tribuebat. In confeſſionibus excipiendis mira ejus pietas & prudentia enituit, vicos & oppida Neapoli finitima Evangelicis miniſteriis magno cum animarum lucro frequens luſtrabat. Quam ardentem erga proximos ſancti viri charitatem ſignis etiam Dominus illuſtravit. Cùm enim

intempeſtâ nocte ab auditâ ægri confeſſione domum rediret, ac pluviæ ventorúmque vis prælucentem facem extinxiſſet, non ſolùm ipſe cum ſociis inter effuſiſſimos imbres, nihil madefactus eſt, verùm etiam inuſitato ſplendore, è ſuo corpore mirabiliter emicante, ſociis inter denſiſſimas tenebras iter monſtravit. Abſtinentiâ, & patientiâ, necnon abjectione, atque odio ſui ſummopere præſtitit. Necem fratris filio illatam imperturbato animo tulit, ac ſuos ab omni ulciſcendi cupiditate compeſcuit, immò etiam pro interfectoribus opem, & miſericordiam judicum imploravit.

R. Amavit.

LECTIO VI.

PLuribus in locis Clericorum Regularium Ordinem propagavit, eorúmque domicilia Mediolani & Placentiæ inſtituit. Illius operam S. Carolus Borromæus, & Paulus de Aretio Clericus Regularis, Cardinales, quibus erat acceptiſſimus, in Paſtoralis muneris curis adhibuerunt. Deiparam Virginem ſingulari amore & cultu proſequebatur. Angelorum colloquio perfrui meruit, quos cùm divinas laudes perſolveret, è regione concinentes ſe audîſſe teſtatus eſt. Denique poſt heroica virtutum exempla, Prophetiæ quoque dono illuſtris, quo & ſecreta cordium, & abſentia & futura proſpexit, annis gravis, & laboribus fractus, ad Aram celebraturus, in verbis illis tertiò repetitis: Introibo ad Altare Dei, repentino apoplexiæ morbo correptus eſt, mox Sacramentis ritè munitus, placidiſſimè inter ſuos animam efflavit. Ejus corpus Neapolim in Eccleſiâ S. Pauli ad hæc uſque tempora eo frequentiſſimo populi concurſu colitur, quo fuit elatum. Illum denique inſignibus in vitâ & poſt mortem miraculis clarum Clemens XI. Pontifex Maximus ſolemni ritu Sanctorum Catalogo adſcripſit.

R. Iſte eſt.

DIE

DIE XIX. NOVEMBRIS.

OFFICIUM

SANCTI ELISABETH,

Viduæ. Duplex.

In ij. Veſp. Dedic. Baſilic. SS. Petri & Pauli Apoſtol. fit à Capitulo de S. Eliſabeth, cum commemoratione præcedentis Dedicat. & Sancti Pontiani.

Omnia de Communi nec Virginis nec Martyris, præter ea quæ ſequuntur.

ORATIO.

TUorum corda fidelium Deus miſerator illuſtra, & beatæ Eliſabeth precibus glorioſis fac nos proſpera mundi deſpicere, & cœleſti ſemper conſolatione gaudere. Per Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum Filium tuum. Qui tecum vivit & regnat in unitate ejuſdem Spiritûs.

In primo Nocturno.

Lectiones de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

ELiſabeth Andreæ Regis Hungariæ filia ab infantiâ Deum timere cœpit, & creſcens ætate, crevit etiam pietate. Ludovico Lantgravio Haſſiæ, & Thuringiæ in conjugem copulata non minori curâ, quæ Dei quàm quæ viri ſui erant exequebatur, ſurgens enim nocturno tempore, orationi diu incumbebat, ac variis miſericordiæ officiis dedita, viduis, pupillis, ægrotis, egentibus ſedulò inſerviebat, gravíque fame urgente, domûs ſuæ frumenta liberaliter erogabat. Leproſos hoſpitio ſuſcipiens, manus eorum, & pedes oſculabatur. Curandis autem, & alendis pauperibus inſigne Xenodochium conſtruxit.

R. Propter veritatem, & manſuetudinem.

LECTIO V.

DEfuncto conjuge, ut Deo liberiùs ſerviret, depoſitis omnibus ſæcularis

cularis gloriæ indumentis, vili tunicâ induta eſt, atque Ordinem Pœnitentium Sancti Franciſci ingreſſa, patientiæ & humilitatis virtute maximè enituit. Nam bonis omnibus exuta, à propriis ædibus ejecta, ab omnibus derelicta, contumelias, irriſiones, obtrectationes invicto animo toleravit; adeò ut ſummoperè gauderet ſe talia pro Deo pati. Ad infima quæque miniſteria erga pauperes & ægrotos ſe abjiciens, eis neceſſaria procurabat, ſolis oleribus & leguminibus pro ſuo victu contenta.

R. Dilexiſti juſtitiam, & odiſti.

LECTIO VI.

CUM verò in his aliíſque plurimis ſanctis operibus vitam religioſiſſimè tranſegiſſet, finis tandem ſuæ peregrinationis advenit, quem domeſticis ſuis antè prædixit. Cúmque defixis in cœlum oculis divinæ contemplationi vacaret, à Deo mirabiliter recreata, & ſacramentis refecta obdormivit in Domino. Statímque plurima ad ejus tumulum miracula patrata ſunt: Quibus auditis & ritè probatis, Gregorius Nonus Sanctarum numero eam adſcripſit.

R. Fallax gratia, &c.

In tertio Nocturno, Homilia S. Gregorii Papæ in Evangelium. Simile eſt regnum cœlorum theſauro abſcondito in agro.

Nona Lectio de S. Pontiano ut in Breviario Romano.

In Laudibus fit comm. S. Pontiani Papæ & Mart.

Ant. Qui odit,

V. Juſtus ut palma.

Orat. Infirmitatem, *ex Laudibus de Communi unius Martyris.*

In ſecundis Veſperis à Capitulo de ſancto Felice de Valois, cum commemoratione Sanctæ Eliſabeth.

DIE

DIE IV. DECEMBRIS.

OFFICIUM

S. PETRI CHRYSOLOGI,

Epiſcopi & Confeſſoris. Duplex minus.

Omnia de Communi Confeſſoris Pontificis, præter ea quæ hîc habentur propria.

AD VESPERAS.

In Hymno dicitur Meruit ſupremos, &c.

AD MAGNIFICAT.

In utriſque Veſperis.

O Doctor optime Eccleſiæ ſanctæ lumen, Beate Petre Chryſologe, divinæ legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei.

ORATIO.

DEUS, qui beatum Petrum Chryſologum Doctorem egregium, divinitùs præmonſtratum, ad regendam & inſtituendam Eccleſiam tuam eligi voluiſti: præſta quæſumus, ut quem Doctorem vitæ habuimus in terris, interceſſorem habere mereamur in cœlis. Per Dominum.

Deinde fit Commemoratio S. Franciſci Xaverii, & Feriæ Adventûs ac S. Barbaræ V. & M.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Communi Confeſſ. Pontif. primo loco. Fidelis ſermo.

IN II. NOCTURNO.

LECTIO IV.

PEtrus, qui ob auream ejuſeloquentiam Chryſologi cognomen adeptus eſt, foro Cornelii in Æmiliâ honeſtis parentibus natus, à primâ ætate animum ad Religionem adjiciens, Cornelio Romano tunc ejuſdem Urbis Cornelienſis Epiſcopo operam dedit; à quo etiam ſcientiâ & vitæ ſanctitate cùm brevi profeciſſet, Diaconus creatus eſt. Poſtmodùm contigit, ut Ravennates ob mortem Archipræſulis ſui, alium (ut moris erat) ab eis electum

tum Romam ad ſanctum Sixtum Papam Tertium pro confirmatione miſerint unà cum Legatis ſuis, & cum prædicto Cornelio, qui eundem Levitam ſecum perduxit. Interim ſanctus Petrus Apoſtolus, & Martyr Apollinaris Summo Pontifici in ſomnis apparuerunt, mediúmque habentes hunc juvenem, juſſerunt ut illum, & non alium, in Archiepiſcopum Ravennæ crearet. Hinc Pontifex, mox ut vidit Petrum, cognovit eum à Domino Deo præelectum: Propterea rejecto illo, quem ipſi offerebant, hunc ſolum, anno Chriſti quadringenteſimo trigeſimo tertio, illi Metropolitanæ præfecit Eccleſiæ. Quod cùm Legati Ravennatenſes ægrè ferrent, auditâ viſione, divinæ voluntati libenter acquieſcentes, novum Archiepiſcopum maximâ cùm reverentiâ ſuſceperunt.

℟. Inveni David.

LECTIO V.

PEtrus igitur licèt invitus in Archipræſulem conſecratus, Ravennam deducitur: ubi à Valentiniano Imperatore, & à Galla Placidia ejus matre, ac ab univerſo populo maximâ lætitiâ exceptus eſt. Et ille ab eis illud unum petere dixit, ut quando tantum oneris pro ipſorum ſalute ſubire non recuſavit, ſtuderent ipſi monitis ſuis obtemperare, diviníſque præceptis non obſiſtere. Duorum Sanctorum tunc ibi defunctorum corpora, optimis unguentis condita ſepelivit, Barbatiani videlicet Presbyteri, & Germani Antiſiodorenſis Epiſcopi, cujus etiam cucullam, & cilicium ſibi vindicavit in hæreditatem. Projectum, & Marcellinum in Epiſcopos ordinavit. In claſſe fontem extruxit, magnitudinis verè admirabilis, & templa quædam magnifica ædificavit, tum Beato Andreæ Apoſtolo, tum aliis Sanctis. Ludos ab hominibus perſonatis cum variis ſaltationibus Kalendis Januarii fieri ſolitos, concione cohibuit acerrimâ; ubi inter alia illud præclarè dixit: Qui jocari voluerit cum diabolo, non poterit gaudere cum Chriſto.

ſto. Juſſu Sancti Leonis Papæ primi ſcripſit poſteà ad Chalcedonenſe Concilium adversùs hæreſim Eutychetis. Reſpondit prætereà ad Eutychem ipſum, & aliâ Epiſtolâ, quæ eidem Concilio in novis editionibus præfixa, & in Annales Eccleſiaſticos relata fuit.

R. Poſui adjutorium.

LECTIO VI.

DUM publicè ſermones haberet ad populum, adeò vehemens erat in dicendo, ut præ nimio ardore vox illi interdum defecerit, ſicut contigit in concione mulieris Hæmorrhoiſſæ, unde Ravennates commoti, tot lacrymis, clamoribus, & orationibus locum repleverunt, ut poſteà ipſe gratias ageret Deo, quòd in lucrum amoris verterit damnum ejuſdem ſermonis. Cùm tandem annos circiter decem & octo eam Eccleſiam ſanctiſſimè rexiſſet, laborum ſuorum finem adeſſe divinitùs prænoſcens in patriam ſe contulit, ubi Sancti Caſſiani templum ingreſſus, magnum diadema aureum gemmis diſtinctum pretioſiſſimis offerens, ſuper altare majus poſuit, necnon aureum craterem, & patenam argenteam, quam tum rabidi canis morſus, tum febres ſanare ſæpiùs expertum eſt, aquâ inde demiſſâ. Ex tunc Ravennates qui eundem ſecuti fuerant, dimiſit, admonens, ut in eligendo optimo Paſtore invigilarent attentè. Mox Deum humiliter precatus, & Sanctum Caſſianum Patronum, ut benignè animam ejus exciperet, tertio Nonas Decembris placidè ex hac vitâ migravit, anno Domini circiter quadringenteſimo quinquageſimo. Sacrum illius corpus communi totius civitatis fletu ac pietate, propè corpus ejuſdem Sancti Caſſiani honorificè conditum noſtris etiam temporibus religiosè colitur: cujus tamen brachium auro & gemmis ornatum Ravennam delatum in Urſianâ æde veneratur.

R. Iſte eſt qui ante.

IN III. NOCTURNO.

Homilia in Evangelium. Vos eſtis ſal terræ. *De Com-*

Communi Doctorum. Homilia Sancti Auguſtini Epiſcopi. Oſtendit Dominus. *R. viij.* In medio Eccleſiæ. *De eodem Communi.*

In Laudibus fit commemoratio Feriæ Adventus, & Sanctæ Barbaræ Virginis & Martyris.

DIE XVI. DECEMBRIS.

IN FESTO

SANCTI EUSEBII,

Epiſcopi & Martyris. Semiduplex.

Omnia de Communi unius Martyris, præter ea quæ hîc aſſignantur.

ORATIO.

DEUS, qui nos beati Euſebii Martyris tui atque Pontificis annuâ ſolemnitate lætificas; concede propitius, ut cujus natalitia colimus, de ejuſdem etiam protectione gaudeamus. Per Dominum.

Fit Commemoratio Feriæ Adventûs.

In primo Nocturno Lectiones de Scripturâ occurrente.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

EUſebius natione Sardus, Romanæ Urbis Lector, pòſt Vercellenſis Epiſcopus, ad hanc regendam Eccleſiam meritò eſt creditus divino electus judicio; nam quem numquam ante conſtituti Electores cognoverant, poſt habitis Civibus, ſimul ut viderunt, probaverunt, tantúmque interfuit ut probaretur, quantum ut videretur. Primus in Occidentis partibus in eâdem Eccleſiâ eoſdem Monachos inſtituit eſſe, quos Clericos, ut eſſet in ipſis viris, & contem-

contemptus rerum, & accuratio Levitarum. Arianis impietatibus eâ tempeſtate per Occidentem longè latéque traductis, adverſus eas viriliter ſic dimicavit, ut ejus invicta fides Liberium Summum Pontificem ad vitæ ſolatium erigeret. Quare hic ſciens in ipſo fervere ſpiritum Dei, cùm ei ſignificâſſet ut penès Imperatorem unà cum ſuis legatis patrocinium fidei ſuſciperet, mox cum illis profectus eſt ad Conſtantium, apud quem enixiùs agens, quidquid legatione petebatur, obtinuit, ut Epiſcoporum nempè cœtus celebraretur.

R. Honeſtum ſecit illum Dominus, & cuſtodivit eum ab inimicis, & à ſeductoribus tutavit illum : * Et dedit illi claritatem æternam.

R. Deſcendítque cum illo in foveam ; & in vinculis non dereliquit eum. Et dedit illi.

LECTIO V.

COllectum eſt Mediolani anno ſequenti Concilium, ad quod à Conſtantio invitatum Euſebium, concupitúmque, ac vocatum à Liberii legatis, tantum abeſt, ut malignantium Synagoga Arianorum contra S. Athanaſium furentium in ſuas partes adduceret, ut potiùs diſertè ſtatim ipſe declarans, è præſentibus quoſdam ſibi compertos hæreticâ labe pollutos, Nicænam imò fidem propoſuerit iis ſubſcribendam, antequam cætera tractarentur : Quod Arianis acerbè iratis negantibus, nedùm in Athanaſium recuſavit ipſe ſubſcribere, quin ſancti Dionyſii Martyris, qui deceptus ab ipſis ſubſcripſerat, captivatam ſimplicitatem ingenioſiſſimè liberavit. Quamobrem illi graviter indignantes, poſt multas illatas injurias, exilio illum mulctârunt ; ſed ſanctus vir excuſſo pulvere, nec Cæſaris minas veritus, nec enſes obſtrictos, exilium veluti ſui miniſterii officium accepit, miſſúſque Scythopolim, famem, ſitim, verbera, diverſaque ſupplicia perpeſſus, pro fide ſtrenuè vitam contempſit, mortem non metuit, corpus carnificibus tradidit.

R. Deſiderium animæ ejus tribuiſti ei Domine : * Et voluntate labiorum ejus non fraudâſti eum.

℣. Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis: posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. Et voluntate.

Lectio VI.

Quanta in eum tunc Arianorum crudelitas fuerit, ac effrons inverecundia, ostendunt graves litteræ plenæ roboris, pietatis ac religionis, quas è Scythopoli scripsit ad Vercellensem Clerum & populum, aliósque finitimos, è quibus etiam est exploratum, ipsorum nec minis, inhumanaque sævitia potuisse unquam eum deterreri, nec serpentinâ blandâ subtilitate ad eorum societatem perduci. Hinc in Cappadociam, postremóque ad superiores Ægypti Thebaïdas præ constantiâ suâ deportatus, exilii rigores tulit ad mortem usque Constantii, post quem ad gregem suum reverti permissus, non priùs redire voluit, quàm reparandis fidei jacturis ad Alexandrinam Synodum sese conferret, póstque Medici præstantis instar peragrans Orientis provincias in fide, infirmos ad integram valetudinem restitueret, eos instituens in Ecclesiæ doctrinâ. Inde salubritate pari digresso in Illyricum, tandémque in Italiam delato, ad ejus reditum, lugubres vestes Italia mutavit, ubi postquam psalmorum omnium expurgatos à se commentarios Origenis edidit, Eusebiique Cæsareensis, quos verterat de Græco in Latinum, demùm tot egregiè factis illustris ad immarcescibilem gloriæ coronam tantis meritis promeritam sub Valentiano & Valente Vercellis migravit.

℟. Stola jucunditatis induit eum Dominus: * Et coronam pulchritudinis posuit super caput ejus.

℣. Cibavit illum Dominus pane vitæ & intellectûs: & aqua sapientiæ salutaris potavit illum.

In tertio Nocturno. Homilia sancti Gregorii Papæ in Evang. Si quis vult post me venire, *ut in Communi unius Martyris secundo loco.*

℟. VIII. Domine prævenisti.

Missa. Sacerdotes Dei, *ut in eodem Communi secundo loco, & fit Commemoratio Feriæ.*

FINIS.

DIE V. FEBRUARII.

IN FESTO

SS. MARTYRUM JAPONUM

è Societate Jeſu,

Pauli, Joannis, & Jacobi.

ORATIO.

DEUS, qui primitias fidei apud Japoniæ Gentes Beatorum Martyrum tuorum Pauli, Joannis, & Jacobi, ſanguine confirmâſti : concede propitius, ut ad tui nominis confeſſionem, quorum excitamur exemplis, eorum precibus adjuvemur : Per Dominum noſtrum, &c.

Lec. 1. Noct. *Fratres debitores* de com.

LECTIO IV.

TAicoſama Japoniæ Imperatore in Chriſtianos ſæviente tres è Societate Jeſu Japones, Paulus Miki, Joannes de Goto, & Jacobus Kiſai, fidem, quam ibi Sanctus Franciſcus Xaverius magnis ſudoribus plantaverat; ipſi ſuo etiam ſanguine irrigârunt. Paulus claro genere ortus, ac tum profanis tum ſacris litteris excultus, annum agebat tertium ac trigeſimum; jámque Sacerdotio initiandus, quâ voce, quà ſcriptis libris plurimos è popularibus ſuis, partim ab errore ad veritatem, partim a vitiis ad virtutem traduxerat. Joannes annos tantùm undeviginti natus litterarum ſtudiis operam dabat; ac divinæ legis elementa populo explicans, obeundis olim Evangelicis miniſteriis proludebat. Jacobus quarto ſupra ſexageſimum anno jam expleto, quamquam & ipſe Catechiſta; rem tamen etiam domeſticam curabat humilitate ac patientiâ ſingulari; quas ad Virtutes quotidianâ Chriſti patientis meditatione mirum in modum excitabatur.

LECTIO V.

ERgo comprehenſi, atque extremâ ſiniſtræ auris parte in Meacenſi foro publicè mulctati, revinctis poſt tergum manibus, vili in plauſtro per vicos primùm hujus, tum aliarum Japoniæ Urbium, ſexcentorum milliarium itinere terreſtri, quò ignominia & terror latiùs ſpargeretur, ſummâ hyeme circumducuntur ; præeunte lictore, ac ſententiam crucis in eos ſcriptam præferente, quòd vetitam a Tyranno Chriſti legem prædicâſſent. Sed, cum illi ærumnas inter & ludibria læti ſemper, atque alacres, quod verbis adſtruebant, exemplo quoque confirmarent ; Paulus verò etiam in Meacenſi carcere duos è Cuſtodibus, ſexque alios in Ozacenſi, atque alicubi Gubernatorem ipſum Chriſto adjunxiſſet : triumphus ille fidei, non probrum fuit ; iratis palam Taicoſamæ Bonziis, quòd homines iſtos per Japoniam circumveheret, ad Chriſti ſectam diſſeminandam ſcilicet, non extirpandam.

LECTIO VI.

TAndem Nangaſachium perducti paratis in colle crucibus, quas ipſi antea venerabundi ſalutaverant, affiguntur. Aderat Joanni pius ac fortis Genitor ; nec ſatis patuit, uter ſupplicium lætiùs illéne tulerit, an iſte ſpectârit. Nec minor in Jacobo, devexâ licèt ætate, animi vigor eminebat. At Paulus e triumphali illo crucis pulpito, nativam hominis eloquentiam ſtimulante Dei charitate, ad circumfuſam multitudinem pro Chriſtianâ Religione peroravit : illud palam ſibi gratulatus, quòd in cruce, ut Chriſtus Dominus ; eâdemque, atque ille, ætate moreretur. Donec ſinguli ab imis lateribus ad humeros binis lanceis transfixi victrices animas cœlo inſerendas emiſere, nonis Februarii, anno milleſimo quingenteſimo nonageſimo ſeptimo. Pendentes corporum exuvias Epiſcopus Japoniæ, ad collem mox veniens, poſitis humi genibus publicè eſt veneratus ; atque ex illo tempore

pore cœpit locus eſſe omnibus venerationi. Id verò ſibi gratum extitiſſe, variis Deus oſtendit ſignis: inter quæ illud præcipuum, quòd ſanguis Martyrum ſemen fuit Chriſtianorum. Quibus rite probatis, Urbanus Octavus Pontifex Maximus eos Beatorum Martyrum faſtis adſcripſit.

Lec. 3. Noct. Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. *Cum audieritis.*

OFFICIUM
S. JOANNIS NEPOMUCENI

Martyris. Semiduplex.

Duplex pro P P. Societatis JESU.

DIE XVI. MAII,
Vel aliâ die.
In Feſto S. Joannis Nepomuceni Martyris.
Semiduplex.
Omnia de Communi unius Mart. præter ſequentia.

ORATIO.

DEUS, qui ob invictum beati Joannis Sacramentale ſilentium novâ Eccleſiam tuam martyrii coronâ decorâſti: da nobis ejus interceſſione & exemplo linguam cautè cuſtodire; ac omnia potius mala, quàm animæ detrimentum, in hoc ſæculo tolerare. Per Dominum noſtrum.

In primo Nocturno Lectiones de Scripturâ occurrente.

In ij. Nocturno.

LECTIO IV.

JOannes Nepomuci Bohemiæ Oppido, undè Nepomuceni cognomen duxit, à parentibus ætate provectis, non ſine futuræ ſanctitatis præſagio, flammis ſupra naſcentis domum mirabiliter collucentibus ortus eſt. Cùm infans in gravem morbum incidiſſet, beatæ Virginis ope, cui natum parentes referebant acceptum, è vitæ periculo evaſit incolumis. Egregiâ

indole, piâque inſtitutione cœleſtibus indiciis obſequente, inter ſanctas religioſáſque exercitationes pueritiam egit; nam Eccleſiam frequenter adire, ac Sacerdotibus ad aras operantibus miniſtrare in deliciis habebat. Zatecii politioribus litteris ad humanitatem informatus; Pragæ verò gravioribus diſciplinis excultus, Philoſophiæ, Theologiæ, ſacrorúmque Canonum magiſterium & lauream emeruit. Sacerdotio initiatus, atque à ſcientiâ ſanctorum ad lucra animarum ritè comparatus, miniſterio verbi Dei ſe penitus addixit. Cùm igitur in vitiis extirpandis, & revocandis in viam ſalutis errantibus eloquentiâ & pietate uberes ederet fructus, inter Canonicos Metropolitanæ Eccleſiæ Pragenſis cooptatus, mox ſibi demandatam Evangelii coram Rege Wenceſlao Quarto prædicandi provinciam ſuſcepit, eo ſucceſſu, ut Joannis ſuaſu multa Rex faceret, magnóque in honore ejus virtutes haberet. Conſpicuas tamen, quas ille obtulit, dignitates, Dei ſervus, ne à divini verbi præconio avocaretur, conſtantiſſimè recuſavit.

℟. Honeſtum fecit illum Dominus, & cuſtodivit eum ab inimicis, & à ſeductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem æternam.

℣. Deſcendítque cum illo in foveam, & in vinculis non dereliquit eum. Et.

Tempore Paſchali.

℟. Lux perpetua.

Lectio V.

Regiis illum Eleëmoſynis in pauperes erogandis præfectum Joanna Regina conſcientiæ ſibi moderatorem adſcivit. Cùm autem Wenceſlaus ab officio inſtitutóque deceſſiſſet, atque in vitia præceps abriperetur; piæ autem conjugis obteſtationes & monita gravatè ferret, contendere auſus eſt, ut in Sacramentali judicio Sacerdoti credita Reginæ arcana ſibi à Joanne panderentur. At Dei Miniſter blanditiis primum, tormentis deinde & carceris ſqualore tentatus,

tentatus, nefariæ Regis cupiditati fortiter obſtitit. Furentem tamen Wenceſlai animum cùm ab execrando propoſito nec humana nec divina jura deterrerent, ſupremum agonem, quem inſtare ſibi Athleta Chriſti noverat, populo in concione de impendentibus etiam Regni calamitatibus admonito, non obſcurè prænuntiavit. Mox Boleſlaviam profectus, ad beatæ Virginis imaginem antiquo cultu celebrem, cœleſte præſidium ad certandum bonum certamen effuſis precibus imploravit. Indè veſperi revertentem in pervigilio Dominicæ Aſcenſionis Rex è feneſtrâ conſpicatus arceſſit; cúmque vehementiùs urgeret, & proximam in aquis, ſi obluctari pergeret, ſubmerſionem intentaret, Joannes invictâ conſtantiâ terrores mináſque refutavit. Itaque Regis imperio in Moldavam flumen Pragam interfluens noctu dejectus, illuſtrem martyrii coronam eſt conſecutus.

℟. Deſiderium animæ ejus tribuiſti ei Domine, * Et voluntate labiorum ejus non fraudâſti eum.

℣. Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis : poſuiſti in capite ejus coronam de lapide pretioſo. Et.

Tempore Paſchali.

℟. In ſervis ſuis.

LECTIO VI.

SAcrilegum facinus clam patratum, & martyris gloriam inſigne prodigium divinitus patefecit. Ubi enim exanime corpus ſecundo flumine vehi cœpit, ardentes faces aquis ſupernatantes, & diſcurrentes apparuerunt. Quamobrem ex arenâ poſtridie manè corpus elatum, Canonici deinde Regis iram nihil timentes in Metropolitanam Eccleſiam ſolemni pompâ intulerunt, & ſepulturæ mandârunt. Cùm autem indies invicti ſacerdotis memoria miraculis, & maximâ fidelium, eorum præcipuè qui fama periclitantur, veneratione creſceret, poſt annos demum ampliùs trecentos, in juridicâ recognitione corporis,

ris, quod ſub humo tamdiu jacuerat, lingua ejus incorrupta & vivida reperta eſt; quæ ſexto poſt anno judicibus à Sede Apoſtolicâ delegatis exhibita, novo prodigio repente intumuit, & ſub obſcurum ruborem in purpureum commutavit. His itaque, aliiſque ſignis ritè probatis, Benedictus Decimus tertius Pontifex Maximus die decimâ nonâ menſis Martii anno ſalutis milleſimo ſeptingeſimo vigeſimo nono primum hunc Sacramentalis Sigilli aſſertorem, Arcani fidem ſanguine obſignantem ſanctorum martyrum catalogo adſcripſit.

℟. Stola jucunditatis induit eum Dominus: * Et coronam pulchritudinis poſuit ſuper caput ejus.

℣. Cibavit illum Dominus pane vitæ & intellectûs: & aqua ſapientiæ ſalutaris potavit illum. Et coronam. Gloria Patri. Et coronam.

Tempore Paſchali.

℟. Filiæ Jeruſalem.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii ſecundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10. *c.*

IN illo tompore: Dixit Jesus diſcipulis ſuis: Nihil eſt opertum, quod non revelabitur; & occultum, quod non ſcietur. Et reliqua.

Homilia Sancti Hilarii Epiſcopi.

Comment. in Matth. cap. 10. *poſt init.*

DOminus diem judicii oſtendit, quæ abſtruſam voluntatis noſtræ conſcientiam prodet: & ea quæ nunc occulta exiſtimantur, luce cognitionis publicæ deteget. Igitur non minas, non conſilia, non poteſtates inſectantium monet eſſe metuendas: quia dies judicii nulla hæc fuiſſe atque inania revelabit. Et quod dico vobis in tenebris, dicite in lumine: & quod in aure auditis, prædicate ſuper tecta. Non legimus Dominum ſolitum fuiſſe noctibus ſermocinari, & doctrinam in tenebris tradidiſſe: ſed quia omnis

nis ſermo ejus carnalibus tenebræ ſunt, & verbum ejus infidelibus nox eſt.

R. Corona aurea ſuper caput ejus, * Expreſſa ſigno ſanctitatis, gloria honoris, & opus fortitudinis.

V. Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis, poſuiſti in capite ejus coronam de lapide pretioſo. Expreſſa.

Tempore Paſchali.

R. Ego ſum vitis.

LECTIO VIII.

ITaque id quod à ſe dictum eſt, cum libertate fidei & confeſſionis vult eſſe loquendum. Idcirco quæ in tenebris dicta ſunt, prædicari juſſit in lumine: ut quæ ſecreto aurium commiſſa ſunt, ſuper tecta, id eſt excelſo loquentium præconio audiantur. Conſtanter enim Dei ingerenda cognitio eſt, & profundum doctrinæ Evangelicæ ſecretum in lumine prædicationis Apoſtolicæ revelandum: non timentes eos, quibus cùm ſit licentia in corpora, tamen in animam jus nullum eſt: ſed timentes potius Deum, cui perdendæ in gehenna & animæ & corporis ſit poteſtas.

R. Hic eſt verè martyr, qui pro Chriſti nomine ſanguinem ſuum fudit: * Qui minas judicum non timuit, nec terrenæ dignitatis gloriam quæſivit, ſed ad cœleſtia regna pervenit.

V. Juſtum deduxit Dominus per vias rectas, & oſtendit illi regnum Dei. Qui minas. Gloria Patri. Qui minas.

Tempore Paſchali.

R. Candidi facti ſunt.

LECTIO IX.

NOlite timere eos qui occidunt corpus. Nullus igitur corporum noſtrorum caſus eſt pertimeſcendus, neque ullus interimendæ carnis admittendus eſt dolor: quando pro naturæ ſuæ atque originis conditione reſoluta, in ſubſtantiam ſpiritualis animæ refundatur. Et quia doctrinis talibus confirmatos oportet liberam confitendi Dei habere conſtantiam, etiam conditionem, quâ teneremur, adjecit: Negaturum ſe eum Patri in cœlis, qui ſe hominibus

bus in terrâ negâſſet; eum porro qui confeſſus coram hominibus ſe fuiſſet, à ſe in cœlis confitendum: qualéſquè nos nominis ſui teſtes hominibus fuiſſemus, tali nos apud Deum Patrem teſtimonio ejus uſuros.

Te Deum laudamus.

Miſſa. Lætabitur. *De Communi unius Martyris cum Oratione, ut ſupra. Secreta, & Poſtcommunio, ut infra.*

Si celebretur tempore Paſchali.

Miſſa. Protexiſti. *Ut in Communi unius martyris tempore Paſchali, cum Evangelio, ut ſupra.*

Secreta. Per hæc tua, Domine, ſacra Myſteria illo nos charitatis igne accendamur, quo inclytus martyr Joannes eadem peragendo flagrabat. Per Dominum noſtrum.

Poſtcommunio. Spiritum, Domine, fortitudinis hæc nobis tribuat menſa cœleſtis, quæ beati martyris tui Joannis pro Sacramenti honore tentatam conſtantiam jugiter aluit ad victoriam. Per Dominum noſtrum JESUM CHRISTUM.

MAII XXVI.

IN FESTO

S. AUGUSTINI CP.

Anglorum Apoſtoli. Duplex Majus.

De Mandato RR. Madaur.

Oratio. Ut infra. ll. 1. N. de coi CP.

LECTIO. IV.

Ex hiſtoriâ Ven. Bedæ L. 1. c. 23, & ſeq.

AUguſtinus Cantuariæ Archiepiſcopus Primus et Anglorum Apoſtolus, à Beato Gregorio miſſus, in Angliam venit anno quingenteſimo nonageſimo ſeptimo. Erat eo tempore

tempore Rex Ethelbertus in Cantio potentiſſimus, qui Humbro tenus Imperii ſui fines tetenderat. Hic virum Sanctum, auditâ adventûs ſui causâ, benignè ſuſcepit: Eum cum ſociis, vitæ monaſticæ cultoribus, Cantuariam Regni ſui metropolim invitavit, ſummam vitæ innocentiam miratus, doctrinæq; cœleſtis vim, quam Deus etiam miraculis confirmavit.

LECTIO V.

AD urbem accedebant ſupplicatione ſolemni, crucem pro vexillo ferentes argenteam, & imaginem Domini Salvatoris in tabulâ depictam, litaniaſq; canentes. Erat haud procul ab urbe ad orientem Eccleſia, in honorem S. Martini antiquitus facta, in quâ Regina utpote Chriſtiana orare conſueverat. Hic illi primò convenire pſallere, orare, miſſas facere, prædicare & baptizare cœperunt; donec Rege ad fidem converſo, maxima quoque populi pars Chriſto nomen daret, pium Regis exemplum, non authoritatem ſecuta. Didicerat enim ille a Doctoribus auctoribúſq; ſuæ ſalutis, ad cœlum homines trahendos eſſe, non cogendos. Jamque Anglorum & Britanniæ Archiepiſcopus ordinatus Auguſtinus, ne quid vineæ Domini ad culturam deeſſet, novam quoq; operariorum manum ab Apoſtolicâ ſede depopoſcit, Mellitum, Juſtum, Paulinum & Rufinianum.

LECTIO VI.

MIſit per hos S. Gregorius vaſa ſacra, veſtimenta altarium, ornamenta Eccleſiarum, ſanctorum etiam Apoſtolorum ac Martyrum Reliquias. Idem monuit, ut Idolorum fana, deſtructis Idolis, in uſum Religionis Chriſtianæ convertantur, aſpergantur aquâ Benedictâ, Altaria conſtruantur, Reliquiæ componantur, cum Epiſcopis Britonum, qui in extremos Inſulæ fines, ante annos fere centum & quinquaginta, fuerant depulſi, vehementer egit Auguſtinus, ut errore de celebratione Paſchatis depoſito, operam ſuam convertendis Anglis conjungerent: Sed hanc ei provinciam reliquêre totam.

tam. Qui magnis pro animarum ſalute exantlatis laboribus, miraculis illuſtris, moribus illuſtrior, cum Mellitum Londinenſi Eccleſiæ præfeciſſet, Roffenſi Juſtum, ſuæ Laurentium deſignâſſet, officii ſui diebus in pace completis, ad vitam beatam tranſiit ſeptimo Calendas Junias, Ethelberto regnante.

LL. 3 N.

DEſignavit Dominus & alios &c. *De coi Evangeliſt. Miſſa.* Sacerdotes tui Domini 2 CP.

ORATIO.

DEUS, qui Beatum Auguſtinum Pontificem, primum Doctorem populo conceſſiſti Anglorum ; tribue nobis quæſumus, ut cujus merita prædicamus in terris, ejus ſuffragia ſentiamus in Cœlis. Per Dom.

Evangelium. Deſignavit Dominus *de coi Evang.*

SECRETA.

GRATA tibi ſint, quæſumus Domine, oblata munera, quibus Beati Auguſtini Confeſſoris tui atque Pontificis merita veneramur, & noſtræ pariter recolimus inſignia libertatis & vitæ. Per Dom.

Poſtcommunio.

Sancta tua, quæſumus Domine, quæ pro Beati Auguſtini Confeſſoris tui atq; Pontificis Solemnitate libavimus, nos foveant ; quibus jugiter ſatiemur, & ſemper deſideremus expleri. Per Dom.

Hæc omnia ſumuntur ex Miſſali Sariſburienſi & væneunt ubi Directorium.

FINIS.

DIE XXIV. MAII

FESTUM

BEATI JOANNIS

Franciſci Regis, Conf. è Societate Jesu.

Duplex majus.

Omnia de Communi Confeſſoris non Pontificis, præter ea quæ ſequuntur.

ORATIO.

DEUS, qui ad plurimos pro ſalute animarum perferendos labores, B. Joannem Franciſcum, Confeſſorem tuum, mirabili charitate, & invictâ patientiâ decorâſti: concede propitius, ut ejus exemplis inſtructi, & interceſſionibus adjuti æternæ vitæ præmia conſequamur. Per Dominum, &c.

In primo Nocturno.

Juſtus ſi morte, &c.

In ſecundo Nocturno.

LECTIO IV.

JOannes Franciſcus Regis nobili genere natus in oppidulo Narbonenſis Galliæ, cui nomen Fonſcoopertus, eximiæ ſanctitatis à teneris annis indicia præbuit. In eo jam tùm eluxêre mira morum innocentia, flagrans orationis ſtudium, pudor, & modeſtia ſingularis. Societatem Jeſu ingreſſus Toloſæ anno ætatis decimo nono, humilitate, obedientiâ, charitate, odio ſui, cæteriſque vitæ religioſæ virtutibus excelluit. Abſolutis ſtudiis, totum ſe procurandæ animarum ſaluti penitùs devovit. Aſperos Vivarienſium, Velaunorum, & Forenſium montes, & ingentes Helviorum tractus, glacie, nivibuſque fere perpetuis horridos, eorumque colonos inſcitiâ, ruſticitate, barbarie intractabiles ſuſcepit excolendos, eo ſucceſſu, ut innumerabiles homines, aut Calvinianâ lue infectos, aut perditis moribus corruptos, ad Catholicam fidem, & ad Chriſtianam pietatem traduxerit.

LECTIO V.

CAmpeſtribus miſſionibus hiberno tempore perfunctus, æſtivo revertebatur Anicium, ibique in noſocomiis, & in carceribus, in privatis ædibus, in compitis, ac templis omne hominum genus, omnibus omnia factus ſublevabat. Pauperum greges, corrogatis undique ſubſidiis, præſertim cùm ſæviret fames, multiplicato etiam non ſemel per miraculum frumento, ſuſtentabat: Unde illi Patris pauperum cognomen inditum fuit. In flagitioſis hominibus, & perditis præſertim mulierculis è vitiorum cœno educendis, vix credibile eſt, quot probra ludibriaque pertulerit, erecto ſemper, & alacri vultu imperterritus, licèt gladiis jugulo ſæpe admotis, alapis ori impactis, & fuſtibus corpori. Graſſante peſte, infirmos eo morbo laborantes ſedulò inviſens, ardenti reficiebat charitate. Erga alios blandus, ac beneficus, in ſe ipſe ſæviebat acerrimè aſperis ciliciis, ferreis catenis, cruentis flagellationibus, ſomnum breviter in nudâ tabulâ, aut humi carpens, ſemper abſtemius, viliſſimoque ſemper victitans cibo, & adeò tenui, ut arcendæ morti potiùs, quàm ſuſtentandæ vitæ ſufficeret.

LECTIO VI.

DIvino amore ſic erat incenſus, ut illum unum ſpirare, loqui, cogitare videretur. Plures noctis horas orationi dabat, cœleſtibus affluens deliciis, & extra ſe ſæpè raptus. Rem divinam eâ animi attentione, eo vultûs ardore faciebat, ut ſacrum, quo efferveſcebat ignem, etiam in adſtantes diffunderet Miraculis, aliiſque donis ſupernaturalibus mirè claruit. Tandem vocatus ad præmia laborum in Viennenſis diœceſis pago, cui nomen eſt Laloveſcus, correptus lethali morbo, ex laboribus contracto, cùm ſæviret hiems frigidiſſima cœleſtibus recreatus illuſtrationibus, ad æterna gaudia invitatus ſpiritum Creatori reddidit anno milleſimo ſexcenteſimo quadrageſimo die trigeſima prima Decembris, vitæ ſuæ quadrageſimo quarto.

quarto. Ejus ſepulchrum incredibili populorum, per aſperrimos montes undique confluentium concurſu, ob ſanctitatis & miraculorum famam, quæ maximè percrebreſcebat, ſummâ devotione eſt frequentatum. Quibus omnibus permotus Clemens Undecimus, Pontifex Maximus, Joannem Franciſcum Beatorum faſtis ſolemni ritu adſcripſit vigeſima quarta Maii anni milleſimi ſeptingenteſimi decimi ſexti, eâ die ejuſdem celebrandæ feſtivitati aſſignatâ.

In tertio ſecundo. *Homil. S. Gregorii in Evangelium:* Sint lumbi veſtri precincti.

MISSA. Os juſti. *Non dicitur* Credo.

ORatio & Lectiones propriæ B. JOANNIS FRANCISCI REGIS approbatæ ſunt per ſpeciale decretum ſacræ Congregationis Rituum die 25 *Septembris* 1724.

Pro Religioſis Societatis Ieſu, nec non pro oppidis Fontiſcooperii & Laloveſci, ac pro civitate Anicienſi.

N. B. *Officium* S. Pauli primi Eremitæ *recitandum eſſe Ritu Duplici* XV. *Januarii. Quod etiam obſervandum eſt in Feſto* S. Vincentii Fererii V. *Aprilis.*

TABULA

TABULA ALPHABETICA

Nominum SANCTORUM hujus Supplementi BREVIARII.

A

Andreæ Corſini Epiſc. & Confeſſoris 16
Anſelmi Epiſc. Conf. Doctoris 50
Antonini Archiepiſc. & Confeſſoris 63
Andreæ Avellini Confeſſoris 124
Auguſtini Epiſc. Conf. Ang. Apoſtoli VIII

C

Cajetani Confeſſoris 84
Claræ Virginis 87

D

Septem Dolorum B. Mariæ Virginis 36

E

Elizabeth Reginæ Portugalliæ Viduæ 75
Edvardi Regis & Confeſſoris 120
Elizabeth Viduæ 127
Euſebii Epiſc. & Martyris 132

F

Franciſci Borgiæ 117

G

Georgii Mart. Patr. Angliæ 53

H

Hedwigis Reginæ Poloniæ Viduæ 122

I

Joannis de Deo Confeſſoris 20
Joſeph Confeſſoris 26
Iſidori Epiſc. & Confeſſoris 45
Joannis A. S. Facundo Confeſſoris 72
Joannis Nepomuceni Martyris iii
B. Joannis Franciſci Regis Confeſſoris XI

L

Laurentii Juſtiniani Epiſc. & Confeſſoris 99

M

Mariæ Magdalenæ de Pazzis Virginis 66
Margaritæ Scotorum Reginæ 79
B. Mariæ de Monte Carmelo 81
B. V. Mariæ de Mercede 107
S. S. Martyrum Japonum i

N

S. Nominis Jeſu 3
S. Nominis B. Mariæ Virginis 102

P

Patritii Conf. Pontificis 24
Pii V. Papæ & Confeſſoris 62
Philippi Benitii Confeſſoris 89
Petri Chryſologi Epiſc. & Confeſſoris 129

R

Raymundi Confeſſoris 14
Roſæ Limanæ Virginis 91
Raymundi Nonnati Confeſſoris 93
S. Roſarii B. Mariæ Virginis 109

S

Scholaſticæ Virginis 18
Stephani Regis Confeſſoris 96

U

Ubaldi Epiſcopi 64

BIBLIOTECA 13 JA 1911 MUSEU